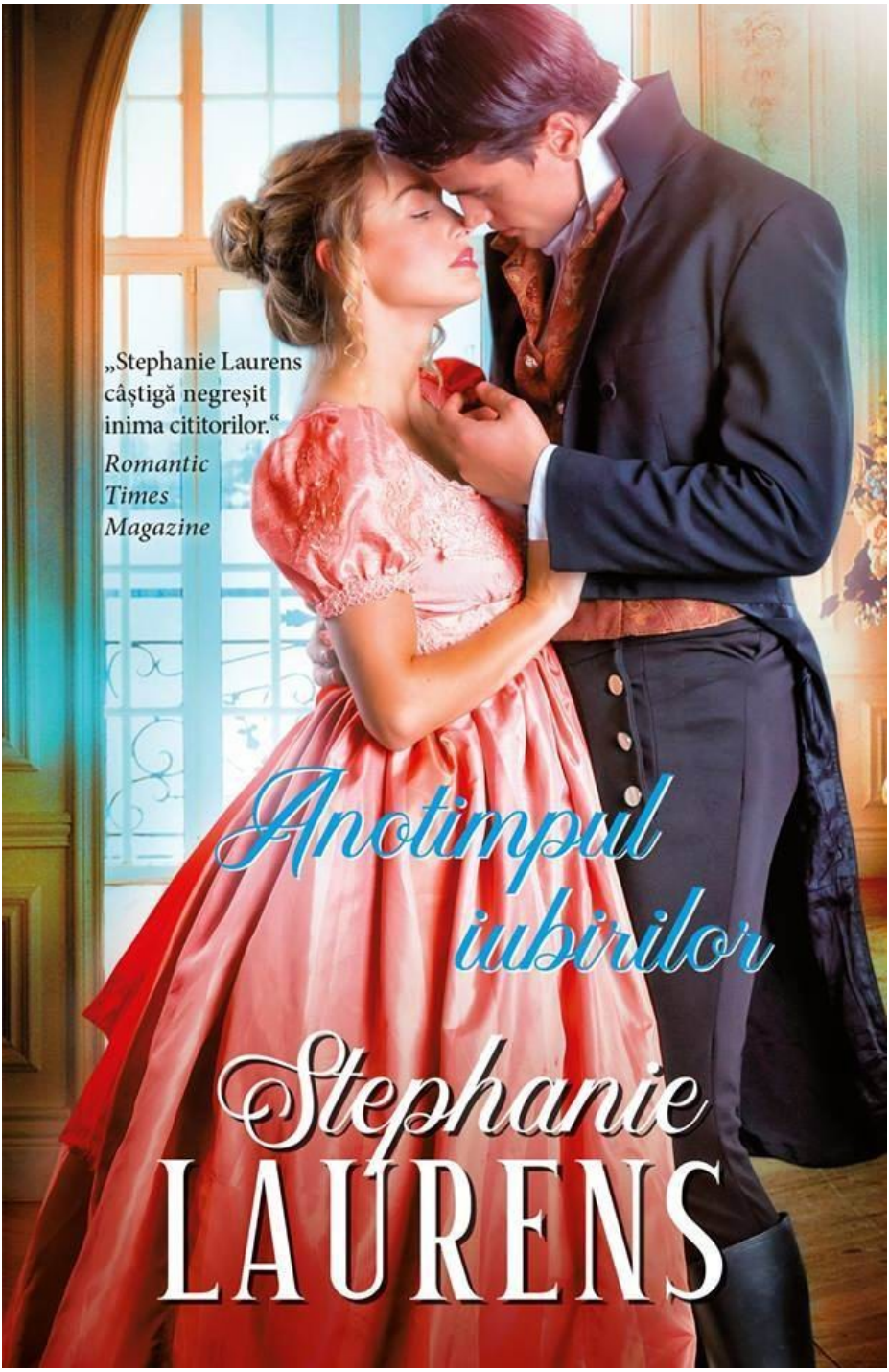
„Stephanie Laurens
câştigă negreşit
inima cititorilor.“
Romantic
Times
Magazine
Anotimpul
iubirilor
Stephanie
LAURENS

STEPHANIE LAURENS
ANOTIMPUL IUBIRILOR
SERIA NOUA GENERAŢIE CYNSTER

By Winter's Light by Stephanie Laurens

Capitolul 1

23 decembrie 1837, conacul Casphairn, valea Casphairn, Scoţia

Daniel Crosbie se simţea de parcă toate Crăciunurile de care avusese parte veniseră deodată. Cercetând cu privirea Sala Mare a conacului Casphairn, umplută până la refuz de cele şase familii Cynster şi de diferiţi membri ai gospodăriilor lor, îşi permise pentru câteva clipe să se bucure de moment şi să savureze atât norocul neaşteptat, cât şi îndelungata-i încredere.

În jurul lui, familiile se bucurau de cina consistentă oferită în semn de bun-venit la festivităţile ce aveau să se desfăşoare pe parcursul următoarelor zece zile – din ce înţelesese Daniel, urma să fie o combinaţie între Crăciun, anticul Yuletide[1] şi Hogmanay[2]. Aşezaţi la mese lungi, pe băncuţe în loc de scaune, cu ochii înflăcăraţi şi chipul luminat de zâmbete, toţi cei adunaţi erau într-o dispoziţie de sărbătoare. Râsetele şi conversaţiile nu se mai opreau; bucuria şi speranţele străluceau pe majoritatea chipurilor, luminate de căldura plăcută a lumânărilor din candelabrele rotunde, masive, suspendate cu lanţuri groase de tavanul înalt în formă de dom. Camera principală, în jurul căreia fusese construit conacul, Sala Mare, se ridica la înălţimea numelui; spaţiul, cu pereţii groşi din piatră gri, era suficient de încăpător încât să găzduiască toate familiile Cynster, adică vreo şaizeci de persoane, precum şi familiile slujitorilor care lucrau în interiorul şi în exteriorul conacului,

---

1 Yule sau Yuletide este o sărbătoare germanică precreştină care marchează solstiţiul de iarnă, prima zi a iernii, noaptea cea mai lungă a anului şi naşterea Noului Soare care va lumina pământul în anul care urmează, (n.tr.)

2 Hogmanay este cuvântul scoţian pentru ultima zi a anului. Este sinonim cu celebrarea Anului Nou în variantă scoţiană şi este urmat în mod normal de mai multe festivităţi în dimineaţa de 1 ianuarie şi, în unele cazuri, şi în data de 2 ianuarie, când scoţienii au în continuare vacanţă, (n.tr.)

care funcţiona ca un mic oraş.

Daniel nu mai avea rude în viaţă, aşa că îşi petrecuse ultimele zece Crăciunuri cu familia Cynster, al cărei tutore era – familia domnului Alasdair Cynster şi a soţiei lui, Phyllida. Era pentru prima dată în această decadă când aceştia veniseră în nord de Crăciun. Cele şase familii Cynster prezente – cele şase familii apropiate de ducatul de St. Ives, cea a lui Devil, duce de St. Ives, a fratelui său Richard şi ale verilor lui Vane, Harry, Rupert şi Alasdair – se adunaseră la un loc de Crăciun. Adesea, erau însoţiţi şi de alte familii cu care aveau legături, însă nu şi de această dată; lunga şi sinuoasa călătorie către Vale, în vestul Ţinuturilor Joase ale Scoţiei, către casa lui Richard Cynster şi a soţiei sale Catriona, într-un anotimp rece ce venise cu frig şi zăpadă îngheţată mult mai devreme decât se aşteptase cineva, îi descurajase pe ceilalţi, însă nu şi pe cei mai hotărâţi dintre ei.

Din obişnuinţă, Daniel privi către cei pe care ştia că trebuia să-i aibă în vedere – pe care îi avusese până nu demult aşezaţi la masa de lângă, cu verii primari şi cu cei de gradul al doilea; Aidan, care acum avea şaisprezece ani, şi Evan, de cincisprezece, ieşiseră de sub tutela lui Daniel odată cu plecarea la Eton, însă el tot îi supraveghea atunci când erau acasă – lucru pe care părinţii lor îl apreciau şi pe care băieţii, care se obişnuiseră cu el după atâţia ani, îl priveau cu îngăduinţă. În acel moment, amândoi vorbeau cu înflăcărare cu verii de sex masculin într-o manieră în care, cel puţin în mintea lui Daniel, trezi câteva suspiciuni despre ce puneau la cale. Îşi propusese să nu uite să-i întrebe mai târziu ce aveau de gând. Jason, cel mai tânăr membru al familiei şi ultimul dintre cei pe care Daniel îi avea în grijă, era la fel de ocupat cu grupul de veri Cynster apropiaţi de vârstă. La unsprezece ani, doisprezece la anul, Jason, urma să înceapă şi el şcoala – motiv pentru care Daniel nu putea să nu se întrebe ce avea să facă el atunci.

Odată ce Jason avea să plece la Eton şi nu mai rămânea niciun băiat în gospodăria lui Alasdair Cynster din Colyton pe care Daniel să-l tuteleze, ce avea să facă pentru

a supravieţui?

Întrebarea îl chinuia de luni bune, mai ales că înţelesese ce fel de viaţă îşi dorea şi, pentru a avea o şansă să-şi împlinească visurile, trebuia să-şi găsească de lucru – să aibă un loc, o poziţie cu un salariu stabil sau o rentă.

Îşi tot storsese creierii încercând să găsească opţiuni, să vadă ce alternative avea, până când domnul Cynster – Alasdair – îl chemase în bibliotecă şi îi propusese o ofertă care, pe scurt, răspundea tuturor rugăciunilor lui. De-a lungul timpului, în mai multe ocazii, Daniel îl ajutase pe Alasdair în afacerile lui cu bijuterii vechi şi preţioase, cu înregistrarea descoperirilor şi cu stabilirea provenienţei acestora, precum şi cu catalogarea şi adăugarea de cărţi rare la colecţia pe care Alasdair o moştenise de la fostul proprietar al conacului. Alasdair, susţinut de Phyllida, sugerase că, odată ce Jason avea să plece cu fraţii lui la Eton, ei ar fi fost bucuroşi dacă Daniel ar fi vrut să rămână la Colyton ca un membru al gospodăriei lor, în calitate de secretar personal al lui Alasdair, pentru a-l ajuta cu afacerile şi interesele din ce în ce mai vaste.

Salariul era generos, aşa că Daniel nici nu putea spera la mai mult. Noua poziţie i s-ar potrivi de minune şi i-ar rezolva toate problemele. Şi, mai important, i-ar netezi drumul către o căsătorie cu Claire Meadows.

Privi de-a lungul mesei, către dreapta. Îmbrăcată cu o rochie din lână fină, de un albastru stins, Claire – doamna Meadows – stătea de partea opusă a mesei, la câteva scaune distanţă. Era guvernantă în casa lui Rupert Cynster; cum Rupert şi Alasdair erau fraţi, Claire şi Daniel erau puşi la un loc atunci când familiile se reuneau. În astfel de circumstanţe, se obişnuia ca tutorii şi guvernantele să fie aşezaţi împreună pentru a împărţi responsabilităţile şi pentru a se bucura de companie, aşa cum se întâmpla acum. Guvernanta conacului, domnişoara Melinda Spotswood, o matroană în toată puterea cuvântului, trecută prin toate, discuta cu Claire. Lângă Melinda, faţă în faţă cu Daniel, stătea Oswald Raven, tutorele casei; cu câţiva ani mai mare decât Daniel. Raven părea nonşalant şi poate

chiar neserios, dar era, de fapt, foarte muncitor şi devotat sarcinilor sale. Raven vorbea cu domnul Samuel Morris, care stătea lângă Daniel şi care lucra la gospodăria lui Vane Cynster din Kent; fiind cel mai mare din grup, Morris era plinuţ şi avea un aer aparte, însă era un savant iscusit şi foarte capabil să-i strunească în direcţia bună pe cei aflaţi sub îndrumarea sa.

Toţi cinci se întâlniseră şi împărţiseră sarcini în mai multe ocazii; se simţeau confortabil şi relaxaţi unii cu ceilalţi. În zilele următoare, aveau să aibă grijă de toată grămada de copii Cynster – în mod special de cei mai mici. Grupul cu cei mai mari adolescenţi, majoritatea de şaptesprezece ani, conduşi de Sebastian Cynster, marchizul de Earith, care avea optsprezece ani şi care era considerat viitorul lider al casei, se bucura de încrederea slujitorilor, şi nimeni nu se îndoia că toţi puteau să-şi poarte singuri de grijă, alături de grupul generos de băieţi de şaisprezece şi cincisprezece ani. Însă erau şase băieţi cu vârste de la treisprezece ani în jos şi şapte fete cu vârste cuprinse între opt şi paisprezece ani, care trebuiau urmăriţi şi controlaţi de tutori şi de guvernante, astfel încât să aibă mereu ceva de făcut. Niciodată nu aveai de unde să ştii ce puteau să facă micii diavoli dacă erau lăsaţi nesupravegheaţi. Cine era tutore sau guvernantă la familia Cynster nu avea timp să se plictisească.

Daniel reuşise cu greu să-şi ţină privirea departe de Claire pentru vreo zece minute. În ciuda culorilor vii, a atmosferei vibrante, a zgomotului şi a distracţiilor – în pofida chipurilor frumoase ori de-a dreptul uimitoare ea era centrul universului lui; indiferent de locul în care se aflau, indiferent de priveliştile şi de sunetele din jur, ea reuşea fără efort să-i atragă atenţia şi să-l farmece cu totul. Avusese acest efect asupra lui încă din primul moment în care o văzuse, cu câţiva ani în urmă, la una dintre Sărbătorile de Vară ale familiei, în Cambridgeshire. De atunci, se tot întâlniseră la diverse întrevederi de familie, la nunţi în Londra, la zilele de naştere ale membrilor de vază ai familiei şi la sărbători de sezon, precum cea de acum.

Cu fiecare întâlnire, atracţia lui pentru Claire crescuse, transformându-se în ceva mult mai bine definit, mai arzător, până când fusese lovit în plin de concluzia evidentă, căreia nu i se putea împotrivi şi pe care nu o putea nega.

Şi care era absolut imposibil de ignorat.

— Dacă vremea rămâne aşa, zise Raven, smulgându-l pe Daniel din gânduri şi făcându-l să-şi îndrepte privirea în direcţia lui, iar grupul mare pleacă la călărit, aşa cum intenţionează, vom fi nevoiţi să inventăm ceva distracţii pentru a-i ţine pe ceilalţi ocupaţi.

Aşezat cu spatele la masa unde se adunaseră toţi copiii Cynster, Raven se întorsese şi îi întrebase ce era cu toată zarva aia.

Aflase astfel că motivul înflăcărării îl reprezenta ideea de a pleca într-o expediţie călare pentru a evalua poziţia şi situaţia turmelor de căprioare.

Daniel încuviinţă din cap.

— Dacă e cu putinţă, hai să-i ţinem pe cei rămaşi în grija noastră afară, zise el.

— Într-adevăr, continuă Melinda, întorcându-se dinspre Claire pentru a se alătura conversaţiei. Trebuie să profităm de orice zi senină. Dacă mâine vremea este bună, îi ziceam şi lui Claire, fetele de paisprezece ani ar putea să culeagă frunziş şi verdeaţă pentru a decora holul.

Melinda făcu un semn către pereţii de piatră prevăzuţi cu şemineuri şi arcade, care erau lipsiţi de orice fel de ornamente de sezon.

— Tradiţia spune că un cămin trebuie decorat pe data de douăzeci şi patru, adică mâine.

— Am auzit, interveni Morris, că prin părţile astea există o tradiţie despre buşteni, care sunt arşi în şemineu în Ajunul Crăciunului.

Îl fixă cu privirea pe Raven[3], ca şi cum ar fi aşteptat confirmarea lui. Acesta, cu părul la fel de întunecat precum sugera numele său, încuviinţă din cap.

— Da, asta e o idee inspirată. Nu doar că e necesar să

3 În engleză, în original, „corb" (n.tr.)

aduni buştenii de dimensiunile corecte, dar aceştia trebuie şi ciopliţi. Asta ar trebui să-i distreze pe băieţi pentru câteva ore. O să vorbesc cu slujitorii ca să pregătească cele necesare.

Daniel încuviinţă din nou, după care privirea îi fu iar acaparată de Claire; aceasta urmărise conversaţia, iar expresia ei calmă dădea de înţeles că era de acord cu cele propuse. Cu părul şaten-închis strălucind în lumina lumânării, cu trăsăturile ei delicate, cu pielea albă, cu buzele de un roz înflăcărat, pline şi cărnoase, cu ochii mari şi căprui adăpostiţi de sprâncenele frumos arcuite, ea reprezenta, în viziunea lui, imaginea perfecţiunii feminine.

Faptul că era văduvă – că rămăsese văduvă la o vârstă fragedă – nu era ceva semnificativ, şi totuşi, experienţa pe care o avusese părea să o fi maturizat, făcând-o să fie mai rezervată şi mai precaută şi să aibă un comportament mult mai cumpătat şi mai serios decât se aştepta de la o lady bine-crescută, de abia douăzeci şi şapte de primăveri. Poziţia ei – născută în mica nobilime, dar decăzută din cauza timpurilor înşelătoare – era similară, dacă nu un pic mai ridicată decât a lui Daniel; nici el nu ştia sigur. Şi nici nu-i păsa. Amândoi erau cum erau aici şi acum, iar ceea ce avea să se întâmple în continuare depindea de ei.

Venise în Scoţia, în Vale, hotărât să-şi încerce norocul – să profite de oportunitatea de a vorbi cu Claire şi de a-i povesti deschis despre gândurile lui, din dorinţa de a afla dacă şi ea are aceleaşi speranţe ca el şi dacă ar putea vreodată să-i împărtăşească visurile.

Vacarmul râsetelor şi zgomotul conversaţiilor îl făcură să-şi ridice privirea către masa înaltă.

Cele şase cupluri Cynster erau aşezate în jurul mesei pe podiumul ridicat dintr-un capăt al camerei, o plasare tradiţională care datează cel mai probabil din timpuri medievale. Pe lângă cei doisprezece – care cel mai probabil erau de vârste mijlocii, încă frumoşi şi însufleţiţi, încrezători, activi şi implicaţi –, erau şi trei din generaţia mai în vârstă la capătul mesei. Helena, ducesa văduvă din

St. Ives, mama lui Devil şi a lui Richard şi cea mai respectabilă membră a familiei, era aşezată la masa care se afla cel mai aproape de şemineu şi îi chemase deja lângă ea pe Algaria, mentorul Catrionei, şi pe fostul valet al conacului, acum pensionat, McArdle. Cei trei erau cam de aceeaşi vârstă şi, judecând după privirile şi gesturile lor, erau foarte preocupaţi să-i analizeze pe toţi ceilalţi aflaţi în sală. Cunoscând-o pe văduvă şi fiind în mai multe ocazii ţinta privirilor ei scrutătoare, Daniel nu voia să se gândească la ceea ce vedea Algaria cu ochii ei de un negru pătrunzător.

O voce puternică, urmată de un val de râsete, îi atrase atenţia lui Daniel înapoi la cei doisprezece Cynsteri ai generaţiei care era în prezent la putere. Copiii lor creşteau rapid şi arătau deja că aveau potenţialul de a deveni oameni puternici, însă cei doisprezece aşezaţi la masa înaltă erau cei care le conduceau lumea.

Daniel îi tot observase – în mod particular pe cele şase cupluri – în ultimii zece ani. Toţi bărbaţii se născuseră bogaţi, dar ceea ce făcuseră cu avuţia lor – vieţile pe care le clădiseră – nu fusese realizat doar cu moştenirea familiei. Fiecare dintre cele şase familii avea o anumită putere – o combinaţie interesantă de putere, abilitate şi capacitate de previziune –, pe care Daniel o aprecia, o admira şi la care visa. Îi trebuise ceva timp pentru a-şi da seama de unde venea acea forţă – mai exact, de la doamne. Din căsătoriile lor. Din conexiunea – legătura care era atât de puternică, de pătrunzătoare şi de rezistentă – pe care toţi cei şase o aveau cu soţiile lor. Odată ce înţelesese asta, Daniel îşi dorise acelaşi lucru şi pentru el. O privi din nou pe Claire. Din momentul în care o cunoscuse, conştientizase că îşi doreşte să împartă o asemenea legătură cu ea. Acum, era aproape la apogeul visurilor lui – avea să se arunce în necunoscut şi să spere că putea să o convingă să construiască împreună acea conexiune.

Avea de gând să facă orice pentru a-i obţine consimţământul.

Acum, soarta sub forma lui Alasdair Cynster îi

netezise calea. Era timpul să se îmbărbăteze şi să acţioneze.

Un amestec de speranţă, anticipare şi emoţii îl copleşeau. Dar era acolo, şi ea era acolo, iar el era hotărât să acţioneze. Ştia ce simţea pentru ea şi credea că şi ea îi împărtăşeşte sentimentele. Pur şi simplu, primul lui pas era să-şi dea seama dacă avea dreptate să creadă asta – şi să vadă dacă acea afecţiune avea să se dezvolte în ceva mai mult.

*

Claire era extrem de conştientă de privirea lui Daniel Crosbie. De stăruinţa ochilor săi. De modul constant şi concentrat în care o privea.

Îşi dorea ca el să nu se mai uite aşa la ea – sau, cel puţin, asta îi spunea mintea că ar trebui să-şi dorească. Emoţiile ei – lucruri stupide şi zvăpăiate – o îndemnau mai degrabă să fie flatată şi interesată… După cum spunea, lucruri stupide şi zvăpăiate. Şi nesăbuite, pe deasupra.

Da, Daniel era un bărbat arătos, chipeş, onest şi onorabil; ceea ce o făcea să fie sigură că nu avea să primească din partea lui vreo propunere indecentă sau ilicită. Acesta era şi scopul. Cu părul lui şaten-închis, des şi drept, cu faţa uscăţivă care i se potrivea cu corpul de atlet, lung şi subţirel, şi cu ochii căprui calzi şi inteligenţi, era mult prea drăguţ, mult prea onorabil, mult prea blând – nu voia să-l rănească refuzându-i categoric orice speranţe sau pretenţii pe care le avea în privinţa ei. Cărora se temea că el avea să le dea, într-adevăr, glas.

Îl plăcea şi preţuia prietenia pe care o formaseră mult prea mult pentru a o vedea distrusă, aşa cum avea să fie, în mod clar, dacă ar fi fost forţată să-l respingă. Dacă ar fi fost forţată să-i refuze oferta pe care presimţea că avea să i-o facă.

Nu exista niciun viitor pentru ea cu el – sau, mai precis, pentru el cu ea. Pentru niciunul dintre ei. Dar să-l convingă pe un gentleman ca el de asta…

Doar gândul îi dădea dureri de cap şi îi stârnea un junghi în piept.

Singura ei opţiune era să-l evite, dar nu aveau unde să plece, erau captivi în conac pentru următoarele zece zile; urma să aibă nevoie de toată creativitatea şi viteza de gândire pentru a-l ţine la distanţă pentru o perioadă atât de îndelungată. Nu-i plăceau aceste perspective, dar ce altceva putea să facă? „Concentrează-te pe prezent”. Acesta fusese mottoul ei după moartea soţului; era singurul lucru despre care credea că avea să o ajute în aceste momente. Se întoarse către Melinda şi zise:

— Alathea m-a rugat să fiu cu ochii în mod special pe cele două fete ale doamnei Phyllida – Lydia şi Amarantha –, dat fiind că sunt cele mai mici de aici. Dacă eu mă duc cu fetele mai mari după frunze, ai ceva planificat pentru cei mai tineri sau poate ar trebui să combinăm cele două grupuri?

Melinda scuturǎ din cap.

— Cei de paisprezece ani sunt nedezlipiţi – şi mai e şi Louisa, care-i conduce. Nu cred că are nevoie de mai multe trupe de controlat.

Toţi tutorii şi toate guvernantele ştiau că fata lui Devil Cynster era cu adevărat o provocare – foarte deşteaptă, incredibil de insistentă şi mult prea obişnuită să obţină tot ce voia.

— Voiam să sugerez, continuă Melinda, ca eu să le iau pe cele trei mai mici – Margaret, Lydia şi Amarantha – la bucătărie. Cook spunea că are de gând să facă plăcinte cu fructe, iar lor le-ar plăcea să ajute.

Claire încuviinţă.

— Da, asta aşa este! Bine, atunci – o să le iau eu pe cele patru mai mari.

Avea să fie cât de cât în siguranţă, măcar în ziua următoare, dacă se înconjura cu cele patru fete de paisprezece ani.

— Ce anume se foloseşte în mod obişnuit pentru decoraţiuni în aceste locuri, de unde adunăm şi cât?

*

Lucilla Cynster, cea mai mare fiică din casă şi viitoarea Lady din Vale, asculta cu atenţie ce le spunea fratele ei geamăn, Marcus, aşezat lângă ea, verilor Sebastian, Michael şi Christopher despre dedesubturile sezonului local de vânătoare de căprioare. Cei trei stăteau de cealaltă parte a mesei, formând un perete de umeri laţi şi piepturi bărbăteşti, care-i blocau vederea Lucillei către restul camerei. Privind băncuţa lungă, dincolo de Marcus şi de Christopher, îi vedea pe verii ei de cincisprezece şi şaisprezece ani – Aidan, Gregory, Justin, Nicholas şi Evan care intenţionau să se alăture plimbării de explorare din ziua următoare, întinzându-şi gâturile pentru a absorbi fiecare cuvinţel al lui Marcus.

Sebastian, Michael şi Christopher erau mai degajaţi, dar Lucilla putea să le simtă entuziasmul radiind din interior, aşa că privea cu scepticism expresiile rezervate pe care le afişau. Împreună cu Louisa, ei – cei şase veterani, incluzând-o pe Prudence, care stătea vizavi de Lucilla – erau responsabili pentru faptul că reuşiseră să-i convingă pe adulţi să ţină sărbătorile de Crăciun în Vale. Fetele îşi doriseră să simtă experienţa magică a unui Crăciun alb, în liniştea adâncă şi netulburată din Vale, ceva ce nu mai trăiseră de la ultimele sărbători de familie celebrate aici când erau mici. Toţi îşi reaminteau de acea perioadă cu o plăcere nostalgică. Bineînţeles că băieţii îşi doreau să vâneze. Sezonul de căprioare era deschis, însă primele zăpezi goniseră animalele în văile adânci şi înguste ale dealurilor din apropiere, aşa că se decisese ca grupul să meargă în explorare în ziua următoare, înainte să organizeze o vânătoare ca la carte după ziua de Sfântul Ştefan.

Lângă Lucilla, Prudence – cel mai mare copil al lui Demon şi al lui Felicity Cynster şi cea mai apropiată verişoară a Lucillei, prietenă şi, ocazional, confidentă – se aplecă, apropiindu-se de ea. Profită de pauza pe care Marcus o făcu pentru a răspunde unei întrebări venite din

partea lui Aidan pentru a interveni.

— Eu abia aştept să călărim – ai de gând să vii? o întrebă pe Lucilla.

Nimeni nu era surprins de gestul lui Prudence; toată lumea ştia că ea iubea caii şi, luând în calcul obsesia părinţilor ei pentru aceste animale, pasiunea ei erau cumva de înţeles. Lucilla se gândi la plimbare, la ideea de a li se alătura.

Privirea îi fu atrasă mai încolo, la masă, către Louisa – care avea păr negru lucios, ochi verzui şi un fel fascinant de a captiva audienţa. Dacă Lucilla avea să rămână în casă, Louisa avea să devină nedezlipită de ea, ceea ce nu era de încurajat. Şi nu pentru că nu se înţelegeau – în ciuda coamei roşcate a Lucillei, ca temperament erau la fel –, ci pentru că Lucilla vedea în Louisa, datorită abilităţilor sale, o femeie care în viitor avea să deţină foarte multă putere. De fiecare dată când erau împreună, Lucilla simţea o nevoie sâcâitoare de a o ghida sau de a o controla pe Louisa – şi în acelaşi timp ştia că… nu trebuie să facă asta. Louisa trebuia să-şi găsească singură drumul, fără niciun ajutor din partea Lucillei; încercările şi provocările pe care Louisa avea să le trăiască erau foarte importante în a-i şlefui personalitatea pentru orice rol pe care avea să-l aibă în viitor. Să explice asta cuiva care nu avea darul premoniţiei era imposibil. Aşa că… Plimbarea propusă avea să o ţină departe de conac pentru o bună parte a zilei. Lucilla încuviinţă.

— Da, o să vin şi eu.

Aşa cum făcea întotdeauna, îşi consultă conexiunea cu Doamna Văii[4] – busola ei interioară – şi simţi cum ochii i se măresc de mirare. Urma să călărească alături de verii ei. De ce… Ca de obicei, de asta nu putea să-şi dea seama încă.

*

Sus, pe estradă, la capătul mesei lungi aflate cel mai

4 Denumirea antică a zeităţii scoţiene adorate în Valea Casphairn (n.tr.)

aproape de căldura emanată de flăcările din şemineu, Helena, ducesa văduvă din St. Ives, îi privea cu ochi îngăduitori pe toţi cei adunaţi. Zâmbi mai mult pentru sine decât pentru altcineva văzându-şi nepoţii, nepoatele şi strănepoţii.

— Cresc, zise ea cu voce plină de satisfacţie.

Lângă ea, Algaria îşi aşează şalul pe umeri.

— Cresc, asta e clar. Devin mai mari, categoric. Însă mai înţelepţi? Cred că nu o să mă pronunţ.

Al treilea dintre ei, bătrânul McArdle, râse încet.

— Sunt la fel ca toţi tinerii de pretutindeni – o să înveţe.

Algaria se opri, apoi murmură:

— Ai dreptate, vor avea obstacole şi provocări, însă nu avem de unde să ştim care vor fi… Nu putem decât să ghicim.

Helena nu avea de gând să o lase pe Algaria şi aluziile ei misterioase să-i strice buna dispoziţie.

— De fapt, să ştii că asta mă amuză cel mai tare în prezent, să-i văd cum se împiedică şi cad, apoi se ridică – să observ cum vieţile lor evoluează.

Algaria şi McArdle îi priviră pe copii şi, deşi niciunul dintre ei nu răspunse, până la urmă, încuviinţară amândoi din cap. Helena îşi permise să zâmbească mai mult, mulţumită că, cel puţin la nivel filosofic, ea avea ultimul cuvânt.

*

— Deci!

Prudence îşi aşează buclele blonde pe perna pe care o pusese la picioarele patului Lucidei. Ea şi Lucida împărţeau patul, fiecare cu capul la picioarele celeilalte. Cele trei fete mai mici – sora lui Prudence, Margaret, şi verişoarele lor Lydia şi Amarantha – se mulţumiseră cu saltelele din paie care erau ordonate lângă şemineu.

— O să petrecem o bună parte a zilei de mâine călărind cu ceilalţi, şi apoi ziua de Crăciun va fi plină cu

lucrurile obişnuite precum mâncatul, băutul şi în general tot ce ţine de a fi veselie, zise Prudence, foindu-se pentru a găsi o poziţie confortabilă, după care continuă: Nu-mi mai amintesc – aici se sărbătoreşte ziua de Sfântul Ştefan? Cu cutiile şi toate cele?

— Da, bineînţeles.

Deja culcuşită sub pătură, Lucida îşi înclină capul pentru a privi de-a lungul patului.

— Dar aici se numeşte Festinul de Sfântul Ştefan, şi pe bună dreptate, aşa că ai fost avertizată. Mama o să vrea, cu siguranţă, ajutorul nostru fie mâine-seară, fie, cel mai probabil, în dimineaţa zilei de Crăciun, pentru aranjatul cutiilor. E cam acelaşi lucru pe care unchiul Sylvester şi mătuşa Honoria îl fac la Somersham – cadouri pentru toţi muncitorii şi pentru familiile lor. Aici, bineînţeles, e chiar mai uşor, căci până şi păstorii noştri trăiesc la conac, aşa că toată lumea va fi prezentă – în Sala Mare, cel puţin.

Prudence încuviinţă.

— Deci ne vom ocupa cu aranjatul cadourilor în prima zi după Crăciun, apoi avem vânătoarea. Şi după aceea?

— Avem trei zile ca să ne revenim şi să ne pregătim pentru Hogmanay – sfârşitul acestui an şi începutul următorului.

Prudence tăcu pentru câteva minute, apoi se ridică pe coate şi o privi stăruitor pe Lucilla.

— Aştept anul următor tocmai pentru că *nu* e anul în care ne vom face debutul.

Lucilla încuviinţă din cap.

— Într-un fel, anul care vine va fi ultimul nostru an ca fetişcane, ca să zic aşa.

— Trebuie să-l facem să conteze, continuă şi Prudence, strângând pătura pentru a se încălzi mai bine. Trebuie să avem grijă să facem tot ce ne-am dorit să facem şi să nu lăsăm nimic nefăcut ca fete, lucruri pe care în calitate de tinere domnişoare nu o să le mai putem face aşa uşor.

Lucilla chicoti.

— Cum ar fi să mergem pe St. James într-o şaretă?

— Exact! Şi să călărim de mama focului în Park. Nu e absurd că o să putem face asta la anul – în fiecare dimineaţă în care suntem în Londra, dacă vrem dar apoi, să facem acelaşi lucru va fi considerat indecent şi nepotrivit?

— Lumea bună îşi iubeşte regulile indiferent de cât sunt de prosteşti. Lucilla făcu o pauză. De fapt, dacă mă gândesc mai bine, anul următor va fi anul perfect în care să facem toate acele lucruri relativ riscante. Majoritatea lumii bune va fi atât de concentrată pe încoronare şi pe toate evenimentele legate de asta, încât nu o să aibă nimeni timp să fie cu ochii pe noi sau să ne judece pe noi.

— Foarte adevărat, aprobă Prudence, continuând: Trebuie să recunosc că mi-e milă de fetele care îşi vor face debutul la anul. Am auzit-o pe mama spunând că o să fie haos cu toate evenimentele planificate până la încoronare şi că va fi aproape imposibil să te faci remarcată dacă nu eşti vreo descendentă dintr-o regalitate străină.

— Hmm…

Deşi nu mai spusese asta cu voce tare, Lucilla nu aştepta deloc anul debutului lor, anul în care ea, alături de Prudence şi de Antonia Rawlings, aveau să fie introduse formal în înalta societate. Avea să fie de o plictiseală înfricoşătoare şi lipsită de sens. O perspectivă care avea să fie, probabil, apreciată de mama ei, deşi se îndoia că în privinţa asta avea să primească sprijin din partea soţului, care de regulă accepta ideile soţiei sale. Era important pentru el ca Lucilla să meargă la Londra şi să fie prezentată şi plimbată prin sălile de bal şi prin Park… totul fără rost. Viitorul ei, ştia deja, era aici, în Vale, aşa cum fusese şi al mamei. Nu ştia cine, sau cum, sau când, dar ştia unde *el* – oricine avea să fie el – urma să o găsească. Aici, pe tărâmurile peste care domnea The Lady. Prudence se întoarse pe o parte şi se cuibări mai bine.

— Ce păcat că Antonia şi familia ei nu au putut veni.

Lucilla se aşeză şi ea, trăgându-şi pătura peste umeri.

— Mătuşa Francesca a scris. Mama mi-a zis că au vrut să vină, dar bunica Antoniei nu se simte bine, şi nu au vrut să o lase singură în această perioadă.

Prudence bombăni nemulţumită, totuşi înţelegea.

— Crăciunul este pentru familii. Trecură câteva momente. Poate vor putea veni în vizită atunci când o să vii şi tu în sud, la anul, zise Prudence căscând.

— Poate, spuse şi Lucilla căscând la rândul ei. Noapte bună! încheie ea, simţindu-i zâmbetului lui Prudence în voce când aceasta îi răspunse:

— Vise plăcute!

Capitolul 2

În dimineaţa următoare, împreună cu ceilalţi tutori şi cu Melinda şi Claire, Daniel îi conduse pe copii – toţi cei care erau încă în sala de predat, plus adolescenţii de cincisprezece şi şaisprezece ani – pe scări, în Sala Mare, pentru a lua micul dejun. Împărţea o cameră cu Raven şi cu Morris, şi toţi ştiau prea bine că nu-şi puteau lăsa grupurile nesupravegheate. Mai ştiau şi că promisiunea unei gustări delicioase era cea mai bună modalitate de a-i ademeni să se ridice din paturi, să se îmbrace şi să se comporte civilizat. În timp ce ghida mulţimea zgomotoasă către mese, Daniel fu oarecum surprins să observe că cei trei membri mai în vârstă ai casei – văduva, Algaria şi McArdle – erau deja jos împărţind rulouri abia scoase din cuptor şi miere bogată şi aurie din stupii din Vale. Observându-i uimirea, McArdle râlji cu ironie.

— La vârsta noastră, flăcăule, nu avem nevoie de cine ştie ce somn.

— Şi – văduva îl ţintui pe Daniel cu privirea ei de un verde pal – ne bucurăm de micile delicii pe care viaţa ni le permite încă, adăugă ducesa muşcând sănătos dintr-un foietaj.

Privirea ei îl neliniştea mult prea mult pe Daniel, aşa că îi zâmbi, înclină din cap şi reveni la sarcinile lui atât de cunoscute.

Fetele, care stăteau în aripa separată a conacului, erau conduse de Melinda, în timp ce Claire asigura încheierea cu succes a flancului. Era înconjurată de trioul

format din Juliet, de paisprezece ani, sarcina de drept a lui Claire, împreună cu Lydia, zece ani, şi Amarantha, care avea opt. Toate patru păreau absorbite într-o discuţie. Când aveau asemenea întâlniri de familie, tutorii şi guvernantele, de obicei, îi grupau pe copii pe vârste şi aranjau activităţi pentru fiecare grup. Împreună cu Raven şi Morris, Daniel mergea de-a lungul băncilor, asigurându-se că toate grupurile stăteau la un loc – toţi cei şase băieţi mai mici într-un grup, lăsându-i pe cei de cincisprezece şi şaisprezece ani adunaţi la capătul mesei lungi.

Servitori, slujitoare şi ajutoare de bucătar înşirau boluri cu porridge şi borcane cu miere aurie în mijlocul meselor.

Urcioare şi căni cu lapte îşi făcuseră apariţia alături de vrafuri de pâine prăjită şi marmeladă. Băieţii se năpustiră asupra mâncării. Daniel, Morris şi Raven îşi zâmbiră cu subînţeles, după care Daniel se retrase către mijlocul mesei lungi, aşezându-se la sfârşitul şirului de băieţi, în timp ce Raven şi Morris se aşezară vizavi de el. Apoi, veni şi Claire, care se străduise să le liniştească pe fete şi să le înşire de-a lungul băncii; făcu o pauză când ajunse în dreptul lui Daniel, care se întoarse cu un zâmbet cald şi îi oferi mâna pentru a o ajuta să treacă peste bancă. Ea ezită privindu-i mână. Expresia ei serioasă, dar calmă, nu-i dădea de gol gândurile, şi, pe măsură ce zâmbetul lui începea să pălească, ea suspină încet, abia observabil, şi întinse degetele în palma lui. Cuprinzându-i mâna, el se simţi schimbat în interior, ceea ce părea ciudat, mai ales că o mai ţinuse aşa şi în trecut. Poate că, datorită hotărârii de a o curta în mod real, simţea lucruri noi în acel moment, care păreau să aibă o semnificaţie mult mai profundă. Îşi ascunse emoţiile şi o sprijini în timp ce ea îşi ridică fustele de un albastru-închis şi păşi elegant peste bancă.

— Mulţumesc, îi zise ea, retrăgându-şi degetele din atingerea lui, netezindu-şi fustele şi aşezându-se lângă el.

Ea îşi concentră imediat atenţia asupra fetelor de pe partea cealaltă, asigurându-se că fiecare primea ceea ce îşi dorea să mănânce şi că toată lumea era mulţumită cu

bucatele sale. Melinda urcă pe partea opusă a băncii şi se aşează lângă Morris, faţă în faţă cu Claire.

Claire se uită către Melinda.

— Facem aşa cum am stabilit, da? întrebă ea, bombănindu-şi în sinea ei emoţiile care nu voiau să o asculte.

O ameţeală năucită nu descria cu exactitate vârtejul în care se afla, toate pentru că îi acceptase mâna lui Daniel, oferită într-un gest simplu de politeţe, o curtoazie convenţională. Da, degetele lui lungi se simţiseră calde şi puternice când le împresuraseră pe ale ei, însă doar o ajutase să păşească peste bancă, pentru numele lui Dumnezeu. Din punct de vedere raţional, nu vedea nicio justificare pentru căldura învăluitoare prostească pe care o simţea. Cât despre emoţiile pe care le avea, apărute de nicăieri şi făcând-o să fie teribil de conştientă de apropierea lui, în timp ce stătea pe bancă lângă ea, corect şi decent, la doar câţiva centimetri distanţă, le găsea deosebit de iritante şi spera că aveau să dispară rapid. La cei douăzeci şi şapte de ani ai ei, văduvă fiind, nu putea să se comporte ca şi cum ar fi fost o domniţă buimacă abia ieşită de pe băncile şcolii.

Ca răspuns la întrebarea ei, Melinda le confirmă planurile lui Claire şi celorlalţi trei tutori, care împărtăşiră la rândul lor ideile pe care le aveau pregătite pentru băieţi.

— Tradiţia de Yule diferă puţin de la o zonă la alta, zise Raven. Aici, oamenii au combinat pe puţin două ceremonii întruna. Taie buştenii de Yule în seara de Ajun. Apoi, îi ard în toate şemineurile de la apusul soarelui din seara de Ajun până în prima zi a Anului Nou. Pentru că buştenii sunt proaspeţi şi trataţi într-un mod special, ard încet, însă tot avem nevoie de mulţi. Pe lângă asta, fiecare buştean este sculptat cu faţa unei femei bătrâne – Cailleach, spiritul iernii. Raven îl privi pe Morris. Doi bărbaţi iscusiţi, meşteşugari, vor veni să ne ajute să tăiem şi să curăţăm buştenii, şi tâmplarul ne-a pus la dispoziţie doi dintre ucenicii săi, care vor veni cu noi şi le vor arăta băieţilor cum să sculpteze feţele.

Morris părea resemnat.

— O să aduc bandaje. Sunt sigur că vom avea nevoie de ele, comentă Morris.

Raven chicoti şi apoi se aplecă în faţă pentru a privi mai bine masa şi pe băieţii mai mari aşezaţi în şir.

— Aidan. Raven aşteptă până când cel mai mare flăcău privi în direcţia lui. Mergi să călăreşti şi, dacă da, cine mai merge cu tine?

Aidan se uită pe rând la toţi membrii grupului.

— Mergem toţi – eu, Evan, Gregory, Justin şi Nicholas.

Morris îl fixă cu privirea pe băiatul de care era direct responsabil, Gregory.

— Să nu uiţi – nu ai voie să dispari de lângă cei mari. Mergi numai dacă asculţi de ei.

Toţi rânjiră, dar Gregory încuviinţă din cap, şi, atunci când Morris îi privi pe rând pe băieţi, toţi aprobară tacit. În majoritatea timpului, erau un grup în care se putea avea încredere; toţi erau călăreţi buni şi, cum cei mari erau la comandă, nu existau motive reale de îngrijorare pentru tutori. Daniel se întoarse către Melinda.

— Bun. Asta înseamnă că ne-am ocupat de năstruşnicii noştri. Cât despre domnişoare… zise Melinda în timp ce Claire o privea pătrunzător.

Ambele guvernante ridicară capul către locul în care stătea Louisa, faţă în faţă cu Therese şi lângă Innabelle şi Juliet.

— Fetelor, zise Melinda, avem neapărată nevoie de nişte decoraţiuni pentru sală. Vreţi să vă ocupaţi voi patru cu asta?

Louisa privi către Therese, apoi către Melinda.

— Ce trebuie să facem?

— Trebuie să adunaţi verdeaţă, răspunse Melinda. Aceasta este tradiţia aici. I-am întrebat pe grădinari şi, de asemenea, pe McArdle. Aparent, verdeaţă înseamnă stejar şi brad – avem nevoie de amândouă. Grădinarii au zis că vor lăsa o sanie pentru ramuri lângă uşa laterală, împreună cu foarfecile şi fierăstraiele potrivite. Recomandă ramuri de un centimetru şi mici în diametru sau mai subţiri şi bucăţi

lungi şi pline de frunze sau de ace.

— Unde mergem să găsim ramurile? întrebă Louisa.

— Ştiu eu, se grăbi să intervină Innabelle, cea mai tânără fiica din casă.

— Nu e departe, dincolo de pod, peste pârâu, în pădurea aflată de cealaltă parte, adăugă una dintre fetele de paisprezece ani.

— Deci putem explora pădurile? Therese zâmbi larg, privind-o pe Louisa. Putem să încercăm noile cizme.

Louisa cântări preţ de câteva clipe spusele Theresei, zâmbi şi încuviinţă din cap.

— Da! zise ea, ridicând ochii către pereţii mari şi golaşi ai sălii. Şi ar fi frumos să facem acest loc să arate mai festiv.

— Excelent! completă Melinda. Atunci, vă dăm vouă această sarcină.

Claire le zâmbi celor patru fete.

— O să ne bazăm pe voi să faceţi acest loc să arate minunat pentru ziua de mâine.

În timp ce Claire se întoarse către adulţi, Melinda o privi şi zise cu glas liniştitor;

— Nu e departe şi nu există riscul ca tu şi fetele să fiţi prinse de vreo furtună venită cine ştie de unde. O să vă puteţi întoarce cu uşurinţă, îi zise ea şoptind.

Claire ridică din sprâncene.

— Bine. Trebuie să recunosc că, venind din sud, nu prea mă gândesc la furtuni care se pornesc dintr-odată.

Melinda chicoti.

Dacă trăieşti aici un an, nu o să mai uiţi vreodată să te închini în faţa Mamei Naturi. Se întoarse şi le privi pe cele mai mici locatare, cele trei fetiţe, care stăteau în apropierea ei şi a lui Claire. Mai rămâneţi doar voi trei. Am verificat cu bucătăreasa şi are pe lista de gătit pentru azi fursecuri pudrate de razele soarelui şi tarte cu fructe, zise Melinda ridicând vocea în direcţia lor.

— Ce sunt fursecurile pudrate de razele soarelui? întrebă Margaret.

— E o versiune modernă a unei vechi tradiţii numită

Prăjiturile Soarelui, explică Melinda. Fursecurile originale erau făcute sub formă de inel – rotunde cu o gaură în mijloc, iar deasupra se desenau linii pentru a reprezenta razele soarelui. Erau mâncate în această perioadă a anului pentru a îmbuna soarele să se întoarcă în vieţile oamenilor.

— Dar în zilele noastre se fac pur şi simplu fursecuri, explică Innabelle. Sunt rotunde, cu un cerc în mijloc reprezentând soarele, iar razele pornesc din acel punct. La final, sunt pudrate.

— Exact, completă Melinda, privindu-le pe fetiţe. Deci vreţi să faceţi fursecuri? Şi bucătăreasa a zis că puteţi ajuta şi la tartele cu fructe.

— Da! strigară la unison cele trei.

Daniel nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Bine atunci, zise şi Raven, plesnind din palme, Eu voi supraveghea expediţia buştenilor.

— Eu o să te ajut, sări Morris, înarmat cu bandaje.

— Eu va trebui să supraveghez în bucătărie, zise şi Melinda privind-o pe Claire. Bucătăreasa e cam obosită din cauza tuturor pregătirilor din aceste zile.

— Sunt sigură că eu şi fetele ne putem găsi drumul până la pădure şi înapoi, mai ales că Innabelle cunoaşte împrejurimile, spuse Claire ridicând din umeri.

Raven, Morris şi Melinda îl priviră pe Daniel. Acesta deschise gura pentru a-şi oferi serviciile, dar, înainte să-şi poată anunţa intenţiile, Louisa o fixă cu ochii mari şi limpezi pe Claire şi zise:

— Nu ar trebui ca unul dintre aceşti domni să vină cu noi? Poate că unele crengi de care o să avem nevoie sau pe care o să le vrem vor fi mult prea sus pentru noi sau mult prea grele. Plus sania, după ce o vom încărca.

Daniel se grăbi să intervină:

— Raven şi Morris nu vor avea nevoie de mine – o să vin eu să vă ajut cu găsitul şi căratul de crengi.

— Asta e o idee excelentă, încuviinţă Melinda.

— E mult mai sigur aşa, adăugă şi Raven.

— Eu şi Raven vom avea oricum doi tâmplari cu noi, sublinie Morris. Asta e mai mult decât suficient pentru a

supraveghea şase băieţi, oricât de Cynsteri ar fi ei.

Morris rosti ultima propoziţie pe un ton crispat, privindu-i atent pe băieţi, care rânjiră în loc de răspuns. Daniel se întoarse către Claire şi îi zâmbi încurajator.

— Tu o să conduci, iar eu o să rămân la urmă, să-i supraveghez din spate.

Claire îl privi în ochi, întrebându-se ce se întâmplase cu planul ei măreţ de a-l evita. Înăbuşindu-şi un suspin, fără a-şi trăda neliniştea care creştea în ea cu fiecare moment, încuviinţă din cap şi se ridică.

— Haideţi, fetelor, trebuie să ne luăm cizmele şi hainele – şi să nu uitaţi de căciuli şi de mănuşi. Haideţi să începem! Nu doar că trebuie să adunăm ramurile, ci trebuie să le şi aducem aici şi să le folosim pentru a decora pereţii până la cina din această seară.

Le făcu semn cu mâna fetelor şi le zori să se ridice de pe bancă, astfel încât să meargă de-a lungul acesteia, fără a mai fi nevoită să-i ceară lui Daniel ajutorul şi bineînţeles fără să-l mai atingă. Supravieţuirea ei pe parcursul următoarelor nouă zile depindea de limitarea oricărui contact fizic cu acesta.

Richard ceruse să fie aranjate trei scaune confortabile pe podiumul dinaintea şemineului construit într-unul dintre colţurile sălii. Adăpostindu-se în moliciunea ţesăturii scaunelor, încinşi de căldura emanată de flăcările din vatră, Helena, Algaria şi McArdle priveau cele patru grupuri de tineri părăsind încăperea, trei dintre ele sub atenta supraveghere a tutorilor sau a guvernantelor, şi, în cazul fetelor de paisprezece ani, a amândurora.

— Şi asta, zise Algaria, indicând către ultimul grup înclinând din cap, este foarte înţelept.

Alertată de comentariul nepoatei sale, Helena îl urmări pe Daniel Crosbie care îi ghida pe culegătorii de verdeaţă afară şi observă cum privirea lui poposi pe tânăra care le conducea pe fete. Strânse din buze.

— Louisa este foarte fâşneaţă, nu-i aşa?

Algaria pufni.

— Aş zice că vede mult prea multe pentru vârsta ei,

dar asta e ceva ce a moştenit de la tine.

Helena zâmbi plină de mândrie.

— De la mine, prin fiul meu, către ea. Se potriveşte cu ochii ei.

Ea, Devil, Sebastian şi Louisa aveau aceiaşi ochi mari, de un verde pal.

— Dar pariez că Louisa se simte bine – creşte o romanţă aici. Cu atât mai bine, asta ne va însenina zilele.

McArdle, care se chinuise să le urmărească schimbul misterios de replici, se încruntă.

— O romanţă? întrebă el privindu-i pe ultimii băieţi care alergau ca să iasă din sală. Ce romanţă?

Helena şi Algaria se priviră cu subînţeles, apoi Helena flutură din mână.

— Nu mai contează. O să ne aşezăm aici confortabil şi o să lăsăm lucrurile să se întâmple – şi apoi, o să vedem ce o să vedem, şi ce o să vedem o să fie bine.

McArdle avu nevoie de câteva minute pentru a pătrunde înţelesul hăţişului de informaţii, după care o privi dezaprobator. Helena râse.

*

Claire le urmări pe cele patru fetiţe cum înaintează pe scările din turn către camera lui Innabelle, apoi făcu un mic ocol pe coridorul care dădea către uşa laterală. Daniel o urmă, bineînţeles. Când trase de uşa grea de lemn, el se întinse pe lângă ea şi prinse cu putere mânerul de sus pe care ea tocmai îl eliberase şi deschide uşa pentru ea.

Claire ridică mâna de pe mânerul uşii în încercarea de a-şi potoli stânjeneala ridicolă, apoi înclină din cap.

— Mulţumesc, îi zise, ieşind pe verandă, simţindu-se obligată să se explice. Am vrut să verific condiţiile.

Privirea lui stăruia asupra feţei ei, însă, după o scurtă pauză, privi şi el afară.

— Întotdeauna e un lucru de avut în vedere când eşti aici. Cred că, în sud ne-am obişnuit prea tare cu vremea şi o luăm ca un dat, fără să conştientizăm că este un dar.

Încuviinţând din cap – era adevărat ce spunea ea privi către marea de alb de afară, forţându-şi mintea să se concentreze la ceea ce o aştepta acolo şi nu la obsesiile sentimentelor sale. Zăpada acoperea terenul, iar temperaturile joase din timpul nopţii îngheţaseră totul, oferind un aspect strălucitor, însă straturile nu erau groase, iar, la adăpostul copacilor şi al tufişurilor mari, se vedeau bucăţi goale de pământ. Pe lângă asta, servitorii conacului deja fuseseră afară cu mături şi lopeţi şi curăţaseră drumurile.

— Odată ce ajungem în pădure, ar trebui să nu mai fie zăpadă, zise Daniel, iar ea încuviinţă. Cizmele lor ar trebui să fie de-ajuns – nu pare să fie fleşcăială.

Aerul era atât de proaspăt şi de curat, că părea cristalin – strălucitor, tăios şi revigorant. Trase puternic aer în piept, apoi expiră încet.

— Cred că sunt necesare fulare şi mănuşi.

Văzuse suficient – iar tentaţia de a rămâne acolo, înconjurată de căldura emanată de Daniel în spatele ei şi de ideea de a se bucura împreună de împrejurimile uimitor de frumoase ale conacului, care păreau acum cu mult mai interesante pentru că le împărtăşea cu el, era ceva ce nu-şi putea permite. Se întoarse şi aşteptă până când el se dădu la o parte pentru a-i face loc, apoi ea porni către scări, urmată de el. Bineînţeles că fetele nu coborâseră încă.

— Probabil s-au pus pe sporovăit în camera lor, zise către Daniel, în timp ce începea să urce.

Ajungând la etajul următor, se opri şi întoarse capul către el. Daniel rămase la capătul ultimei trepte, iar ochii li se întâlniră – căprui cu nuanţe de cafeniu. În cele din urmă, îşi aduse aminte ce voia să-i spună.

— Acolo sunt, îi zise, arătând cu degetul către uşa de la capătul coridorului. Mă duc să-mi iau haine şi ne vedem aici – ele o să trăncănească tot atât timp cât le lăsăm să o facă.

Daniel încuviinţă. În momentul în care Claire se îndreptă către scările din faţă, el porni în direcţia opusă. La acest nivel, conacul era un labirint de coridoare, conectând

turle şi turnuri şi scările prin care se ajungea la ele, precum şi o mulţime de dormitoare mari şi de apartamente.

— O să-mi iau haina.

El îi privi spatele depărtându-se.

— Nu uita de fular şi de mănuşi.

Ea se întoarse şi-i aruncă o privire. El zâmbi larg şi o auzi pufnind încet, pe măsură ce urcă scările şi dispăru.

Încă zâmbind inclusiv cu ochii, se îndreptă către camera lui Raven din următorul turn. Raven şi Morris deja plecaseră. Ridicându-şi haina maro şi grea, apoi înfăşurându-şi fularul împletit în jurul gâtului, Daniel se întrebă dacă faptul că tocmai el rămăsese liber dintre cei trei tutori ca să o însoţească pe Claire fusese o coincidenţă norocoasă sau un ajutor intenţionat. Nu spusese nimic nimănui despre speranţele sale, darămite să împărtăşească cuiva ce visuri avea, nu le dezvăluise nimic celorlalţi bărbaţi, dar amândoi erau inteligenţi şi îl cunoşteau suficient de bine încât să-şi dea seama… Ridicându-şi mănuşile, se întoarse către uşă; nu se simţea deloc confortabil la gândul că apropiaţii lui îi ghiciseră intenţiile în ceea ce o privea pe Claire, dar, dacă intuiseră asta şi voiau să-l ajute, nu era atât de încăpăţânat încât să le refuze sprijinul. Aştepta la capătul primului rând de scări când Claire reapăru. Purta o manta roşie-vişinie, închisă până în gât, şi un fular împletit, călduros, asemănător cu al lui, rotit în jurul gâtului. Privind în jos, îşi trase mănuşile din piele fină şi porni vioi pentru a i se alătura. Oprindu-se lângă el, privi către uşa care ducea în camera fetelor.

— Niciun semn încă?

Ca şi cum cuvintele ei le invocaseră pe fete, uşa se deschise, iar cele patru se năpustiră afară în valuri de culori. Louisa purta o haină elegantă, de un verde-închis, Therese avea una frumoasă de un maro bogat, Innabelle una albastru-deschis, iar Juliet ceva de un roz pal. Claire ridică mână pe măsură ce le văzu pe toate ieşind.

— Inspecţia, prima dată.

Innabelle şi Therese se strâmbară, dar toate patru se aşezaseră supuse şi îi permiseseră lui Claire să le verifice

ghetele şi mănuşile. Daniel îi aprecia minuţiozitatea; nimeni nu-şi dorea ca vreuna dintre fete să rişte să se aleagă cu degerături.

— Foarte bine.

Din capătul şirului, Claire le făcu semn fetelor că era în ordine să coboare.

— Aţi putea să ne conduceţi, domnule Crosbie?

Zâmbind trist, Daniel se întoarse şi porni în jos pe scări şi către uşa laterală. Nu-i scăpă din vedere faptul că ea voia să păstreze distanţa între ei, dar presupuse că asta avea de-a face cu prezenţa fetelor şi nu însemna că îl respingea – sau, cel puţin, asta spera. În timp ce ţinea uşa laterală larg deschisă, gândul că s-ar putea ca ea să nu fie interesată de el – de un viitor împreună – îi veni în minte; se gândi la asta preţ de câteva secunde, dar apoi abandonă astfel de porniri. Conexiunea era acolo – acea sensibilitate extrem de potrivită, acea conştientizare a celuilalt, realitatea inevitabilă a legăturii dintre ei –, toate erau acolo; ştia asta. Şi, dat fiind că ea mai fusese căsătorită, cu siguranţă şi ea recunoştea asta.

Păşi afară, coborând singura treaptă pe cărarea plină de pietriş. Aşa cum promiseseră, slujitorii conacului le lăsaseră o sanie pentru a căra ramurile înapoi acasă. Nu era acolo când el şi Claire ieşiseră pe verandă, mai devreme, şi totuşi, acum era aici pregătită şi în aşteptare, o sanie robustă, cu o fâşie de pânză prinsă între mânere. Fetele ieşiseră pe uşă şi li se alăturaseră pe cărare.

În timp ce ele erau fascinate de frumuseţea zilei, de zăpadă, de pocniturile îngheţului şi de cum respiraţia lor dansa în aer, Daniel analiză atent ustensilele cuibărite în fâşia de pânză. O colecţie de fierăstraie de mână, suficient de uşoare pentru a fi utilizate de fete, plus trei perechi de foarfeci şi o toporişcă, probabil pentru a tăia capetele ramurilor mai mari. Daniel ridică privirea, urmărind-o pe Claire cum i se alătură. Ea analiză meticulos sania, apoi îl privi.

— O să te descurci cu asta, singur?

El îşi arcui sprâncenele, încruntându-se. Se aşeză în

spatele mânerelor, le strânse cu putere, trase de frână şi împinse; sania mergea uşor, alunecând pe zăpadă. Încetinind, se întoarse şi îi aruncă lui Claire o privire îndrăzneaţă.

— Condu-ne, Macduff, iar eu te voi urma, îi zise el

Buzele ei zvâcniră. Încercă să le controleze, dar nu reuşi. Înclină capul pentru a ascunde un rânjet.

— Foarte bine! spuse ea într-un final, apoi privi în faţă. Fetelor! Le făcu semn cu mâna să se depărteze de troienele de zăpadă din grădina de vară. Către pădure! Avem la dispoziţie doar o oră, cel mult două, şi trebuie să adunăm suficient material pentru a decora întreaga sală.

Fetele alergară înainte, cu Innabelle în frunte şi Juliet lângă ea, urmate foarte aproape de Louisa şi de Therese. Împingând sania în urma lor, menţinând un ritm constant pentru a ţine pasul cu Claire care mergea în faţă, Daniel constată că mândria îl determinase să facă o greşeală tactică. Mânerele saniei erau suficient de depărtate încât să permită accesul la două persoane; ar fi trebuit să spună că avea nevoie de ajutor. Privind-o de la spate cum îşi unduieşte şoldurile acoperite de mantaua din lână groasă, roşie, îşi zise ca pentru sine:

— Întotdeauna există drumul de întoarcere…

Îşi făcu o notă mentală să nu rateze această oportunitate, apoi se mulţumi să împingă sania şi să se bucure de moment.

Înainte pe cărare, Louisa făcu o pauză fix înainte de şirul de brazi înalţi, înşiraţi şi care aruncau umbre reci de-a lungul lor. Ea se uită în spate doar pentru câteva secunde pentru a observa tot ceea ce putea, apoi grăbi pasul, ajungându-le din urmă pe Innabelle, Juliet şi Therese.

— Vâsc. Avem nevoie, spuse Louisa, când le observă privirea. Se uită către Innabelle. Oare creşte în această pădure? Ştii unde?

Fără a aştepta un răspuns, Louisa începu să cerceteze zona şi să observe toţi copacii. Innabelle se întoarse, făcând acelaşi lucru. Therese se grăbi să li se alăture.

— Creşte aici, zise Innabelle. Ar trebui să fie câteva

smocuri, dar va trebui să găsim unele la care să putem ajunge.

*

— Sau la care să putem urca, adăugă Therese.

— Eu credeam că trebuie să găsim doar stejar şi brad, comentă Juliet, deşi şi ea se uita deja după vâsc; tonul ei le dădu de înţeles celorlalte că replica ei nu fusese o obiecţie, ci doar un comentariu – o solicitare pentru a primi clarificări, cel mult, nu o nemulţumire.

— Asta au spus, dar… care este scopul de a avea crengi şi frunze de Crăciun dacă nu ai şi vâsc? Aveţi grijă, continuă Louisa, împingându-le uşor pe Innabelle şi pe Juliet, făcându-le să înainteze. Suspectez că doamna Meadows va încerca să ne descurajeze, aşa că sugerez să nu-i spunem despre asta şi să ascundem vâscul între crengile de stejar şi de brad.

Ajungând lângă Louisa, Therese îi aruncă o privire piezişă.

— Vâscul e pentru distracţia generală sau… Therese privi în urmă pe cărare, unde Claire tocmai păşea înaintea lui Daniel şi a saniei. Ai pe cineva – poate doi oameni anume – în minte?

Louisa o privi pe Therese şi zâmbi larg.

— Cred că domnului Crosbie îi place de doamna Meadows şi cred că şi ei i-ar plăcea de el dacă şi-ar acorda o şansă – iar mie îmi place de domnul Crosbie, şi nu văd de ce nu am putea să… Flutură din mână. Să grăbim un pic lucrurile?

Therese chicoti.

— Ai vorbit exact ca bunica ta.

— Acolo! şopti Innabelle, arătând cu degetul în stânga, unde creştea un pâlc uriaş de vâsc într-o crevasă la doar un metru de pământ.

— Este un luminiş în faţă, care o să fie perfect pentru a adăposti sania. Şi, în timp ce adunăm stejar şi brad, putem aduna şi nişte vâsc.

— Mai e şi la dreapta şi mai încolo, adăugă şi Juliet, care avea privirea foarte ageră.

— E destul. Louisa privi către celelalte fete. Nu ne-am jucat de-a Cupidon niciodată. Louisa zâmbi larg. Gândeşte-te la asta ca la o provocare. Hai să vedem cum ne descurcăm!

*

Helena, Algaria şi McArdle erau încă pe scaunele lor, moţăind la căldură, când cei şase băieţi mai mari se năpustiră în Sala Mare, aşezându-se la porţiunea de masă pe care o considerau ca fiind a lor – fix sub podium şi lângă masa mare unde stăteau părinţii lor.

Părinţi care tot veniseră şi plecaseră, se delectaseră cu un mic dejun cu şuncă, cârnaţi, ouă şi prăjiturele crocante, lăsând în urma lor tot felul de arome ademenitoare de cafea şi de scorţişoară de la rulourile pe care toate doamnele le preferau.

Îşi împărtăşiseră planurile pentru ziua în curs cu Helena, Algaria şi McArdle; mai exact, bărbaţii plecaseră în inspecţie la turma de bovine din Ţinuturile înalte, înainte de a continua către Casphairn pentru a lua prânzul la un han local. Între timp, doamnele se retrăseseră în solariul Catrionei pentru a se odihni, pentru a croşeta şi pentru a discuta despre copiii lor. Cei care le ocupau mai toate gândurile erau tocmai cei şase care se aşezaseră cu întârziere la masă. Helena, prefăcându-se că doarme, îi urmărea pe sub gene. Îi întâlnea des, şi totuşi, pentru că nu-i vedea în fiecare zi, credea că le putea observa schimbările cu mai multă claritate decât majoritatea. Şi, poate, şi diferenţa dintre generaţii avea ceva de-a face cu perspectiva ei. Nu erau responsabilitatea ei, aşa cum erau pentru părinţii lor; se simţea oarecum detaşată de ei, şi în mod curios, în acelaşi timp, cumva mai conectată. Erau o bucurie şi o binecuvântare, una pe care vârsta o făcuse cu atât mai mult să o aprecieze. Se îndoia că avea să fie acolo pentru a-i vedea căsătoriţi – poate doar dacă avea să fie

suficient de norocoasă şi să ajungă să trăiască la fel de mult ca prietena ei dragă Therese Osbaldestone. Asta ţinea de vrerea sfinţilor; pentru moment, era bucuroasă că le putea fi alături în perioada în care aveau să se dezvolte şi să ia în mod clar cele mai importante decizii.

Se întreba dacă ei – în mod particular, cei şase, având în vedere că erau în pragul maturităţii – erau conştienţi că hotărârile pe care aveau să le ia în următoarele zile, săptămâni şi luni aveau să le şlefuiască viitorul pentru totdeauna. Aveau să-i cizeleze, să le deschidă nişte uşi şi să le închidă pentru totdeauna altele. Ce uşi aveau să aleagă şi cum aveau să treacă prin ele aveau să determine şi definească restul vieţii lor.

Ea ştia – mai bine decât majoritatea – că o decizie de moment îţi putea schimba viaţa. Acea alegere avea să marcheze irevocabil destine. Acea cunoaştere sigură, acea înţelegere născută din experienţă nu era ceva uşor, ceva ce putea fi transmis sau absorbit de-a gata. Putea doar să spere că această nouă generaţie urma să găsească la rândul ei bucăţi de fericire şi profunzimea iubirii, de care ea şi părinţii lor se bucurau. Ascultând glasul lui Sebastian, al lui Michael, al lui Christopher şi al lui Marcus, care erau aproape bărbaţi, presărate de intervenţiile uşoare şi jucăuşe ale Lucillei şi ale lui Prudence, deja puternice şi clare, Helena închise pleoapele.

Somnul îi dădea târcoale; ea îl urmă, lăsându-i pe ei să-şi descopere drumurile şi să crească.

Vise dulci. Aşezată pe bancă, cu coatele pe masă şi cu mâinile în jurul unei câni de ceai, Lucilla se îndoia că vorbele lui Prudence din noaptea anterioară fuseseră rostite cu intenţia de a trezi fantasmele stranii care-i bântuiseră visele. Şi totuşi, în timp ce stătea sorbind din ceai, uitându-se cu ostentaţie către fratele ei şi către verişorii care înfulecau munţi de ouă, cârnaţi şi ultimele porţii de *kedgeree*[5], nu putea să-şi aducă aminte exact ce visase.

În mod normal, viziunile ei erau clare şi uşor de identificat – prevestiri a ceea ce urma să se întâmple sau

5 O mâncare scoţiană din orez şi peşte (n.tr.)

premoniţii despre ceva ce s-ar putea sau nu să aibă loc. În acest caz, viziunile erau înceţoşate, cel puţin la nivel vizual; simţea ceva mai clar emoţiile, dar chiar şi acelea erau… confuze. Şi totuşi, nimic din ceea ce văzuse nu-i provocase frică. Cel mult, putea să înţeleagă că undeva pe parcursul vieţii ei exista posibilitatea unei decizii care avea să o ducă pe un drum sau pe altul, cu totul diferit. Iar alegerea avea să fie hotărâtoare – posibilitatea de a alege oricare din drumuri nu avea să se prezinte decât o singură dată.

Potolindu-şi un fior – nu de frică, ci de nelinişte cu privire la necunoscut –, se forţă să revină în prezent, la aici şi acum, către dezbaterea dintre Marcus, Sebastian şi Prudence legată de care zone ale conacului ar trebui cercetate prima dată. Lucilla ştia. Aşezându-şi cana goală, aşteptă o pauză în discuţie pentru a interveni cu calm:

— Călărim către sud-vest, m şi prin păduri şi sus pe crestele văii. De acolo, urmăm creasta către nord – o să vedeţi prin zonele împădurite şi prin zăpadă, iar, dacă vă luaţi un binoclu, veţi putea vedea urmele oricărei turme care a căutat adăpost prin părţile astea. Putem să continuăm către nord până când vom ajunge la răscruce, iar de acolo mergem către est şi înapoi aici.

Această rută nu fusese propusă de niciunul dintre ceilalţi. La masă, Marcus o ţintui cu privirea, cercetând-o. Lucilla nu se feri şi îi permise să o vadă, să-i recunoască şi să-i aprecieze cunoştinţele. Clipi o singură dată şi apoi încuviinţă din cap.

— Ăsta e un plan bun, zise el privindu-l pe Sebastian, aşezat lângă el. Asta o să facem.

Sebastian îl privi pe Marcus, apoi se uită la Lucilla, iar în cele din urmă ridică mâinile în aer, dându-se bătut.

— Bine!

Lucilla întoarse capul şi o privi pe Prudence, care ridică din umeri.

— Cum spui tu, verişoară.

Michael şi Christopher izbucniră în râs şi se ridicară.

— Mulţumim, Lucilla, zise Michael. Ăştia trei s-ar fi întins până după ora prânzului încercând să se decidă.

— Putem să plecăm odată? întrebă Christopher.

Tropăituri de cizme îi făcură pe toţi să se uite în faţă către una din arcade. Aidan şi Evan se apropiau, urmaţi de Justin, Gregory şi Nicholas.

— Sunteţi gata? întrebă Aidan pe un ton suferind.

Sebastian îi privi pe ceilalţi de la masă, apoi se ridică. Era cel mai înalt dintre băieţi, aproape la fel de înalt ca tatăl său. Trecând peste bancă, încuviinţă către Aidan şi către ceilalţi patru.

— Ne vedem la grajduri.

— Excelent! zise Evan.

Cei cinci se îndepărtară într-un alt tropot zgomotos. După ce se ridicară de pe bancă, Lucilla şi Prudence îi urmară pe Marcus, Sebastian, Michael şi Christopher afară din sală. Sub arcadă, cuprinsă de acelaşi val de conştientizare, Lucilla se întoarse şi privi către cei trei bătrâni cufundaţi în scaunele lor pe podium, însă toţi păreau să doarmă. Alături de Prudence, se îndreptă către turnul ei.

Purtau deja hainele de călărie, cu fuste care le ajungeau până la glezne şi cu pantaloni traşi pe dedesubt şi vârâţi în ghete. Hainele erau în culorile specifice lor: verde ca pădurea pentru ea şi albastru intens pentru Prudence.

— Fular, mănuşi şi cravaşă. Prudence înălţă capul. Oare o să am nevoie de o pălărie, ce crezi?

— Eu te-aş sfătui să iei una, zise Louisa, ţâşnind prima pe scări. Neliniştită, privi către nord-vest. Chiar şi printre copaci, o să fie frig pe creastă.

*

În ciuda bunelor intenţii, mai trecu o oră până când toţi erau călare, gata de plimbare. Lucilla fusese parţial responsabilă de întârziere, însă, când le sugerase tuturor că ar fi înţelept să-şi ia de mâncare pentru prânz, toţi cei nouă bărbaţi fuseseră imediat de acord. Bineînţeles că îi lăsaseră ei sarcina de a cere de la bucătărie, însă, când ea şi Prudence apăruseră cu două coşuri mari, băieţii săriseră

numaidecât să le ajute; se adunaseră şi împărţiseră destul de civilizat şi de rezonabil toată mâncarea pentru a fi cărată. Cinci minute mai târziu, bine aprovizionaţi şi echipaţi, porniră la trap către terenurile acoperite de zăpadă. Pătura de nea era proaspătă şi trosnea sub copitele cailor. Aerul expirat de animale crea un soi de ceaţă în jurul lor, iar ei formau un grup serios, condus de Sebastian şi de Marcus. Lucilla şi Prudence călăreau una lângă alta în stânga lui Marcus. Toţi erau călăreţi excelenţi, în timp ce Prudence, Nicholas, Aidan şi Sebastian puteau fi catalogaţi drept excepţionali.

În faţa lor, se întindea o pătură de zăpadă împrăştiată, peticită pe alocuri cu raze strălucitoare, graţie luminii slabe a soarelui. În nord, la această altitudine, deşi ziua era una frumoasă, soarele nu reuşea să împartă căldură. Din fericire, vântul care adia abia se simţea, făcând mai suportabile înţepăturile aerului rece şi tăios. Mai în faţă, dincolo de marginea câmpurilor – şi, în fapt, a civilizaţiei – se ridicau dealurile Galloway, în valuri împădurite învolburate, până la creasta dezgolită cunoscută sub numele de The Rhinns of Kells.

Porniţi pe traseul propus de Lucilla către sud-vest, ca într-un acord fără cuvinte, călăreţii se aplecară înverşunaţi şi porniră în galop către mirosul întunecat al pădurilor şi al crestei de după.

Capitolul 3

Fusese nevoie de ceva timp pentru a poziţiona sania în luminişul pe care Innabelle îl declarase ca fiind locul perfect pentru a aduna crengile de stejar şi de brad după care veniseră. Daniel îşi îndreptă spatele după ce aşeză două pietre în spatele saniei pentru a o ţine în loc, în timp ce-şi scutura mâinile, se trezi cu cinci perechi de ochi privindu-l intens. Patru dintre acestea se mutară grăbite către pânza care adăpostea instrumentele; putea citi

entuziasmul pe feţele tuturor. Surâzând, Daniel ridică bucata de material şi o deschise larg.

— Doamnelor, avem foarfeci şi fierăstraie. Ce preferaţi?

Fu surprins să vadă că fetele schimbară mai multe priviri între ele, apoi Louisa alese o foarfecă, la fel şi Therese, în timp ce Juliet şi Innabelle preferară să încerce fierăstrăul.

Daniel nu avea nici cea mai mică idee ce puneau la cale, dar acea privire... o văzuse şi la băieţii Cynster destul de des cât să intuiască rapid ce însemna; puneau ceva la cale. Orice ar fi fost acel ceva implica să adune crengi de stejar şi de brad, după care şi fuseseră trimişi aici. Cele patru fete se puseră pe treabă, tropăind care încotro prin pădure, arătând cu mâna către diverse ramuri şi discutând aprins despre potenţialul prăzii de a decora cu succes arcadele, şemineurile şi pereţii sălii. Daniel se întoarse către Claire.

— Ce unealtă preferi?

— Presupun că aş face bine să iau şi eu un fierăstrău; Deja îmi imaginez cum va trebui să termin treaba la toate ramurile pe care le încep ele, zise ea după ce se gândi câteva secunde la sarcina pe care o avea de făcut.

— Fără îndoială, îi răspunse Daniel zâmbind.

Pe măsură ce ea se apropia, el scoase un fierăstrău, strângându-l puternic în mână.

— Asta e bun, zise el.

El i-l întinse, iar Claire încercă să-l ia, însă, din cauza modelului herăstrăului, era imposibil să ridice unealta fără ca degetele lor să se atingă, fie şi în treacăt. Claire simţi un val de senzaţii străbătându-i şira spinării, emoţii delicioase, ispititoare. Îşi temperă reacţia, hotărâtă să nu arate ceea ce simţea – dacă ar fi putut, şi-ar fi dorit să nu mai reacţioneze în niciun fel, dar nu ştia cum să se poată abţine. Nici măcar nu-şi putea da seama de ce era atât de sensibilă când venea vorba despre Daniel Crosbie.

— Mulţumesc, spuse în cele din urmă, strângând din buze, luând fierăstrăul şi întorcându-se cu spatele.

Se prefăcea că se uita către copaci şi că le urmărea cu privirea pe fete; în realitate, fiecare simţ al ei era mult prea conştient de bărbatul care stătea tăcut şi nemişcat lângă ea. O privea, îi studia faţa; îi putea simţi privirea, dar nu – în mod clar, nu – avea de gând să-i răspundă.

Daniel îi observă rezistenţa, trădată de postura ei, de rigiditatea spatelui, de răceala chipului, de modul în care stătea doar cu un umăr către el – aparent, privind atentă în pădure, deşi doar se prefăcea. Rezistenţa era acolo, da – dar însemna, oare, respingere? El se forţă să ia în calcul această posibilitate… dar nu. Inspiră adânc, mai mult decât şi-ar fi dorit, apoi se decisese că nu era respingere. Şi-ar fi dat seama dacă ea îl respingea; nu era genul de persoană care să se blocheze în dulcegării sau care să se intimideze. Aşa că nu-l refuzase, nu încă. Cât priveşte rezistenţa… rezistenţa putea fi înfrântă. Pentru încă un moment, o cuprinse din nou cu privirea, bucurându-se de chipul ei. Din punctul lui de vedere, îşi datora sieşi şi îi datora şi ei să facă tot posibilul pentru a depăşi orice obstacol pe care ea îl vedea între ei. Trebuia să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru a obţine viitorul pe care şi-l dorea pentru amândoi.

Îşi mută privirea către bucata de pânză; întinse mâna şi scoase toporişca. Răsucind-o, se întoarse. Acea mişcare atrase atenţia lui Claire.

Surprinzându-i privirea, îi zâmbi.

— Am face bine să ne ducem după ele, zise el, ridicând toporişca. Raven m-a informat că ar trebui să curăţ toate ramurile înainte de a le căra acasă.

Pentru următoarea oră, toţi cei prezenţi lucrară în echipă, cu sarcini clar definite, alegând ramuri şi crenguţe de brad, tăindu-le şi curăţându-le şi alegând şi aranjând mlădiţe de merişor, cu fructe cu tot, pentru un contrast de culoare.

Pe cărare, un pic mai sus faţă de locul în care se afla sania, Daniel găsi un copac căzut pe care-l transformă în băncuţă şi spaţiu de lucru pentru curăţatul ramurilor. Fetele şi Claire se împrăştiară prin pădure, în toate direcţiile, stabilind ca punct de întâlnire acel loc, aducându-i ramurile

pe care le tăiau pentru a le curăţa cu toporişca. Timpul părea să zboare. Daniel era din când în când chemat să dea o mână de ajutor, în timp ce Claire era chemată când ici, când colo pentru a le ajuta pe fete fie cu ramurile de merişor la care acestea nu ajungeau, fie pentru a examina zgârieturi sau haine agăţate.

Daniel avu nevoie de ceva timp pentru a pricepe ce puneau fetele la cale; avusese dreptate să creadă că plănuiau ceva, dar reuşiseră să nu se dea de gol. I se păruse ciudat când Louisa şi Therese se oferiseră să care prima grămadă de verdeaţă, aşa că începuse să-şi pună întrebări… Se întoarse la treburile lui, însă aruncă un ochi către sanie tocmai la timp pentru a întrerupe şi a prinde din zbor şoaptele fetelor care se chinuiau să îndese şi altceva verde şi plin de frunze în grămada de brad pe care o adunaseră. Curios, continuă să le pândească pe Louisa şi pe Therese în timp ce acestea se îndreptau către copaci. În cele din urmă, Therese văzu ceva; se întoarse şi îi făcu semn din ochi Louisei, chemând-o. Când ajunse în dreptul ei, Louisa încuviinţă din cap, apoi cele două înaintară.

— Domnule Crosbie, puteţi să mă ajutaţi să tai ramura aceea?

Daniel se întoarse pentru a o vedea pe Innabelle cărând o ramură mare de stejar în direcţia lui. Fata roti craca pentru ca el să o vadă mai bine şi arătă că degetul către crengi.

— Pe lângă că este prea mare, acea parte nu este tocmai drăguţă. Nu vrem bucata aceea, îi zise Innabelle, privindu-l intens cu ochii ei de un albastru-închis.

Dorinţa de a se întoarce şi de a vedea ce făceau, de fapt, Louisa şi Therese intra în contradicţie cu instinctul de a-i răspunde lui Innabelle, de a nu-i înşela speranţele pe care le putea citi în privirea ei rugătoare. Instinctul şi ochii lui Innabelle câştigară. Se îndreptă către cracă, cu toporişca în mână. Când termină treaba şi o ajută pe Innabelle să ducă ramura acum frumos aranjată către grămadă deja generoasă de verdeaţă, Daniel le văzu şi le auzi pe Juliet şi pe Claire discutând înflăcărate despre un arbore anume

care era uşor diferit de toţi ceilalţi, Innabelle mergea încet, tiptil, către ele. Îndreptându-se de spate, Daniel analiză împrejurimile şi le găsi într-un final pe Louisa şi Therese. Nu mai erau acolo unde le lăsase când mersese să o ajute pe Innabelle – când fusese distras de ea? Întrebările vuiau în mintea lui – cele două se îndreptau în direcţia lui cu mai multe crengi de brad în mână. Ştia că le putea întreba ce plănuiau şi că, dacă insista, în final avea să afle, însă… îşi aminti de tinereţea lui şi de ce însemna să ai planuri pe care voiai să le ţii secrete faţă de adulţi. Asta făcea parte din procesul de maturizare, de creştere.

Le cercetă cu privirea în timp ce se apropiau, însă, cum nu văzu nici cel mai mic semn că ceea ce făceau ascundea pericole sau că puteau să se rănească ori să rănească pe cineva, decise să aştepte şi să le observe în continuare.

— Aveţi ramuri care sunt pregătite să fie duse la sanie? întrebă Therese aşezând crengile proaspăt rupte pentru a fi curăţate.

— Acestea sunt pregătite de încărcare, îi răspunse Daniel, arătând către maldărul din dreapta lui.

Le surprinse schimbul nerăbdător de priviri.

— O să le ducem noi să le aşezăm, îi spuse Louisa încântată.

Daniel le privi pe cele două fete împărţind grămada, încercând să-şi echilibreze greutatea în braţe, înainte de a porni pe cărarea care ducea către sanie. Ezită. Aşeză toporişca şi se mişcă încet de lângă copacul căzut. Porni pe urmele lor. Când fetele ajunseseră la sanie şi se opriră, la fel făcu şi Daniel. De la mai bine de zece metri distanţă, le văzu trântind ramurile pe care le căraseră în faţa saniei. Apoi, se îndreptară peste sanie şi scoaseră o grămadă de verdeaţă pufoasă… Vâsc. Adunau vâsc. Daniel încremeni. Oare îşi dăduseră seama? Oare el fusese atât de previzibil? Oare adunau vâscul pentru el şi Claire – voiau să se joace de-a Cupidon? Cu siguranţă, le credea în stare.

Sau oare făceau asta pentru că voiau să simtă cu adevărat spiritul sezonului? În timp ce le privea pe Louisa şi

pe Therese cum împrăştiau vâscul în straturi deasupra ramurilor deja aranjate în sanie, acoperindu-l apoi cu verdeaţa pe care o puseseră lângă, Daniel înţelese că fetele aveau dreptate. Se gândeau că cel puţin Claire nu ar fi fost încântată de atârnatul vâscului. Şi atunci, ce ar fi trebuit să facă el?

Indiferent dacă încercau sau nu să-l ajute, cu siguranţă avea nevoie de tot sprijinul pe care-l putea primi.

— Cât de mult am adunat? întrebă Claire din spatele lui. Ne mai trebuie?

Daniel se întoarse; cu colţul ochiului le văzu pe Louisa şi pe Therese speriate. Ridică mâinile în şolduri, interpunându-se între Claire şi sanie, blocându-i astfel vederea către ceea ce se petrecea acolo.

— Avem destul brad, dar cred că ne mai trebuie stejar.

Claire privi către sanie, dar el nu se mişcă. Mai mult, îi făcu semn către grămada de stejar pe care o curăţase şi o aşezase lângă copacul căzut.

— Acolo, e tot stejarul pe care l-am adunat – şi, dacă e să ghicesc, cred că ne trebuie încă pe atâta.

Auzi zgomotul acelor de pin călcate în picioare când Louisa şi Therese se apropiau din spate, ambele cu răsuflarea tăiată.

— Am adunat brad până acum, zise Louisa privind inocent, cu ochii mari de un verde pal. Dacă de acum strângem doar stejar, nu ar trebui să ne ia mult pentru a aduna cât avem nevoie.

— Abia aştept să ne întoarcem şi să decorăm tot, completă Therese cu nerăbdare autentică în glas.

Daniel observă că ele nu spuseseră altceva decât adevărul.

— Pare realizabil, zise el în cele din urmă, ridicând din sprâncene şi privind-o pe Claire.

Claire încuviinţă din cap. Louisa şi Therese înaintară pe cărare pentru a li se alătura lui Innabelle şi lui Juliet, care o urmăriseră pe Claire când ea decisese să coboare panta către sanie. Claire se întoarse la rându-i pentru a le urma

pe fete, conştientă de prezenţa lui Daniel care mergea la pas lângă ea. Niciunul din ei nu simţea nevoia să vorbească; după ce-şi recuperară uneltele, se separară şi le urmară pe fete. Cum Juliet era în grija lui Claire, aceasta avea tendinţa de a gravita în jurul ei. Din fericire, în această parte a pădurii, tufişurile cu cea mai bună verdeaţă – cu cele mai frumoase frunze de un verde-închis şi cu cele mai bogate şi cele mai roşii merişoare – creşteau toate la un loc; în timp ce o urmărea pe Juliet, Claire le putea auzi şi vedea pe celelalte fete făcând ture printre tufişuri.

Deşi nu prea îi era de ajutor, Daniel se aşează în partea opusă ei, stând cu ochii pe Louisa şi pe Therese – şi pe Innabelle, când ajungea în raza lui vizuală. Deşi nu privea mereu în direcţia ei, Claire ştia că el era acolo; era neliniştitor şi cumva iritant să descopere ce povară devenise el pentru simţurile ei neascultătoare.

Însă, pe măsură ce adunau crengi de stejar, fiind foarte atentă la spini şi dat fiind că nu se întâmpla ceva care să o agite din nou, Claire se relaxă încet şi chiar reuşi să-i zâmbească sincer lui Juliet, bucurându-se de moment. În timp ce o asculta şi ocazional îi mai răspundea lui Juliet şi pălăvrăgelilor ei, Claire surprinse în repetate rânduri frânturi de conversaţie între Daniel şi restul fetelor. Se trezi surâzând în repetate rânduri; chiar se descurca bine cu ele.

— Atenţie! strigă el.

Claire îşi schimbă poziţia şi îşi juli cizmele. Îl văzu pe Daniel întinzând rapid mâna – o creangă de stejar se izbi de mâneca groasă a paltonului lui.

— Oh! Louisa ar fi fost lovită – cu spini cu tot. Privi către Daniel şi îi zâmbi cu sinceritate. Mulţumesc. Am uitat că l-am legat.

— Chiar trebuie să te aventurezi atât de mult în tufiş? întrebă Daniel, desprinzându-şi frunzele înţepătoare de pe mânecă.

— Acolo, sunt cele mai bune fructe, sublinie Therese.

— Oare trebuie să vă reamintesc că nu adunăm ca să mâncăm? adăugă Daniel vorbindu-le apăsat şi privindu-le intens pe fete.

Daniel suspină văzându-le pe Louisa şi pe Therese clipind des, după care înaintară oricum către ramurile cu cele mai frumoase fructe.

— Vă daţi seama că asta ar fi mers dacă aţi fi fost băieţi? zise el, fără a se adresa cuiva în mod special.

Fetele începură să râdă, zgomotul glasurilor lor acoperind bombănelile nepoliticoase. Claire râse încet la rându-i, întorcându-se apoi să o ajute pe Juliet să pună laolaltă crengile de stejar.

— Mai mult, zise Juliet, analizând grămada. Avem destule bucăţi mici pe care le putem îndoi şi împleti în crengile de brad, adăugă ea, mijindu-şi ochii şi cercetând tufişul pe care-l luaseră cu asalt. Poate ar trebui să luăm o ramură mai mare – ceva remarcabil pentru şemineul principal. Înconjură tufişul, sortând la stânga şi la dreapta, apoi se opri. Ce zici de ramura asta?

Claire privi. Era, cu siguranţă, o ramură cu mult mai mare decât cele de până acum.

— Putem să încercăm.

Ajutându-se reciproc, se împinseră cu spatele acoperit de hainele groase către ramurile din exterior suficient de mult pentru a ajunge la craca arcuită şi mai lungă pe care o identificase Juliet. Era, într-adevăr, frumoasă şi ar fi arătat minunat întinsă peste şemineul principal din sala principală. Claire încuviinţă către Juliet.

— Eu o ţin, tu taie.

Faţa lui Juliet se lumină de entuziasm. Ridică fierăstrăul şi începu. Craca era destul de groasă, câţiva centimetri buni. La jumătate, fierăstrăul lui Juliet înţepeni. Fata se încruntă, încercă să-l împingă, după care să-l tragă, dar nu reuşi. Juliet ridică mâna de pe fierăstrău şi oftă de frustrare. Claire deschise gura pentru a sugera să facă schimb de locuri, dar, până să apuce să spună ceva, Juliet se întoarse şi i-o luă înainte:

— Mă duc după domnul Crosbie!

„Nu!” Claire îşi înăbuşi răspunsul instinctiv. Juliet ţâşni dintre ramurile pe care le ţinea, iar acestea se întoarseră unde le era locul, ţintuind-o pe Claire. Nici măcar nu putea

să-şi mişte braţele de pe craca pe care o ţinea fără a risca să se încâlcească şi mai mult – era captivă în desişul de verdeaţă. Nu avu timp să se panicheze; Daniel, chemat de Juliet şi urmat de fete, ajunse la locul faptei. O privi, evaluând situaţia – şi ea îl văzu cum strânge din buze, încercând să nu râdă. Privirile li se întâlniră, iar ea miji ochii ameninţător. Buzele lui zvâcniră, se uită în pământ, apoi îi înmână Louisei toporişca.

— Ţine asta! Probabil o să am nevoie de ea odată ce ajung acolo.

Din fericire, toţi purtau mănuşi groase, însă Daniel fu nevoit să împingă fiecare ramură cu spini pentru a-şi face loc către zona în care ea era blocată. Pe măsură ce înainta, crengile alunecau şi îl zgâriau pe spate. Era cu mult mai mare decât Juliet.

Când Daniel ajunsese în locul în care fusese Juliet, Claire simţea că nu putea să mai respire. Cel puţin, nu normal. După ce o privi jucăuş, cu amuzament în ochi, examină fierăstrăul blocat. Prinse de mâner şi încercă să-l mişte. Se urni câţiva centimetri, după care se înţepeni din nou.

Mormăi şi apoi se uită către Claire.

— O să tai craca folosind toporişca, dar prima dată trebuie să eliberez fierăstrăul, îi zise el, privindu-i mâinile înmănuşate care încă ţineau de ramură. Când spun eu, poţi să îndoi?

Ea încuviinţă din cap. El făcu la fel.

— Foloseşte-ţi toată greutatea, dacă trebuie, continuă el, întorcându-se către fierăstrău şi examinându-l din nou, apoi întoarse capul şi strigă: Dă-mi toporişca!

Innabelle era cea mai mică; se strecură cât de aproape putu şi întinse toporişca, cu mânerul înainte, printre ramuri. Daniel prinse de lemn şi, după ce o privi pe Claire pentru a se asigura pe sine că era bine, se concentră pe lama de fierăstrău blocată; aşeză lama toporiştii şi începu să se mişte.

— Bine. Acum, trage în jos!

Strângând mai tare, Claire trase de ramură. Daniel

apăsă cu mai multă putere toporişca, forţând fierăstrăul să iasă.

— Bine! Acum, relaxează-te.

Claire făcu întocmai şi îl urmări rotind şi înmânându-i fierăstrăul lui Juliet. Revenind la treabă, îi întâlni privirea.

— Întoarce capul. O să tai ramura, şi nu vreau ca aşchiile care pot zbura să te rănească.

Era un sfat bun. Singura problemă pe care o avea cu asta era că trebuia să se rotească ea cu totul, să-i atingă trupul… Umărul ei atinse uşor spatele lui.

— Gata? întrebă el.

— Da, răspunse ea, înghiţind în sec.

Această sensibilitate cu adevărat nedorită era mai mult decât ridicolă – şi totuşi, părea că tot aerul din plămâni se risipise şi că toate simţurile îi dansau. Sunetul toporiştii care rupea din lemn ajunse în cele din urmă către ea; craca pocni în mâinile ei, făcând-o să-şi sporească strânsoarea.

— Mulţumesc, zise el printre lovituri.

Ea îi putea simţi muşchii puternici ai spatelui şi ai braţelor în timp ce tăia craca; senzaţia o copleşea. Lemnul pocni din nou, apoi, după o ultimă lovitură, se desprinse, căzând în mâinile ei.

*

Pentru a se echilibra, fu nevoită să-şi mişte greutatea, apoi privi către el – acum, stăteau umăr în umăr, cu spatele către tufişurile groase, cu foarte multe ramuri pline de spini blocându-le drumul de ieşire. Privirile li se întâlniră.

— Cum o să ieşim? întrebă ea.

Surâsul din ochii lui, buzele care-i zvâcneau parcă o ademeneau să râdă şi ea, date fiind împrejurările. Spre surprinderea ei, simţi cum buzele i se mişcă într-un zâmbet sfios. El privi în spate, apoi dintr-o parte în alta.

— Fetelor, vreau să staţi de ambele părţi ale zonei în care eu şi doamna Meadows stăteam şi apoi să trageţi de toate ramurile la care puteţi ajunge, să ţineţi de ele, dar să

nu călcaţi în hăţiş, bine?

— În regulă, domnule Crosbie, răspunseră fetele în cor.

În spatele ei, Claire le auzi pe fete murmurând între ele; ca de obicei, Louisa era cea care le conducea. Claire nici măcar nu se putea întoarce pentru a le privi. Se uită la Daniel. Deşi umărul lui era lipit de al ei, îşi întinse gâtul destul pentru a putea privi către fete.

— Şi acum? întrebă ea.

Întrebarea ei îl făcu să se întoarcă iute către ea – şi, dintr-odată, era ca şi cum ar fi fost singuri, în intimitate… şi, dacă până acum nu fusese sigură de intenţiile lui şi de ceea ce avea de gând în privinţa ei, acum ştia. Se putea citi pe chipul lui, în ochii lui căprui, în privirea directă, deschisă. În loc de rezistenţa – refuzul, negarea – pe care o aşteptase, îşi simţi inima bătând cu putere şi, pentru o secundă, se întrebă… El privi către ramură.

— E grea sau poţi să o ţii?

Ea clipi şi fu nevoită să se gândească pentru câteva secunde înainte de a răspunde:

— Nu – adică, da, pot să o ţin. Nu e chiar aşa grea.

— Bun. În acest caz – privi peste umăr –, va trebui să ne mişcăm încet şi împreună, altfel o să rămânem blocaţi amândoi.

Se priviră în ochi rapid, apoi el se lăsă pe spate, cercetându-i chipul, după care încuviinţă din cap.

— În regulă. Va trebui să te roteşti către mine. Va trebui să jonglăm cu ramura – probabil, cei mai bine este să o ridici cât de sus poţi şi să o împingi dincolo de mine. Apoi, te tot roteşti până când eşti în direcţia de ieşire, iar eu o să ţin ramurile îndoite şi te voi urma îndeaproape.

Claire încuviinţă din nou. Nu avea să se gândească la asta; dacă analiza prea mult lucrurile, gândurile ei aveau să se încâlcească. În loc de asta, preferă să se concentreze la ceea ce el îi ceruse să facă, să îi urmeze instrucţiunile murmurate, în timp ce ea şi el se mişcau încet, unduindu-şi trupurile împreună. Manevra era mai uşor de descris decât de făcut, iar executarea acesteia îi făcuse inevitabil să se

atingă, aproape ca şi cum ar fi dansat ceva asemănător cu un vals.

Când ieşi în final din desiş, cu ramura în mână de parcă ar fi ţinut un toiag mult râvnit, în obraji i se instalase o roşeaţă, şi simţi emoţia triumfului şi încântarea victoriei curgându-i prin vene. Zâmbind, incapabilă să se abţină, înaintă ca să-i facă loc lui Daniel, descâlcindu-i ultimele crengi din paltonul lui gros. În final, era şi el eliberat, aşa că fetele eliberară ramurile pe care le ţinuseră strâns pentru a le face loc. Erau atât de bucuroase, încât începură să danseze, starea lor de bine şi de încântare fiind de-a dreptul molipsitoare. Claire se îmbărbătă şi ridică ochii către Daniel. Privirea lui era caldă, liniştitoare şi complice.

— Se pare că le-am oferit o zi pe cinste.

— Într-adevăr, admise ea, privindu-le pe fete. Se uită la creangă, apoi strigă: Juliet! Innabelle! Veniţi să luaţi creanga asta pentru care ne-am luptat.

— Daaa!

Toate cele patru fete se grăbiră. Creanga era suficient de mare încât toate cele patru să aibă de unde să ţină ca să o care. Eliberând-o, Claire simţi o înţepătură la încheietură şi icni.

— Ce e? o întrebă el.

Ea privi în sus şi îl văzu pe Daniel lângă umărul ei, încruntându-se. I se putea citi îngrijorarea în privire.

— Eşti rănită?

Ea clipi şi apoi scutură din cap. Privi către fete, dar acestea porniseră deja către sanie, cărând triumfătoare prada. Ridicându-şi mâna stângă, Claire trase de marginea mănuşii.

— Un spin.

O aşchie mai lungă îşi făcuse loc pe sub mănuşă şi îi străpunsese pielea fină a încheieturii. Încercă să se elibereze, dar, în momentul în care trase de marginea mănuşii, aceasta alunecă înapoi şi acoperi locul.

— Lasă-mă pe mine, zise Daniel, scoţându-şi mănuşile. Înainte ca ea să-l poată opri – înainte ca ea să poată gândi el îi luă mână acoperită de mănuşă, aşezând-o

cu delicateţe în palma lui mare. Ea purta mănuşi din piele fină, care o făceau să-i simtă cu uşurinţă căldura, fine de margine, îi zise el.

Ea se conformă, iar el îşi îndreptă atenţia către zona în cauză, încet, apăsă cu unghiile sale frumos tăiate pielea din jurul aşchiei. Avea atingerea unui pianist, cu degete ferme şi puternice.

*

Ea îi privi fascinată degetele care se mişcau, îi simţi mângâierea vârfurilor pe pielea sensibilă a încheieturii, iar atingerea lui o cutremură până în măduva oaselor. Trase adânc aer în piept, expiră încet şi se rugă ca el să creadă că reacţia ei era cauzată de durere. Una pe care, în fapt, nu o simţea – simţurile îi erau distrase de el, acaparate în totalitate de prezenţa lui. Apoi, simţi spinul ieşind. Inspiră şi expiră încet, aşteptând. Nu se putea feri, nu putea fugi şi, spre uimirea ei, nici nu-şi dorea asta. El analizase pagubele; îi simţi degetele dezmierdându-i pielea – o mângâiere care o neliniştea şi care îi declanşa tot felul de senzaţii. Apoi, îi eliberă mâna şi îşi îndreptă spatele. O privi direct în ochi, iar ea nu se feri. Acel moment – îmbibat într-o emoţie pe care nu o putea numi – plutea între ei. Impulsuri, nevoi, gânduri îi umplură mintea, dar fetele erau pe cărare, şi… Trase aer în plămâni, zâmbi şi înclină uşor capul.

— Mulţumesc, zise ea, în mod lăudabil.

— A fost plăcerea mea, îi răspunse el, cu capul înclinat, ţintuind-o cu privirea şi afişând un zâmbet cât se poate de masculin.

Ea depuse ceva efort pentru a-şi menţine zâmbetul în sfera decentului. Ferindu-şi privirea, făcu semn către sanie şi porni în direcţia aceea.

— Cred că ne-am făcut partea – ajutoarele noastre pot să adune restul, zise ea.

— Cum spui tu, replică Daniel, privind către grămada de ramuri mai mici şi aplecându-se să ia toporişca şi cele două fierăstraie lăsate în urmă de fete.

Se părea că, în ceea ce o privea pe Claire – şi ideea de a o cuceri trebuia să ia fiecare zi pas cu pas, motiv pentru care îşi plănuia deja următoarea mişcare. Îndreptându-se de spate, porni în urma ei, grăbind pasul pentru a o ajunge. Erau deja la jumătatea drumului către sanie, când fetele trecură pe lângă ei, întorcându-se de bunăvoie să adune şi restul ramurilor. Odată ajunşi la sanie, Daniel se preocupă de verificatul şi strânsul uneltelor. După câteva secunde de nehotărâre, Claire înaintă către partea din faţă a saniei, se aplecă, apăsă şi împinse în ramuri. Daniel spera că Louisa şi Therese ascunseseră bine vârful.

— Ce cauţi? o întrebă.

Claire ridică privirea şi se înălţă, trăgând după ea o bucată lungă de funie.

— Asta e o sanie de lucru, aşa că m-am gândit că trebuie să aibă şi o funie – şi chiar are.

Fetele se întoarseră cu braţele pline. Aruncară ramurile deasupra. Daniel eliberă funiile laterale, le aruncă peste grămada mare şi, cu câteva noduri bine plasate, stabiliză încărcătura.

— Fetelor, le zise el încă ocupat cu ultimul nod, ce ar fi să trageţi voi de sfoară, în faţă, iar eu şi doamna Meadows să împingem?

— Daaa! răspunseră Juliet şi se grăbi către Claire, pentru a apuca de sfoară.

Odată nodul făcut, Daniel se îndreptă şi o văzu pe Claire şovăind; nu prea voia să dea drumul la sfoară, însă, asaltată de fete, nu avu de ales. Funia din faţă era gândită în aşa fel încât sania să poată fi trasă. Fetele se grăbiră să se strecoare în interiorul mecanismului, aşezându-şi funia pe mijlocul taliei şi trăgând de ea pentru a pune sania în mişcare. Încruntată, Claire se îndreptă către spatele saniei pentru a i se alătura lui Daniel, acolo unde erau mânerele de împins.

— Nu prea ai nevoie de ajutorul meu pentru a împinge asta – nu când ele patru trag în faţă deja.

— Poate că nu avem nevoie de ajutorul tău la împins, îi răspunse el, luându-şi poziţia la unul din mânere şi

făcându-i semn cu mâna să i se alăture la celălalt, avem nevoie de sprijinul tău să ne asigurăm că nu merge sania peste ele şi că rămâne pe cărare, adăugă el, privind în faţă, către cele patru fete nerăbdătoare să plece. Suntem oarecum în pantă, şi, dacă ele trag prea tare, s-ar putea ca sania să alunec de capul ei. Iar dacă două dintre ele trag mai tare decât celelalte două, s-ar putea ca sania să o ia într-o parte şi să iasă de pe cărare.

— Oh! spuse ea, încruntându-se şi mai tare pentru câteva momente, apoi încuviinţă din cap, trase aer în piept şi se aşeză lângă el; copiindu-i poziţia, apucă cu o mână înmănuşată de bara din spate şi cu cealaltă mână de unul dintre mânere.

Umerii li se atinseră. El aştepta să-i surprindă privirea când ea îşi ridică ochii. Îi zâmbi cât de liniştitor putu.

— Gata?

Ea îi căută, preţ de o clipă, privirea, apoi se uită în altă parte şi încuviinţă din cap.

— Da.

Înăbuşindu-şi un zâmbet, Daniel se uită la fete, care îl priveau cu nerăbdare.

— Gata, fetelor, să pornim!!

În uralele de bucurie care se transformară cu uşurinţă în hohote de râs, punctate ocazional de strigături feminine, sania porni pe cărarea care ducea către casă. Daniel menţinu ritmul la un mers lejer, mustrându-le pe fete dacă încercau să înainteze prea repede. Claire mergea după Daniel uimită şi absorbită de conştientizarea faptului că el era acolo – căldura corpului lui masiv care păşea delicat lângă al ei, forţa muşchilor care corectau traseul saniei, modul în care umărul ei se atingea de bicepşii lui de oţel… îşi tot spunea că era neiertat de prostuţă, că această delectare a simţurilor în care se lăsase prinsă avea să-i aducă regrete – ceea ce se întâmpla nu avea niciun scop; cel mult, avea să o facă să jinduiască după ceva ce ştia că nu putea să aibă vreodată.

Nu avea niciun rost.

Ar fi trebuit să înceteze imediat să se mai bucure de

acel moment.

Însă bucăţi rătăcite din sufletul pe care-l credea adormit, dacă nu mort, o făcură să strângă frâiele şi mai puternic, şi, în timp ce păşea lângă Daniel, se trezi zâmbind în sinea ei, fără să-i pese de ceea ce s-ar fi cuvenit.

*

După standardele lor, cavaleria nu se străduise mult şi reuşise să scoată un timp bun până la dealuri, printre copacii care acopereau pantele mai joase. Urcaseră pe o cărare şerpuitoare care se afla deasupra pădurilor ce dădeau în zona aridă din Rhinns of Kells.

Întorcându-şi caii către nord, călăriseră o vreme, apoi se opriseră într-un loc suficient de plat pentru a le permite tuturor să se aşeze. Lăsându-şi caii să mănânce ce găseau, băieţii aşezară desagile pe pietre, întinzându-se pentru ceea ce părea a fi un prânz servit mai devreme.

— Mai degrabă e un brunch, zise Prudence, muşcând din bucata de carne de pui pe care o ţinea într-o mână.

— Nu are sens să încerci să-i ţii departe de mâncare, observă sec Lucilla.

— Hmm, fu tot ce putu adăuga Prudence.

Sebastian se aşezase de partea cealaltă a Lucillei, cu Marcus, Michael şi Christopher în spatele lui. Sebastian arătă către pământul care se întindea în faţa lor.

— Dacă pământurile conacului se termină unde începe pădurea, cine deţine pădurile prin care noi am călărit?

— Coroana, răspunse Marcus cu gura plină de şuncă. Avem dreptul de a poposi şi de a vâna în pădure, însă pământul în sine îi aparţine coroanei – ceea ce pe aici înseamnă că nu este pământul nimănui.

— Până acum, după standardele englezeşti, este pământ comun. Michael privi către creasta de deasupra lor. Cât de mult se întinde?

— Până în vest. Marcus făcu un semn către vârfurile rotunde. Continuă cam vreo patru sau cinci kilometri.

— Iar la nord? întrebă Christopher clipind în acea direcţie. Acele păduri la nord de conac… sunt şi ele pământ comun?

Privindu-l pe Marcus şi observând că avea gura plină, Lucilla îi răspunse:

— Doar o bucată îngustă – cea mai înaltă şi densă parte a pădurilor. La acel hotar, pământurile noastre merg cumva în pădure, aproape pe linia crestei, iar pământurile vecinilor noştri sunt mai la nord, dincolo de bucata de pământ comună, care urmăreşte culmea.

— Atunci, unde avem cele mai mari şanse să găsim căprioare în toate aceste păduri? întrebă Michael.

— Dacă ar fi să ghicesc, zise Marcus, aş spune că undeva mai la nord, mai aproape de proprietatea Carrick – vecinii noştri de la nord. Cât priveşte pământurile conacului, hotarul de vest al familiei Carrick e fix la baza de jos a pădurilor, aşa că noi putem să călărim şi să vânăm pe coastă, oricât de departe vrem.

— Bine, atunci, zise Sebastian strângându-şi picioarele lungi şi ridicându-se. Schimbă priviri cu Marcus şi Lucilla, care se ridicaseră la rândul lor.

— Propun să călărim către nord, la limita pădurilor, spuse el, înclinându-şi capul către Lucilla, aşa cum ai sugerat tu, şi să fim foarte atenţi la urme.

Marcus încuviinţă.

— Putem să călărim toată după-amiază şi vom vedea ce o să găsim, dar va trebui să ne întoarcem la conac la timp, înainte să se facă întuneric beznă.

Sebastian îi privi pe ceilalţi, inclusiv pe cei cinci băieţi mai tineri.

— Sunt călăreţi destul de buni, aşa că nu ar trebui să avem probleme dacă mergem pe câmp deschis în lumina lunii.

Marcus o privi pe Lucilla; văzând că ea nu spune nimic, ridică din umeri.

— O să vedem.

În timp ce-şi adunau desagile, iar ceilalţi începură să urce către stânci şi să se îndrepte către cai, Lucilla privi

către crestele dinspre vest. La distanţa aceasta, blocau cerul la orizont, şi totuşi… Făcu o grimasă şi repetă spusele geamănului ei.

— O să vedem, zise pentru sine, ridicându-şi desaga şi urmându-i pe ceilalţi.

*

— Încă puţin la stânga, dirijă Helena.

Claire schimbă o privire cu Daniel şi apoi, ascultătoare, mută creanga lungă de stejar câţiva centimetri mai la stânga pe raftul de deasupra şemineului principal din Sala Mare.

Încăperea impunătoare avea în total patru vetre de diferite dimensiuni construite în perete. Deja decoraseră două dintre acestea, spre încântarea fetelor şi a celor trei observatori mai în vârstă. Louisa, care se afla mai în spate, cu celelalte trei fete, supraveghea cu ochi critic amplasamentele.

— Aşa e perfect.

Privind către ceilalţi şi observându-le aprobarea, Claire se abţinu cu greu să nu îşi dea ochii peste cap; în loc de asta, preferă să aşeze creanga de stejar peste patul de crengi de brad pe care fetele îl aranjaseră deasupra şemineului din piatră.

— Ne mai trebuie doar câteva mlădiţe pentru a termina.

Innabelle se îndreptă către coşul uriaş cu buşteni pe care-l umpluseră cu decoraţiuni. Juliet o urmă şi, împreună, începură să sorteze şi să aleagă rămurele pentru a alungi creanga mai lungă.

— Noi o să aducem lumânările şi conurile de pin, zise Louisa.

Ea şi Therese se îndreptaseră către acele lucruri care fuseseră aranjate unul peste altul pe mese.

Împreună cu Claire, Daniel privea către cei patru slujitori care fuseseră cooptaţi să atârne ramuri de brad la cele patru arcade ce duceau în holul mare. Încercând să-şi

menţină echilibrul pe scară şi pe scaune, bărbaţii prindeau şnururi de cuiele care fuseseră bătute cu mult timp în urmă în perete tocmai în acest scop, creând ceva asemănător unei pânze de păianjen, pentru a ţine ramurile la un loc.

Louisa şi fetele dăduseră instrucţiuni clare. Ramurile verzi trebuiau să fie aşezate deasupra şi de ambele părţi ale arcadelor, iar mai târziu fetele aveau de gând să înfrumuseţeze zona verde cu pete de culoare. Daniel presupunea că la un moment dat plănuiau să atârne şi vâscul. Nu avea idee ce făcuseră cu acesta, dar avea o vagă bănuială că îl ascunseseră pe fundul coşului cu buşteni.

— Cred că noi trebuie să ne ocupăm de aranjatul crengilor de brad pe ultimul şemineu, zise Daniel după ce analiză cu atenţie holul, privind-o pe Claire.

Ochii ei dansau jucăuş, şi ridică din sprâncene.

— Şi presupun că trebuie să începem înainte ca Louisa sau Helena să se mai gândească la altceva ce am putea face.

Daniel zâmbi larg şi se mişcă odată cu ea înspre ultimul şemineu nedecorat, făcând o scurtă pauză pe drum pentru a-şi umple braţele de grămezi din bradul generos pe care-l adunaseră într-un colţ al camerei. Aflată lângă una dintre mesele lungi, ajutând-o pe Louisa să pregătească şi să pună lumânări în sfeşnice, Therese îi privi pe Daniel şi pe Claire. Îşi coborî privirea către mâinile ei ocupate, se aplecă către Louisa şi îi şopti:

— Cum rămâne cu vâscul?

Louisa ridică privirea fix în momentul în care Innabelle şi Juliet, mulţumite de creaţiile lor, li se alăturaseră la masă.

— Cred că ar trebui să atârnăm vâscul mai târziu, le zise Louisa încet fetelor, care începuseră să sorteze conurile de brad după dimensiune. Le făcu cu ochiul, peste umăr, către bunica ei şi ceilalţi doi companioni care stăteau în fotolii. Întotdeauna am crezut că orice lucru funcţionează mai bine dacă este o surpriză. Am putea să ne strecurăm în timp ce toată lumea se pregăteşte de cină. Ar fi perfect. Chiar nu are rost să le punem mai devreme – am auzit că

magia vâscului începe la apusul soarelui în seara de Ajun.

Innabelle încuviinţă din cap.

— Iar pe aici se spune că magia are efect doar până la răsăritul soarelui, în ziua de Sfântul Ştefan, continuă ea, adăugând după un moment: O să fie cam vreo jumătate de oră când nu va fi nimeni aici – nici măcar slujitorii.

— Crezi că putem să lăsăm vâscul unde e? întrebă Therese privind ţintă coşul.

— Atât timp cât lăsăm deasupra un strat zdravăn de crenguţe, nimeni nu o să observe, zise Louisa. Putem să facem în aşa fel încât coşul să pară că face parte din decoraţiunile noastre.

— O să le zic asta slujitorilor, spuse Innabelle.

Juliet îi privi pe cei doi slujitori care se chinuiau la cea mai apropiată arcadă.

— Ar trebui să fim foarte atente şi să ne uităm unde depozitează acele scări.

— O să fie lăsate undeva în apropiere, murmură Innabelle. De obicei, sunt ţinute în camerele de depozitare din apropierea grajdurilor, dar nimeni nu o să vrea să meargă să le aducă tocmai de acolo dacă o să cadă ceva, aşa că o să le lase în vreun colţ. O să găsesc un motiv să întreb unde anume.

— Bun, deci am stabilit cum şi când, deşi va trebui să fim foarte organizate şi rapide când o să coborâm.

Louisa le privi pe celelalte fete şi zâmbi.

— Aşa că, pentru moment, putem pur şi simplu să ne distrăm şi să terminăm aceste decoraţiuni.

Fetele îi zâmbiră înapoi. Se apucară de treabă cu determinare, iar următoarea jumătate de oră se scurse rapid.

Daniel se opri lângă Claire şi analiză atent rezultatele muncii fetelor şi ale servitorilor.

— Trebuie să recunosc că sunt surprins de cât de multe lucruri sunt în stare să facă aceste patru şcolăriţe.

— *Dacă* îşi propun asta, completă Claire. De data asta, pare că au fost foarte ambiţioase şi determinate, şi trebuie să admit că rezultatul este minunat.

Sala Mare, care înainte părea atât de goală, era acum îmbrăcată în haine de sărbătoare, decorată cu stejar şi frumos ornată cu brad, cu conuri de pin şi lumânări aşezate pe şemineu şi în centrul meselor lungi. Focul ardea deja în cele patru şemineuri; valuri de căldură umpleau încăperea, iar flăcările care pâlpâiau ofereau un farmec şi o strălucire aparte spaţiului.

— Se simt însufleţite şi binecuvântate, zise Daniel privindu-le pe cele patru fete făcând piruete în mijlocul camerei, cu feţele luminoase de încântare că reuşiseră acea transformare.

Şi el se simţea animat, dar de o incertitudine neliniştitoare apărută din senin. O privi pe Claire, care se uita atentă la ceasul mic prins de gulerul ei.

— Cerule! A trecut deja de amiază. Unde a fugit dimineaţa? întrebă ea ridicându-şi ochii şi uitându-se după fete, evitându-i privirea. Fetelor! Haideţi, e timpul să vă spălaţi şi să vă pregătiţi de prânz.

Daniel aşteptă până ce Claire, în stilul unei adevărate guvernante, le strânse pe fete, le puse să-şi adune haine, pălăriile, mănuşile şi eşarfele şi le conduse din Sala Mare… fără să-l privească vreuna. Nici măcar o dată. Crezuse că se înţeleseseră, că rezistenţa ei, indiferent de originea sa, începuse să pălească, însă, în momentul în care intraseră în Sala Mare, ceva se schimbase. Ea se retrăsese, şi dintr-odată exista o distanţă între ei, una pe care nu ştia dacă era bine să o reducă; poate că închistarea ei subită fusese cauzată şi de cei trei observatori de pe podium.

Cu toate acestea, îngrijorarea privind retragerea ei subită se lovi de o nouă conştientizare – şi anume, că, deşi familiile lor trebuiau să rămână la conac până după Anul Nou, nu se putea baza pe faptul că familia pe care o slujea el sau familia ei nu avea să plece dacă era chemată în altă parte. Deşi văduva se încumetase să străbată drumul către nord, niciunul dintre cei din generaţia ei nu se simţise suficient de puternic pentru a-şi asuma riscurile. Ce s-ar întâmpla dacă unul dintre ceilalţi – Celia sau Martin Cynster, de exemplu – s-ar îmbolnăvi? Sau ce ar fi dacă s-ar isca o

criză financiară, iar Rupert Cynster ar fi nevoit să-şi ducă familia înapoi la Londra?

Sau dacă Alasdair ar fi chemat să ajute cu vreo antichitate şi şi-ar lua familia înapoi în Devon sau în altă parte? Astfel de întâmplări se petrecuseră şi în trecut. Ceea ce însemna că Daniel se putea baza pe faptul că el şi Claire aveau să fie împreună la conac doar până în ziua de după Sfântul Ştefan. Era puţin probabil să plece înainte de asta – sau, mai exact, era puţin probabil ca veştile din exterior să ajungă acum la angajaţii lor astfel încât aceştia să fie chemaţi la alte datorii. Aşadar, în lupta pentru a o convinge pe Claire să se predea lui, nu se putea baza decât pe Ajunul Crăciunului, pe ziua de Crăciun şi cea de Sfântul Ştefan.

Două zile şi o seară.

Nevoia avidă de a se asigura că ea pusese acea distanţă între ei doar fiindcă aşa se cuvenea, că nu era altceva decât un paravan, îl determină să o urmărească pe Claire în holul din faţă al conacului. Pălăvrăgind şi râzând, fetele începuseră să urce scările spiralate, în spatele lor, Claire pusese piciorul pe prima treaptă, când Daniel o prinse de mână.

— Hai până pe terasa principală pentru un moment, îi zise el şi, fără alte explicaţii, o trase către uşa principală. Vreau să vorbesc cu tine.

Picioarele lui Claire păreau să se mişte singure. Să vorbească cu ea? Inima începu să-i bată puternic. Ar fi putut să reziste – să inventeze cine ştie ce scuză stângace însă, înainte să aibă timp să se gândească la vreun cuvânt, Daniel deschisese uşa, verificase afară, apoi intrase înapoi şi o dirijase către terasă; nu avea cum să mai scape de acolo, mai ales că el aproape închisese uşa complet în urma lui. Faţă în faţă cu el, ea se agăţa de masca pe care şi-o pusese încă din clipa în care păşiseră în casă, iar ea înţelesese că nonşalanţa ei cu el – faptul că se relaxase şi se bucurase de compania lui, apreciindu-i comentariile isteţe cu care îndulcise drumul către conac – nu era potrivită pentru a menţine distanţa pe care şi-o dorea între ei. Trebuia să-i fie o simplă cunoştinţă, nimic mai mult, şi

nu fusese sinceră nici măcar faţă de ea în urmărirea acestui scop. De dragul lui, era hotărâtă să se descurce mai bine de atât. Căutându-i privirea, încercă să-i desluşească gândurile; părea să fie sobru şi foarte serios. I se puse un nod în piept; ridică bărbia pe jumătate.

— Despre ce vrei să vorbim?

Mai bine să se descurce cu asta acum – cel mai bine era să-i înăbuşe orice aspiraţii de la început, înainte ca ele să aibă timp să se dezvolte. El o privi în ochi; îi spusese că voia să-i vorbească, şi totuşi… ezita. Apoi tuşi încet şi privi împrejurimile; pete maro se vedeau prin stratul subţire de zăpadă.

— Eu… Se îmbărbătă şi privi înapoi, întâlnindu-i ochii. Recent, am primit nişte veşti bune. Lucruri despre care vreau să-ţi spun şi de care sper să fii interesată, îi zise şi trase aer în piept. După cum sigur ai observat, Jason are aproape doisprezece ani, şi va pleca la Eton anul următor. Cum el este ultima mea responsabilitate, urma ca eu să găsesc un alt post şi să părăsesc gospodăria lui Alasdair Cynster, însă domnul Cynster mi-a oferit poziţia de secretar, urmând să-l ajut cu colecţia lui, cu librăria şi interesele sale în aceste domenii. Făcu o pauză, apoi continuă, cu ochii aţintiţi în ai ei; îi era imposibil să se uite în altă parte. Poziţia vine cu o rentă mai mare, una suficient de bună pentru a susţine o soţie şi o familie.

Ea nu putu să-şi ascundă reacţia – acea încremenire instinctivă deşi reuşi să-şi păstreze stăpânirea de sine şi să nu facă un pas definitiv în spate. Ignoră şi impulsul de a scutura din cap. Tocmai de asta se temuse: că el avea să presupună mult prea mult din faptul că ei îi plăcuse compania lui şi că reuşiseră să clădească o relaţie de prietenie… Că el avea să vadă mai mult în conexiunea care era mereu acolo între ei – gentilă, subestimată, probabil înrădăcinată, dar totuşi o legătură de un anumit fel. Acea legătură făcea să fie imposibil ca ea să nu înţeleagă direcţia în care el mergea, să fie imposibil să nu-i înţeleagă întrebarea din ochi. Nu mai putea să ignore emoţia din cuvintele lui, mai ales când îi vorbi încet şi hotărât:

— Voiam să ştiu dacă există vreo speranţă. Pentru mine... pentru noi?

Încercând să se adune, privindu-l la rându-i direct, deşi asta o costa foarte mult – îi datora măcar atât –, ea deschise gura pentru a-i spune ce trebuia... însă descoperi cu stupoare că până şi cuvintele de care se simţise sigură, pregătite să fie rostite, o părăsiseră. Dispăruseră. Pur şi simplu, privi în gol, confuză, surprinsă şi dintr-odată pierdută. Ştia că trebuia să-l refuze, că trebuia să fie delicată şi să-i spună gentil, dar ferm că o asemenea speranţă din partea lui nu avea să devină realitate niciodată, nu cu ea... Observându-i confuzia, ol ezită.

— Nu caut un răspuns categoric acum – doar vreau să ştiu dacă... dacă posibilitatea este acolo.

Observându-i tăcerea, expresia lui se înăspri.

— Poate dacă ai lua în calcul – doar să iei în calcul – să-ţi petreci restul vieţii cu mine...

Ea îşi simţi inima în gât, strângând-o de corzile vocale. Încercă din nou să vorbească. Din nou, cuvintele o părăsiseră. O revelaţie o lovi şi o lăsă debusolată. Nu putea spune cuvintele, nu putea să le dea glas, pentru că... nu erau cuvintele pe care voia să le zică. Conştientizarea o uimi. Când se întâmplase asta? Cu siguranţă, nu... Cum se putea una ca asta? Oare ea era atât de neliniştită şi de nesăbuită – ea cea care se descurcase atât de bine să-şi suprime sentimentele atâţia ani – încât să ia în calcul...

Nu.

Da.

El începu să se încrunte. Trebuia să-i spună ceva. Îşi umezi buzele – şi îl văzu holbându-se la ele. Simţea ceva în stomac.

— Eu...

— Domnişoară Meadows! *Medy?*

O auzi pe Juliet strigând din holul principal. Claire trase aer în piept. Dintr-odată disperată – deşi nu ştia de ce –, căută privirea lui Daniel şi apoi îl strânse de braţ.

— Mai târziu, îi zise ea, simţindu-i forţa braţului cu degetele şi strângându-l mai puternic, pentru a-i transmite

că vorbea serios. Îţi promit că-ţi voi da un răspuns mai târziu.

Avea de gând să facă asta odată ce ar fi avut un răspuns, unul pe care se simţea capabilă să-l pună în cuvinte. Înainte ca el să-i poată răspunde, ea îl eliberă, ţâşni către uşă, apăsă pe mâner şi se pierdu dincolo de ea. În timp ce închise uşa, lăsându-l în spate – lăsându-l singur pe terasa principală, unde era foarte frig, Daniel o auzi vorbind.

— Aici… ce s-a întâmplat?

Se simţea deosebit de… confuz – răspunsul ei fusese un da sau un nu? Cum de reuşise să-l lase fără a putea alege niciunul? Privi în gol către împrejurimile desenate în alb.

Reluă în minte conversaţia, analiză fiecare cuvânt şi nuanţă pentru a descoperi vreun indiciu al intenţiilor sale, însă nu reuşi să găsească nimic. Îl înţelesese şi nu-i oferise niciun răspuns. Oare trebuia să înţeleagă din reacţia ei că era un nu? Sau fusese sinceră când îi mărturisise că avea să-i răspundă cum se cuvenea mai târziu? Şi, chiar dacă avea să o facă, oare răspunsul ei urma să fie tot nu? Oare se folosise de şansa pe care i-o oferise apariţia lui Juliet pentru a avea mai mult timp la dispoziţie ca să găsească cuvinte mai potrivite prin care să-l refuze? Pufni.

„Nu cred că am luat-o prin surprindere. Ea ştia – ştie – că eu simt ceva pentru ea”, îşi zise el pentru sine.

Dar oare ea simţea? Aici, îşi dorea să aibă un răspuns. Tot ce primise până acum îl afundase şi mai mult în hăţişul complexităţii şi al confuziei. Începu să simtă aerul rece prin haina de la costum; îşi lăsase paltonul în interior. Privi încă o dată împrejurimile şi conştientiză faptul că pustiul lor descria perfect viaţa cenuşie pe care o întrezărea – o simţea – fără Claire. Îşi îndreptă spatele, rămase drept şi trase puternic aer în piept, după care intră în casă. Indiferent care avea să fie răspunsul ei, el nu avea să renunţe la ea – la ei, la viitorul lor – atât de uşor.

Pentru a ajunge în turnul în care era camera lui Raven – cea pe care o împărţea cu Daniel – el trebuia să treacă

prin Sala Mare. În timp ce mergea cu capul plecat, prins în labirintul gândurilor proprii, auzi de undeva un glas ce striga apăsat:

— Domnule Crosbie!

Ridicând privirea către podium, o văzu pe văduvă cu privirea aţintită asupra lui. Fără prea mare entuziasm, precaut, se îndreptă în direcţia acesteia; Excelenţa Sa, ducesa văduvă din St. Ives, nu era un personaj pe care să-şi permită să-l refuze. Oprindu-se, întâlni privirea caldă a Helenei şi încercă să-i zâmbească politicos.

— Da, Excelenţă?

Împreunându-şi mâinile, ea îl analiză, privirea ei neliniştindu-l aşa cum făcea de obicei. Spre uşurarea lui, nu-l studie prea mult.

— După expresia pe care o aveai adineauri, cred că iniţiativa ta nu a avut succes, îi zise ea, zâmbindu-i şi uitându-se cu consideraţie la faţa îngrijorată a lui Daniel.

Cum de ştia – cum de ştiau toţi? O privire scurtă îl făcu să înţeleagă că şi Algaria era de acord, dat fiind că încuviinţase din cap la spusele văduvei. McArdle dormea.

— Astea fiind spuse, continuă Helena de parcă lumea lui şi lipsa de succes erau uşor de citit precum o carte deschisă, te sfătuiesc să continui în direcţia aleasă.

Daniel deschise gura şi apoi o închise la loc; nu ştia nici el ce să spună. În cele din urmă, se forţă să-i întâlnească privirea neobişnuită a Helenei şi se îmbărbătă.

— Sunteţi sigură?

În situaţia prezentă, ar fi acceptat ajutor şi încurajare de la oricine era gata să-i ofere acest lucru. Algaria pufni, însă sunetul îi dădu de înţeles că îi susţineau hotărârea – ceea ce însemna că avea acordul Helenei.

— Suntem la fel de siguri pe cât poate fi cineva când e vorba despre oameni şi emoţii, îi răspunse Helena, zâmbindu-i şi mai generos. Dar, da, sunt sigură… Făcu o pauză, după care adăugă: în astfel de situaţii, întotdeauna trebuie să ne amintim că, pentru ceea ce are valoare, trebuie negreşit să luptăm.

Îi analiză cuvintele şi expresia chipului şi, fără să vrea,

se simţi uşor îmbărbătat. Politicos – cu toată graţia cuvenită îşi înclină uşor capul.

— Mulţumesc! îi zise el, făcând un pas înapoi şi reluându-şi drumul, scuturând din cap când îşi dădu seama că se simţea într-adevăr mai încrezător şi mai hotărât să nu-şi abandoneze calea faţă de momentul în care intrase în sală.

Din scaunele lor, Helena şi Algaria îl priviră pe Daniel plecând.

— Ce tânăr drăguţ, zise Helena când el părăsi încăperea, ridicând dintr-o sprânceană către Algaria. Putem să avem încredere în Excelenţa Voastră că vă veţi asigura că-şi va primi răsplata cuvenită?

Helena nu fu surprinsă când Algaria îşi înclină capul, iar privirea i se pierdu către ceva ce ea nu putea auzi. După câteva momente, Algaria clipi şi se scutură.

— El – şi, de asemenea, ea. Cred că putem să contăm pe asta indiferent de ce va urma.

— Presupun că nu eşti dispusă să-mi împărtăşeşti ce va urma, nu? întrebă Helena, arcuindu-şi din nou sprâncenele.

— Aş spune dacă aş putea, dar asta este tot ce ştiu, zise Algaria, strâmbându-se.

— Ah, bine, replică Helena, strâmbându-se la rându-i şi privind către arcada prin care Daniel ieşise. În acest caz, o să trebuiască să avem încredere în acele puteri care sunt mult mai mari decât noi toţi.

Capitolul 4

Claire nu se pierduse niciodată până acum. Chiar şi în cele mai rele momente, fusese şocată, oripilată, dezgustată, însă îşi cunoscuse întotdeauna calea. Însă acum, în faţa lui Daniel şi a planurilor lui care o implicau şi pe ea în calitate de soţie, ea… nu ştia ce părere să aibă. Ce simţea? Asta era o altă poveste, însă învăţase de mult că

impulsurile nu aduceau decât nefericire, că sentimentele erau indicatori nestatornici ai propriei sensibilităţi şi ai un comportament care putea să o bage cu uşurinţă în belele. Cel puţin când venea vorba despre bărbaţi şi căsătorie. Sună gongul pentru prânz.

După ce supraveghease o scurtă sesiune de cusut pentru a repara tivul de la haina lui Juliet – Alathea Cynster era convinsă că toţi copiii ei trebuiau să ştie elementele de bază necesare supravieţuirii, iar arta cusutului era unul dintre ele Claire intră în Sala Mare urmându-le pe Juliet, Louisa, Therese şi Innabelle. Privind rapid în jur, observă că cei trei tutori şi Melinda preferaseră să se alăture copiilor rămaşi la conac, umplând locurile de obicei ocupate de băieţii de cincisprezece şi şaisprezece ani, care încă erau afară cu gaşca tinerilor mai mari, la sesiunea de călărie. Fie intenţionat, fie pur şi simplu printr-o coincidenţă, singurul loc liber era lângă Daniel. Claire ezită pentru o secundă, apoi, cu un calm desăvârşit, înaintă şi se aşeză; nu-şi permitea să facă gâlceavă pentru un lucru aşa minor… şi nu era atât de laşă. Trebuia să-i ofere lui Daniel o formă de răspuns. Îi spusese „mai târziu”, dar nu-i specificase când avea acel „târziu” să se întâmple. Din păcate, în ciuda faptului că se zvârcolise încontinuu de când se întorsese de pe terasă, nu avea încă un răspuns clar şi corect gândit – unul, cel puţin, capabil să-i reflecte cu adevărat reacţia la propunerea lui. El fusese atât de candid şi de direct. Pur şi simplu, nu-şi permitea să nu-i răspundă în aceeaşi manieră. Ceea ce însemna că trebuia să ţină piept sentimentelor neaşteptate, nemaipomenite, total neanticipate pe care cuvintele lui şi implicaţiile lor – pe care *el* – le treziseră în ea. Nu-şi amintea să se fi simţit aşa niciodată; nici măcar în prezenţa răposatului ei soţ nu trecuse printr-o stare emoţională atât de zbuciumată, de parcă ceva ce fusese îngropat adânc în propria ei fiinţă se lupta să iasă la suprafaţă. Să se elibereze. Era vag conştientă de prezenţa celorlalţi din sală – de cuplurile Cynster care ocupau masa mare, de cei trei membri vârstnici aflaţi la capăt precum trei oameni înţelepţi şi de ceilalţi ocupanţi ai conacului

adunaţi la mese. Într-o forfotă continuă, servitori şi servitoare aduceau grăbiţi platouri din bucătărie, răspândind arome delicioase în timp ce treceau. Observând că cele patru fete ajunseseră, Richard Cynster, gazda lor, se ridică, înălţând paharul.

— Pentru culegătoarele de verdeaţă! Aţi făcut o treabă excelentă, fetelor!

— Sala arată minunat!

— E aşa frumoasă cu atâtea decoraţii!

— Potrivită cu perioada asta din an!

Auzind din toate direcţiile astfel de comentarii plăcute, fetele străluceau de fericire şi acceptară mulţumirile cu încântare şi bucurie. Claire le zâmbi apreciativ celor patru. Lucraseră cu sârguinţă, iar sala avea, într-adevăr, un aer festiv. Daniel se ridică pe măsură ce ea se apropie.

— Doamnă Meadows, îi zise el, surprinzându-i privirea în timp ce-i oferi mâna pentru a o ajuta să treacă peste bancă.

— Domnule Crosbie, îi răspunse ea, privindu-l scurt.

Avea nevoie de mult efort pentru a menţine masca serenităţii; se îmbărbătă atunci când îi simţi atingerea şi îi permisese să o ajute să se aşeze. În mod straniu, de această dată, senzaţia degetelor lui, calde şi ferme, cuprinzându-le pe ale ei, o linişti mai degrabă decât o înspăimântă. Eliberându-se fără tragere de inimă din strânsoarea lui, se aşeză şi îşi netezi hainele. Juliet se alătură Louisei, iar Therese şi Innabelle se aşezaseră în locurile din dreapta lui Claire. Dincolo de Daniel, cei şase băieţi care, supravegheaţi de Raven şi de Morris, adunaseră şi pregătiseră buştenii de Yule erau în febra discuţiilor, povestind despre activităţile din această dimineaţă şi vorbind cu înflăcărare despre ceremonia care avea să urmeze după-amiază. Din locul în care era, de la capătul opus al mesei, Raven se aplecă pentru a le vorbi celor prezenţi.

— Cred că vom avea nevoie de cel puţin o oră pentru a căra toţi buştenii şi a porni focurile şi flăcările. De obicei,

toată gospodăria se adună pentru a privi. În această casă, ceremonia implică cele patru şemineuri de aici, plus cel de la intrare şi cel din camera de relaxare. Arderea lui Cailleach, spiritul iernii, este un ritual foarte important pentru toţi cei care trăiesc aici – pentru localnici, este un punct critic la trecerea dintre ani.

— Cu zăpada îngheţând pământul şi cu ţurţuri atârnând de streaşină, nu e greu de înţeles de ce e aşa important, mormăi Morris, care era aşezat în faţa lui Raven.

— O să fie şi mai rău înainte să vină primăvara, şi cred că asta e o parte din semnificaţia ceremoniei buştenilor – faptul că pune în lumină speranţa şi aşteptarea că în timp vremea se va îmbunătăţi, completă Raven rânjind.

Cei mici, în mod previzibil, erau mult mai interesaţi de detaliile ceremoniei; după ce supa fu împărţită şi consumată, îi asaltară pe Raven, dar şi pe Innabelle, Calvin şi Carter – trei dintre copiii lui Richard şi ai Catrionei prezenţi la masă – cu tot soiul de întrebări, la care aceştia se străduiseră să le răspundă. Apoi, oalele de tocană le înlocuiră pe cele de supă şi atenţia audienţei fu acaparată de aburii îmbietori ai bucatelor; încet, izolarea dispăru. Gustând din tocăniţa delicioasă, Claire se lupta cu dilema ei – cu dificultăţile create de adevărul neaşteptat, neliniştitor spus de Daniel când îi mărturisise dorinţele şi speranţele lui. Totodată, nu ştia cum să fie în acelaşi timp onestă, dar şi să aibă grijă de sentimentele lui şi de ale ei, cum să nu-l rănească şi cum să nu fie rănită. Nu voia să mai rişte să treacă prin asemenea dureri, dar nici nu voia să-i facă lui râu. Ştia mult prea bine ce însemna o astfel de dezamăgire. Nu era ceva ce să-şi fi dorit să mai trăiască vreodată, dar nici ceva ce-i dorea lui.

— Eu… Nu luase în mod conştient decizia de a vorbi, dar o parte din fiinţa ei – acea parte pe care orice guvernantă bună o dezvoltase – observase că toţi cei din jurul lor erau prinşi în conversaţii animate. Profitând de moment, înghiţi în sec şi, menţinând un ton şoptit, continuă să vorbească lângă urechea lui Daniel: Trebuie să-ţi

explic… mai multe lucruri. De fapt, nu ştia cum să continue, aşa că luă o înghiţitură din vinul pe care familia Cynster îl trimisese la masa lor. Conştientă de privirea lui Daniel care nu se dezlipea de la faţa ei, de faptul că era centrul atenţiei lui, îşi drese glasul, aşeză paharul şi continuă: Viziunea ta… despre viitorul tău. Poate că nu ar fi trebuit să fie o surpriză, însă a fost. Nu a fost ceva ce eu să fi luat în consideraţie…

— Domnişoară Meadows, pot să-i ajut pe băieţi să aducă buştenii? o întrebă Therese pe Claire, fixându-şi ochii albaştri ca marea asupra chipului ei.

Claire clipi. Privi de-a lungul mesei către Raven şi apoi rapid către Daniel, înainte de a se întoarce la Therese şi la cele trei companioane ale ei.

— Poate nu la cărat, dar cu siguranţă să supraveghezi pregătirea focurilor – cred că asta ar fi mai potrivit, ce zici?

Louisa fu prima care încuviinţă, iar fetele se porniră să împartă şemineurile între ele, fiecare grăbindu-se să-şi asume responsabilitatea pentru cele din hol.

— Să supravegheze? întrebă Daniel pe un ton cinic, dar amuzat. Isteaţă treabă!

— Trebuie să fii isteţ, mai ales când ai de-a face cu ele patru, îi răspunse Claire.

— Unde rămăsesem? întrebă el după o scurtă pauză, ţintuind-o din nou cu privirea.

Fără să se mai uite în direcţia lui, ea trase puternic aer în piept înainte de a continua:

— Aşa cum spuneam, nu mă gândisem… nu luasem în consideraţie un asemenea scenariu – sau, cel puţin, nu în sensul în care putea fi ceva tangibil. Nu în sensul în care aş fi fost nevoită să răspund întrebării tale – cea pe care mi-ai adresat-o pe verandă, spuse ea, simţind că nu mai avea aer, zguduită, ridicol de neliniştită; inspiră scurt şi se grăbi să termine: Totuşi, asta nu înseamnă că nu-mi *doresc* să-ţi dau un răspuns. Eu doar… zise ea foindu-se pe bancă. Întoarse capul către el, fără să-l privească însă, şi, pe acelaşi ton şoptit şi cumva plin de o emoţie similară cu disperarea, se forţă să-i răspundă. Credeam că ştiu

răspunsul. Eram sigură că-l ştiu… că, într-o astfel de situaţie, răspunsul era – avea să fie – evident şi clar, căci, din moment ce am fost căsătorită, de ce mi-aş fi dorit să mă recăsătoresc? Şi totuşi…

I se pusese un nod în piept şi se opri. Apoi, cumva, animată de o forţă pe care nu o înţelegea, îl privi pe Daniel în ochi. Mă bâlbâi. Îţi datorez un răspuns – vreau să-ţi dau un răspuns, dar…

— Medy… Juliet aşteptă până când Claire se întoarse către ea. Chiar dacă nu-i ajutăm pe băieţi la cărat, putem să mergem afară cu ei şi cu toţi ceilalţi să-i încurajăm în timp ce-i cară, nu-i aşa?

„Ce?” Claire se pierdu pe moment, dar avea mult prea multă experienţă pentru a fi de acord cu ceva fără să fi înţeles despre ce era vorba. Daniel îi observă confuzia. Auzise deja detaliile despre ceremonie; îi povesti şi ei în şoaptă:

— Toată gospodăria iese de obicei afară pentru a-i călăuzi pe cei care cară buştenii în faţa uşii principale. Buştenii sunt deja lângă grajd, nu e distanţă mare.

— Ah, mulţumesc! îi zise Claire, privindu-le pe Juliet şi pe celelalte trei fete. Da, bineînţeles – doar să aveţi grijă să vă luaţi hainele şi cizmele călduroase şi căciuli şi mănuşi.

Bucuroase, cele patru izbucniră în hohote de încântare şi se grăbiră să-şi ducă la bun sfârşit planurile lor. Claire se întoarse către Daniel, masându-şi fruntea cu mâna. Se încruntase.

— Îmi pare rău – mi-am pierdut gândurile, îi spuse ea, oftând.

Nu că ar fi fost prea coerentă înainte. Daniel înţelesese că, dincolo de calmul proiectat, era cu adevărat neliniştită; că era deranjată de ideea de a-l supăra. În mod cert, ceea ce lui i se păruse o întrebare simplă nu era deloc ceva simplu pentru ea.

„După ce am fost căsătorită o dată, de ce să-mi doresc să mă recăsătoresc?” Deşi ştia că era văduvă, întrebarea nu-i trecuse prin minte. Şi ce însemna asta? Oare el trebuia să concureze cu amintirea soţului pierdut?

Oare era vreo comparaţie, vreun standard pe care trebuia să-l îndeplinească?

— Domnule Crosbie.

Jason, aşezat vizavi şi la două scaune mai în faţă, aşteptă să-i surprindă privirea lui Daniel.

— Trebuie să vii şi să vezi cum am sculptat-o pe Cailleach – înainte să-i dea foc, îi zise Jason.

Daniel reuşi să zâmbească şi să se uite în direcţia băieţilor care debordau de entuziasm.

— Bineînţeles, toţi vrem să vedem sculpturile înainte ca ele să fie cuprinse de flăcări.

Băieţii zâmbiră mulţumiţi şi se grăbiră să plece să organizeze ordinea buştenilor lor în ceremonia de Yule.

— Poate e mai bine să amânăm această discuţie pentru mai târziu, îi zise Daniel şoptit lui Claire, întâlnindu-i privirea. Mai târziu însemnând după cină, când sarcinile şi distracţiile noastre se duc la culcare.

Dacă exista ceva din căsătoria ei anterioară care să fi stat în calea lui, simţea că era nevoie de o anumită intimitate pentru a o convinge să-i spună – nu putea să depăşească un obstacol dacă nu ştia care era – şi, în mod clar, aici şi acum, nu era momentul potrivit să afle. Claire îl privi câteva clipe, apoi se uită către masă, uşor pierdută. Era conştientă de frustrarea lui; făcuse un efort şi îi vorbise – şi tot ce conştientizase era că nici măcar ea nu-şi ştia gândurile suficient de bine încât să le explice. Când intrase în sală, nu-şi dorise să discute cu Daniel – nu cu privire la ceea ce era între ei –, dar acum, că-şi făcuse curaj şi abordase subiectul, voia să continue… şi asta şi pentru că, în ciuda bâlbâielilor şi a stângăciilor pe care le întâmpinase încercând să-şi explice presupunerile şi sentimentele – şi lupta dintre acestea şi lecţiile pe care viaţa i le dăduse în trecut –, se simţea mai bine, mai eliberată.

Poate dacă aveau să vorbească mai mult avea să-i fie mai uşor să-şi dea seama dar care era calea pe care o dorea.

— Da, zise ea, buzele zvâcnindu-i în timp ce-l privea pe Daniel. Ai dreptate. În această seară. Undeva unde să

putem discuta mai în intimitate.

— Da, exact! încuviinţă el, serios.

În clipa aia, băieţii îl strigară din nou, iar Innabelle veni să stea de vorbă cu Claire; sarcinile le acaparaseră din nou toată atenţia.

La masă, în timp ce Claire îl asculta pe Raven anunţând detaliile finale ale ceremoniei buştenilor de Yule care urma să fie dusă la bun sfârşit după prânz, după desertul delicios, se simţi mai conştientă de faptul că, deşi o parte din ea îşi dorea să vadă cum ar putea fi acel viitor minunat cu Daniel, latura mai înţeleaptă, mai experimentată şi mai cinică îi repeta că nu exista un viitor strălucitor, poate doar iluzia unei străluciri – un fel de aur al proştilor.

Toată lumea de la conac – de la fiica fierarului, cu căpşorul culcuşit în palma uriaşă a tatălui, până la văduva sprijinită în bastonul ei şi susţinută de ambii fii – participase la ritualul aşezării buştenilor de Yule. Ziua fusese frumoasă, deşi vântul se înteţise, iar norii întunecaţi se adunaseră la nord şi la vest. Cu toate astea, soarele strălucise slab în aerul rece şi curat în timp ce toată lumea se adunase de o parte şi de alta a drumului, începând cu zona din spatele casei şi continuând către uşa principală.

Raven, Morris, tâmplarul şi oamenii săi, plus toate ajutoarele de la grajduri, le săriseră în ajutor băieţilor pentru a aşeza grămada de buşteni în diferite sănii. Erau suficienţi buşteni de cărat pentru fiecare băiat, ucenic şi flăcău din grajd; aveau nevoie de mulţi buşteni pentru fiecare şemineu, astfel încât să le ajungă în toate zilele de Hogmanay şi până după Anul Nou. Neavând treabă cu aceste lucruri, Daniel urcă pe cărarea care ducea către locul în care Claire şi Melinda stăteau cu grupurile lor de o parte şi alta a drumului. După ce făcu câteva ture pentru a reuşi să se aşeze lângă guvernantă, Daniel bătu din palme şi lovi din picioare; temperatura scădea.

— După toată agitaţia asta, băieţii o să doarmă bine la noapte.

— Lucru pentru care, adăugă Melinda, vârându-şi

mâinile acoperite de mănuşi în buzunarele hainei, ar trebui să fim cu toţii recunoscători.

Daniel zări o urmă de zâmbet pe buzele lui Claire, apoi ea îl privi scurt.

— Să-mi fie cu iertare dacă nu-mi vine în minte că fix acest lucru îl urmăreşte tradiţia de Yule: să-i obosească pe toţi băieţii într-atât de tare încât să fie extenuaţi şi să doarmă tun noaptea. Acesta este un beneficiu de care orice părinte s-ar bucura, spuse Claire, făcând semn cu capul către cuplurile, fetele şi copiii mai mici înşiraţi de-a lungul cărării. Sunt multe familii aici, până la urmă, adăugă ea.

— Hmm, spuse Melinda. Nu m-am gândit la asta, şi nu m-ar surprinde deloc dacă ai avea dreptate. O s-o întreb pe Algaria – ea sigur trebuie să ştie.

O explozie de ovaţii şi strigăte venite din faţă îi anunţară pe cei prezenţi că băiatul care căra cel dintâi buştean pornise aventura – drumul buştenilor începuse.

Atenţia lui Claire fu atrasă de privitorii înflăcăraţi. Lângă ea, Juliet şi celelalte fete se înşirară şi priviră la rândul lor mulţimea adunată, apoi Juliet scoase un strigăt de bucurie şi bătu din palme.

— E Henry!

Confirmând că Henry, fratele lui Juliet, era cel care conducea procesiunea alături de unul dintre flăcăii vânjoşi din grajduri, ambii băieţi trăgând cu spor o sanie plină cu buşteni, Claire privi către Daniel.

— S-a tras la sorţi sau…?

Daniel zâmbi larg.

— Cumva, spre surprinderea noastră, băieţii au ajuns de unii singuri la o înţelegere. Primul este cel mai mare, adică Henry, apoi cel mai mic, apoi al doilea după cel mai mare şi al doilea după cel mai mic – fiecare dintre ei pereche cu unul dintre băieţii familiilor de la conac apoi cei doi mezini, Toby şi Martin, iar ultima dintre cele şase sănii va fi trasă de către doi dintre ucenicii tâmplarului.

— Şase sănii – câte una pentru fiecare şemineu? întrebă Claire.

Daniel încuviinţă.

— Putea fi ori aşa, ori o procesiune mai lungă, îi răspunse el, arătând cu capul către orizontul care se întuneca. Raven şi oamenii din conac spun că o să vină o furtună încoace, aşa că, deşi trebuie să avem procesiunea, trebuie să fie totuşi scurtă.

Privind pe cărare, Claire văzu câţiva copii mai mici ţâşnind de pe margine pentru a analiza îndeaproape buştenii, arătând cu degetul, pălăvrăgind şi apoi întorcându-se la părinţii lor.

— Tradiţia spune, zise Daniel, că persoana care sculptează cea mai bună imagine a lui Cailleach[6] va avea parte de foarte mult noroc în anul care vine.

Claire îi zâmbi şi îl privi.

— Băieţilor le trebuie întotdeauna mai mult noroc.

Daniel îi zâmbi la rându-i. Diferenţele dintre copiii de care aveau grijă erau un subiect predilect de conversaţie – unul plin de umor, pe deasupra un mic deliciu al guvernantelor şi al tutorilor. Claire se întoarse cu faţa. Câteva secunde mai târziu, Henry trecu prin dreptul lor. Îi zâmbi lui Juliet. Ea, Louisa, Therese şi Innabelle ieşiseră din rânduri, alături de cei mici, pentru a examina chipurile desenate în partea superioară a fiecăruia dintre cei zece buşteni încărcaţi în sanie. Cele patru fete priviră, apoi izbucniră în râs şi încuviinţară din cap către Henry şi către băiatul de la grajduri. În timp ce fetele se retrăgeau, Claire, Melinda şi Daniel înaintară pentru a privi.

Claire observă că fiecare dintre cei doi băieţi sculptaseră câte cinci buşteni, cu aceeaşi imagine. Se simţi chiar amuzată când văzu ce model alesese Henry să creeze.

— Arhetipul clasic de cotoroanţă.

Imaginea desenată de băiatul de la grajduri era similară, dar avea un aspect uşor diferit. Zâmbindu-le amândurora, Claire se retrase către rândurile din spate.

— Cred că o să avem o competiţie destul de acerbă pentru acea doză de noroc, îi zise ea lui Daniel, care i se alătură pentru a-i privi pe cei doi băieţi trăgând sania în

6 Spiritul iernii (n.tr.)

continuare.

În scurt timp, ceilalţi băieţi trecuseră trăgând de săniile lor; Carter, cel mai mic fiu al lui Richard şi al Catrionei, un băiat năstruşnic, preferatul tuturor celor care lucrau la conac, trăgea a doua sanie şi stârni cu adevărat multă agitaţie.

— Aşa e felul lui, zise Melinda sec.

Invitată printr-o plecăciune să analizeze lucrările lui Carter, Claire râse cu poftă alături de celelalte fete, descoperind că, pe lângă aerul teatral pe care-l emana, băiatul avea şi suflet de artist. Şi-o imaginase pe Cailleach drept o frumoasă zeiţă scandinavă a vânturilor, cu şuviţe de păr plutind de o parte şi de alta a unui chip plăcut desenat cu o precizie remarcabilă. Uimită, Claire ridică din sprâncene şi adăugă şi complimentele ei sincere la ovaţiile exuberante ale fetelor.

— Va fi greu de depăşit, zise ea, alăturându-i-se din nou lui Daniel, care privise şi el şi apoi se retrăsese.

— Cu siguranţă, răspunse el, privind către Melinda. S-a discutat despre ideea ca micul Carter să ia lecţii de artă?

Melinda încuviinţă.

— Îl vor trimite la fratele doamnei Patience – faimosul pictor de portrete vara care vine. Tot va trebui să meargă la Eton, bineînţeles, dar, dacă-i şi place, s-ar putea să-şi petreacă vacanţele – sau cel puţin o parte din ele – în Londra, învăţând despre artă. Făcu o pauză înainte de a continua: Să ai grijă, că nu ştiu cum va reacţiona Carter în faţa acestei propuneri.

Daniel se încruntă.

— I-am cunoscut pe cei din familia Debbington – sunt chiar drăguţi. Îi vedem ocazional când călătoresc spre casa lor din Cornwall. E un loc fabulos, cu grădini incredibile, de unde poţi vedea toate priveliştile peste canal. Cred că lui Carter i-ar plăcea foarte mult.

Melinda ridică din umeri.

— Poate. Însă, dacă ai ocazia, cere-i să-ţi arate portofoliul lui.

Când Daniel ridică din sprâncene parcă întrebând-o

de ce, Melinda îi desluşi misterul.

— E plin de privelişti cu dealuri şi munţi şi – făcu din mână către tot ce-i înconjura – cerul ăsta. Eu, una, cred că o să-i fie dor de astea – şi, dacă ţi-ai petrecut o bună parte a vieţii aici, locurile astea lasă urme în sufletul tău pentru totdeauna.

Daniel încuviinţă din cap.

— Da, asta aşa e.

Se întoarseră toţi pentru a vedea următoarea sanie din ceremonie. Sania lui Henry ajunsese la terasa principală şi era descărcată de mai mulţi slujitori şi de câţiva oameni mai în vârstă, sub atenta supraveghere a lui Polby.

Strigătele de încurajare şi ovaţiile erau din ce în ce mai zgomotoase, în vreme ce cele şase sănii erau pe drum. Tâmplarul, echipa lui şi ceilalţi bărbaţi care ajutaseră în spate mergeau în urma ultimei sănii, încurajându-i pe cei care priveau să li se alăture, formând astfel o mulţime mare care râdea şi vorbea. Vacarmul avea un vuiet plin de viaţă şi de bucurie. Tocmai atunci când Calvin trăgea a patra sanie şi ajunsese în dreptul lor, le zâmbi larg fetelor şi făcu o pauză cât să le permită acestora să analizeze munca lui şi a flăcăului de lângă el.

Apoi, băieţii se poticniră în funiile pe care le aveau trase peste umeri… Cizma lui Calvin alunecă pe un petic de gheaţă. Băiatul de la grajduri alunecă la rându-i şi începu să patineze. Claire clipi, iar Daniel – care era lângă ea – se repezi să ajungă aproape de Calvin, îl prinse de cot şi îl ajută să-şi recapete echilibrul şi, cu o viteză uluitoare, se aruncă şi către funia de care era agăţat băiatul de la grajduri, trăgându-l şi pe acesta. Ambii băieţii se simţeau tare ruşinaţi şi un pic speriaţi. Bâiguiră nişte cuvinte de mulţumire.

— E doar gheaţă, zise Daniel. Nu s-a întâmplat nimic.

Melinda îi făcu semn cu mâna unuia dintre bărbaţii mai în vârstă care stăteau de cealaltă parte a drumului, mai aproape de casă.

— Avem nevoie de mai mult pietriş – este un petic de gheaţă pe cărare.

Bărbatul încuviinţă, făcu un pas în spate, apoi trase o găleată deja pregătită şi o răsturnă.

— Înainte, băieţi, ca să mă pot ocupa de zona asta!

Daniel îi eliberă pe cei doi băieţi şi puse o mână peste buştenii din sanie.

— Continuaţi – o să vă împingem noi ca să puteţi porni.

Mai mulţi bărbaţi se alăturară pentru a ajuta sania să-şi reia drumul şi să alunec; simţindu-se îmbărbătaţi – cu încrederea revenindu-le pe măsură ce reveneau şi zâmbetele privitorilor, laolaltă cu strigătele lor de încurajare băieţii îşi reluară sarcina. Când Daniel reveni lângă Claire, aceasta fu tentată să-l complimenteze pentru ceea ce făcuse – doar că între guvernante şi tutori nu se obişnuia să complimentezi pe cineva pentru că îşi făcuse treaba. Şi totuşi, el se dovedise extrem de rapid şi reuşise să-i salveze pe ambii băieţii fără a-i face să se simtă prost – iar băieţii la acea vârstă erau cu siguranţă foarte sensibili. Într-adevăr, se îndoia că Raven sau Morris, oricât de buni şi de sufletişti erau, ar fi putut să acţioneze atât de abil şi cu atâta tact.

Atmosfera de sărbătoare se intensifică pe măsură ce a cincea sanie îşi făcu loc, trasă încet şi sigur de către ucenicii tâmplarului, amândoi cu gurile până la urechi, gata să explodeze. Cele patru fete şi ceilalţi copii luară cu asalt sania; Claire, Daniel şi Melinda priviră cu drag şi zâmbiră călduros la cele două portrete ale lui Cailleach realizate minuţios de băieţi în lemn. Claire se alătură mulţimii în mişcare în timp ce băieţii trăgeau cu însufleţire de funii, mişcând sania înainte. Zâmbind, prinsă în vacarmul veseliei, dusă de curentul micii armate aflate la marginea procesiunii, ea ţinu pasul cu cele patru fete pe care le păzea ca un şoim. Melinda păşea în faţa ei precum găina-mamă care le deschide drumul puilor mai mici, coordonându-le pe cele trei fetiţe Cynster. Fiecare simţ al făpturii lui Claire era conştient de faptul că Daniel alesese să meargă lângă ea, de partea opusă. Mai în spate, Louisa se împiedică, împingând-o pe Juliet în Claire. Instinctiv.

Claire o prinse pe Juliet, dar se dezechilibră. Îşi înăbuşi

un strigăt când cizma ei alunecă pe pământul îngheţat. Daniel o prinse la ţanc, ridicând-o cu uşurinţă. Fu cuprinsă de îmbrăţişarea lui, pierzându-se în valurile căldurii create de atingerea trupurilor lor. Mulţimea îi ocoli, continuând către terasă; fetele priviră în urmă, chicotind, şi dispărură la rândul lor. În ciuda lumii dimprejur, pentru câteva clipe, era ca şi cum erau doar ei, singuri pe o insulă.

„Un bărbat suficient de puternic încât să te prindă şi să te susţină când te împiedici”. Încă sprijinită de Daniel, Claire ridică ochii pentru a-l privi. Pentru a se pierde în acea nuanţă de căprui. O parte din inima ei luă seama din nou – avid şi cu jind – de trăsăturile lui frumoase, de liniile fine ale feţei, de mandibula perfect conturată care încadra buze pictate cu măiestria celestă a divinului… însă ochii lui o captivau, o întemniţau şi o făceau să se piardă în senzaţia de bine şi în ceva mai mult. Se pierdea în… în maroniul acela, în mintea şi personalitatea de dincolo – şi astfel reuşi să vadă.

Clar.

Nu folosea scuturi, măşti sau alte viclenii.

Ceea ce vedea era adevărul – adevărul lui.

Şi conştientizarea acestui fapt – desfătarea în această preţioasă cunoaştere – îi făcu sufletul nesăbuit să-şi dezvăluie dorinţele adânc ascunse, eliberate neechivoc: „Te vreau!”

*

După-amiaza era pe sfârşite, iar aerul de la umbra copacilor devenise rece. Tăios. Un lucru pe care Lucilla şi Marcus îl presimţiseră cu uşurinţă. Insistaseră că o furtună se apropia şi că trebuiau să se întoarcă la conac imediat.

Spre cinstea lor, Sebastian, Michael şi Christopher, îi priviseră îndelung pe gemeni şi fuseseră de acord, fără comentarii, deşi nu văzuseră încă nici urmă de căprioară. Asta se întâmplase cu vreo cincisprezece minute în urmă. Se întorseseră pe cărarea pe care o urmaseră către nord – călăriseră la vest de pământurile Carrick până atunci – şi se

îndreptaseră către locul în care aceasta se întâlnea cu drumul care mergea către est prin pădurea ce străjuia partea de nord a conacului; era ruta cea mai rapidă şi mai directă către casă.

Lucilla se ţinu aproape de Prudence; verişoara ei călărea în spatele lui Michael şi a lui Sebastian, în timp ce Marcus era la capăt, în spatele Lucillei. Cum se întâmpla de obicei, Sebastian îşi asumă rolul de lider şi îl plasă pe Christopher, discutabil unul dintre cei mai buni călăreţi când venea vorba despre identificarea celor mai sigure rute, în frunte, cu băieţii mai mici înşiraţi după el şi înaintea lui Michael. Furtuna avea să fie capricioasă; chiar şi fără să vadă cerul, Lucilla ştia că aşa avea să fie şi era sigură că Marcus simţea la fel. Poate că ea avea să fie următoarea Doamnă a Văii în aceste locuri şi de aceea toată lumea îi acorda mai multă încredere, însă ea ştia că Marcus avea acest talent la rându-i; el, la fel ca Lucilla, era în comuniune cu forţele care conduceau aceste tărâmuri.

Făcuseră cam trei sferturi din drumul de întoarcere, urmărind cărarea care ducea mai mult sau mai puţin pe creasta de nord, când o trosnitură în tufişurile de mai jos o făcu pe Lucilla să ridice capul şi pe Sebastian să tragă de hăţurile armăsarului, făcându-l să se rotească şi întoarcă pentru a da ochi în ochi cu ameninţarea necunoscută. Atât Lucilla, cât şi Marcus se întoarseră pentru a-l flanca pe Sebastian.

Prudence, care devenise una cu armăsarul ei, aşa cum se întâmpla de obicei când călărea, scânci, înjură şi-l ocoli pe Sebastian, ca mai apoi, asemenea unui adevărat maestru, să-şi ia locul lângă Lucilla, cu Michael – care strigase către ceilalţi înainte de a-şi întoarce armăsarul – în urma ei.

Cei cinci veri îşi ţineau în frâu caii neastâmpăraţi. Călare, în şa, controlau loviturile de copită ale animalelor, care se mişcau încontinuu, şi erau cu ochii pe sursa zgomotului. Asta până când un bărbat îmbrăcat într-o pânză de casă mai rigidă ţâşni cu respiraţia întretăiată printre tufişuri. Bărbatul ridică privirea şi îi văzu. Se opri,

ochii lui mari îi cercetă pe rând, oprindu-se asupra Lucillei. Expresia i se schimbă într-una de profundă uşurare.

— Oh, slavă Domnului! E şi Doamna aici.

Fie din cauza sentimentului de uşurare, fie de oboseală, bărbatul – un arendaş, după port – se legăna. Subit, se chirci, cu capul în jos, respirând puternic şi sacadat. Pentru câteva momente, nimeni nu îndrăzni să se mişte, apoi Lucilla înghionti calul şi porni înainte. Sebastian ridică mâna ca şi cum ar fi vrut să o oprească, dar apoi o lăsă în jos, urmând-o călare. Fără să privească, Lucilla ştia că Marcus era în spatele ei. Trase de frâie odată ce ajunse mai aproape, dar nu într-atât de aproape încât să-l sperie pe om – şi-aşa pieptul acestuia se umfla ca un burduf şi îi oferi câteva clipe de răgaz.

— Mă căutaţi, zise ea, fără a se îndoi că aşa era. De ce?

Bărbatul era extenuat, dar reuşi să se ridice până la urmă. Înălţă capul, întâlni privirea Lucillei şi suspină.

— Lady… eu şi Lottie a mea… avem nevoie de ajutorul tău.

De la această distanţă, Lucilla putea să vadă faţa albă ca hârtia a bărbatului, îi putea citi frica şi panica aproape orbitoare care îl cuprinsese.

— Ce o doare pe soţia ta? întrebă ea pe un ton ferm, dar plin de compasiune.

Bărbatul o privi rugător, deschizându-şi inima în faţa ei.

— Nu este bolnavă, doamna mea, ci este însărcinată, naşte.

Lucilla clipi. Cercetându-l pe bărbat din nou şi estimându-i vârsta la douăzeci şi ceva de ani, continuă:

— E primul ei copil?

Bărbatul încuviinţă.

— Da, şi acum are probleme, zise el, ştergându-şi cu mâna tremurândă buzele. Copilul vine mai devreme, aşa mi-a zis. Plănuisem să mergem la moşier după Hogmanay – totul ar fi fost în regulă cu moaşa acolo, dar acum…

Dintr-odată, bărbatul îngenunche şi, împreunându-şi

mâinile, le înălţă către Lucilla.

— Vă rog, Doamnă, ajutaţi-mă!

— Da, bineînţeles, răspunse Louisa, care nu-şi imagina că ar fi putut face altceva. Cât de departe este căsuţa voastră?

Bărbatul se ridică, speranţa ştergându-i o fărâmă din panica de pe chip. Făcu semn cu degetul către panta care ducea către nord şi un pic către vest

— E la o aruncătură de băţ de drumul acela. Am auzit zgomotul copitelor pe drumul principal şi m-am rugat... am fugit cât de repede am putut.

— Lucilla? o zori Sebastian. Furtuna.

— Da, încuviinţă ea. Tu şi ceilalţi ar trebui să vă întoarceţi, dar eu trebuie să ajut... zise ea, privindu-l pe bărbat. Cum te numeşti?

— Jeb, doamna mea. Jeb Fields.

Jeb era înalt, slab şi cam deşirat; picioarele lui lungi acoperiseră o distanţă destul de mare în cele zece minute – sau cam aşa – în care fugise. Sebastian privi în jur, observând că toţi băieţii mai tineri şi Christopher se întorseseră pe cărare, Sebastian îl privi rapid pe Michael, apoi schimbă câteva ocheade şi cu Marcus, după care Sebastian suspină şi înaintă.

— O să stăm împreună până când aflăm cum stau lucrurile.

Scoţând un picior din scara de şa, Sebastian opri calul lângă Jeb; sprijinindu-se în harnaşament, întinse mâna.

— O să ajungem mai repede călare. Urcă în şa, ca să-mi arăţi calea.

Lucilla conştientiza panica lui Jeb, faptul că grija acestuia pentru soţia lui îi copleşea mintea. Observă că nici măcar nu clipi, ci doar îl apucă de mână pe marchizul de Earith şi sări pe cal în spatele acestuia. Simţindu-l pe Jeb în spate, Sebastian trase de frâie.

— Pe unde? întrebă el.

Jeb arătă cu degetul peste umărul lui Sebastian, către cărare.

— E un mic drum care duce acolo fix după acea

curbă. Călare, aceasta este cea mai rapidă rută.

Fără a mai aştepta, Sebastian porni. Lucilla întoarse calul şi-l urmă. Ceilalţi porniră la rândul lor.

*

Nimeni nu se putea opune Lucillei când mergea în numele Doamnei. Sebastian învăţase această lecţie cu mult timp în urmă; în astfel de circumstanţe, cearta ar fi fost un efort fără de folos, şi în cel mai rău caz ar fi pierdut. Iar lui nu-i plăcea să piardă, aşa că învăţase să nu se certe. Nu trebuia să-i placă. Şi începu să-i placă şi mai puţin când întrezări destinaţia lor prin desişul copacilor. Căbănuţa arendaşului era extrem de modestă, construită din buşteni tăiaţi şi acoperită cu şindrile. Era ridicată într-un luminiş, la capătul unei văi înguste care dădea spre nord; faţada era orientată către vest, spre luminiş, în timp ce spatele era protejat de pădurea deasă care înconjura luminişul din trei părţi. Se vedea o dâră subţire de fum ieşind dintr-un singur coş.

Jeb îi condusese pe drumul cel bun, apoi începuse să-i împuie capul lui Sebastian cu o grămadă de bolboroseli panicate; bărbatul era în mod vădit disperat din cauza grijii faţă de soţie şi de viitorul copil, într-atât de mult încât Sebastian trecu de iritare şi simţi mai degrabă compasiune pentru bietul suflet. Grăbi pasul. Chiar şi aşa, trecuseră mai bine de zece minute de când plecaseră de pe pantă până ajunseseră în faţa uşii de la cabană. Jeb se împletici coborând de pe calul lui Sebastian şi se grăbi să-i ţină calul Lucillei. Nu era necesar, însă Lucilla îi mulţumi pentru gest cu un semn din cap; îşi eliberă picioarele din scara de şa şi sări la pământ înainte ca Sebastian sau vreunul dintre ceilalţi băieţi să aibă timp să-i vină în ajutor. Prudence coborî în urma ei, câteva secunde mai târziu. Luându-şi desaga, Lucilla o privi pe verişoara ei cu subînţeles. Întinzându-se după propria desagă, Prudence îi făcu semn cu mâna.

— Sunt în spatele tău.

Lăsându-l pe Sebastian să facă ceea ce ştia mai bine şi să-i organizeze pe ceilalţi – de notat că, de data asta, cu sprijinul lui Marcus – jonglând cu desagile, Lucilla îşi ridică fustele de călărie şi porni dârză prin zăpadă către uşa cabanei. Dat fiind că luminişul era pe panta dinspre nord şi la o altitudine cu mult mai mare decât conacul, stratul de zăpadă avea undeva la vreo cincisprezece centimetri. Avea să fie şi mai mare după furtună.

Înmânându-i frâiele calului ei lui Marcus, Jeb ţâşni către uşă. Când ridică zăvorul, deschizând uşa simplă de lemn, şi făcu o plecăciune ciudată, Lucilla îi făcu semn să meargă el înainte.

— Spune-i lui Lottie că sunt aici.

Nu avea idee ce urma să găsească în căbănuţă, în ce stare era Lottie, darămite ce avea să fie nevoită să facă, dar să dea buzna peste o femeie însărcinată nu era o mişcare bună în niciun fel de situaţie.

Jeb vârî întâi capul şi păşi în interior. Lucilla se opri în prag; avu nevoie de ceva timp pentru a-şi obişnui privirea cu lumina slabă – cu adevărat sumbră – din casă. Văzu o masă dreptunghiulară şi dincolo de ea un şemineu rudimentar, dar solid, construit în perete. Deşi focul abia mai pâlpâia, căldura se simţea bine, iar buşteni tăiaţi erau aranjaţi frumos de o parte şi de alta a vetrei. Privind printre vâlvătăile flăcărilor către oalele, tigăile şi holurile înşirate pe rafturile din apropiere, constată că avea la îndemână tot ce trebuia; Jeb şi Lottie Fields erau ei oameni simpli, sărmani arendaşi, dar măcar aveau cele trebuincioase vieţii.

Auzind şoapte de la umbrele aflate în stânga ei, Lucilla îşi dădu seama din tonul femeii că aceasta era conştientă – şi că ea însăşi era consumată de griji şi de teamă pentru bebeluşul ei şi pentru sine. Lucilla intră în casă şi se întoarse cu faţa către tânărul cuplu.

Lottie era la fel de palidă ca Jeb, însă mai plinuţă. Stătea pe un pat realizat din buşteni peste care fuseseră aşezate paie, cu faţa către peretele frontal al cabanei. Respirând cu greu, mişcându-şi burta mare acoperită de

mai multe pături, Lottie se sprijinea pe două perne. Ochii ei mari şi obosiţi o priviră îndelung pe Lucilla, apoi femeia răsuflă uşurată – însă curând închise ochii şi icni din cauza durerii.

— Lasă-mă să văd.

Aşezându-şi desaga pe masă, Lucilla se grăbi către marginea saltelei.

— Am nevoie de lumină mai bună, îi zise ea lui Prudence, conştientă că aceasta o urmase în casă.

Îl privi pe Jeb, care înmărmurise.

— Aveţi cumva lămpi? Sau măcar lumânări?

Aveau o singură lampă bună şi mai multe lumânări din seu. Prudence îl ajută pe Jeb să cureţe şi să umple lampa, apoi să potrivească fitilul şi să-l aprindă. Între timp, Lucilla îngenunche lângă patul lui Lottie, prinzând-o de una din mâinile tremurânde.

— De cât timp simţi durerile?

Lottie privi scurt către Jeb; uşurată că acesta era ocupat, coborî vocea pentru a şopti:

— De ieri. Nu am vrut să zic nimic, ca să nu-l sperii – am crezut poate o să treacă. Dar nu s-a întâmplat aşa.

Lucilla îi zâmbi, încercând să o aline.

— O să ştiu mai multe în câteva momente, dar, până atunci, spune-mi, durerile au crescut constant? Când o văzu pe Lottie muşcându-şi buza şi încuviinţând, Lucilla continuă: Atunci, nu cred că e nimic în neregulă – pur şi simplu, copilul e pregătit să iasă şi nu mai vrea să aştepte.

Lottie flutură din gene, apoi ridică privirea; ochii ei de un albastru şters căutară cu interes faţa Lucillei, apoi, cumva, încordarea de pe chipul ei dispăru. Îndoi degetele şi o prinse pe Lucilla de mână.

— Sper să fie doar asta, dar slăvit fie Jeb că te-a găsit şi te-a adus la mine.

Dintr-odată se ivi o lumină din spate, apropiindu-se încet; Lucilla îl văzu pe Jeb cărând lampa către ele. În acelaşi timp, contururi neclare se iveau de după uşa deschisă. Prudence se îndreptă către uşă.

— Nu avem nevoie de tine, momentan – stai afară, îi

zise ea celui aflat dincolo de prag, apoi închise uşa.

Înăbuşindu-şi un rânjet, Lucilla se întoarse către pacienta ei. Jeb se opri la capătul patului. Lucilla îi făcu semn să meargă de partea opusă locului în care îngenunchease ea.

— Stai acolo şi ţine lampa fix deasupra lui Lottie.

În timp ce Jeb se porni să facă întocmai, Lucilla zâmbi către Lottie, strângând în mână păturile.

— O să pot să-ţi spun ce se întâmplă dacă mă uit. E în regulă?

Strângând din buze, Lottie încuviinţă. Rămase nemişcată, încordată şi agitată pe măsură ce Lucilla o examină, dar răspunse cu promptitudine la toate indicaţiile şi instrucţiunile ei. Câteva minute mai târziu, după ce văzuse destul pentru a-şi confirma suspiciunile, Lucilla aşeză înapoi păturile şi se sprijini pe călcâie, urmărind privirea neliniştită a lui Jeb şi apoi pe a lui Lottie.

— E aşa cum credeam – copilul vrea să vină, le zise ea, zâmbind cât de încrezător putu. Dată fiind furtuna care se apropie, e prea târziu să ne gândim să o mutăm pe Lottie jos, în casa moşierului. Copilul se va naşte aici, zise ea privindu-l pe Jeb.

Lottie se întinse, prinzând-o pe Lucilla de mână.

— O să rămâi?

— Da, bineînţeles. De asta sunt aici, îi răspunse ea, strângând-o delicat de degete.

Cuvintele îi ieşiseră din gură fără să le fi gândit, dar, auzindu-le, ştia că erau adevărate. Doamna Văii îl trimisese pe Jeb să o găsească şi să o conducă aici – aici trebuia să fie, aducând acest copil pe lume.

— Am ajutat la multe naşteri, e parte din pregătirea mea, spuse Lucilla strângând din nou mâna lui Lottie şi aşezând-o peste grămada de pături. Aşa că, da, o să rămân şi, deşi apariţia copilul e un dat sigur, mai avem timp să ne pregătim. Ridicându-se, o privi pe Lottie. Odihneşte-te! Aţipeşte, dacă poţi, între contracţii. Între timp, eu, Jeb şi verişoara mea ne vom ocupa de cele necesare.

— Mulţumesc! zise Lottie, zâmbind slab, dar sincer,

după care închise ochii.

Mulţumită, Lucilla se întoarse şi întâlni privirea lui Prudence. Lucida ridică din sprâncene.

— O să rămâi?

— Bineînţeles. Am văzut şi am ajutat multe animale să fete, şi, deşi oamenii şi caii nu sunt în totalitate la fel, chestiunile de bază nu sunt atât de diferite.

— Într-adevăr, zise Lucilla ezitând şi privindu-l pe Jeb, care plecase de lângă Lottie, aducând lampa la masă. Eu şi verişoara mea – Lucilla privi către Prudence – va trebui să vorbim cu ceilalţi. Cât timp facem noi asta, Jeb, te rugăm să găseşti câteva funii pe care să le agăţăm prin cabană ca să întindem câteva pături şi să-i oferim lui Lottie un pic de intimitate, bine?

Jeb clipi buimăcit, dar încuviinţă din cap.

— Am câteva funii în grajd, zise el, arătând cu capul către o uşă îngustă din peretele din spate.

Lucilla conştientiză că auzise deja tropăit de copite şi ocazionale behăituri, dar nu le băgase în seamă până acum. Arendaşii din aceste părţi erau, de obicei, păstori ai turmelor de oi care aparţineau moşierilor lor; cel mai probabil, grajdul lui Jeb adăpostea turmele acestuia de vitregiile iernii.

— Bine. Tu adu funia şi nişte pături sau cearşafuri. Între timp, noi o să ne ocupăm de restul.

În mod specific, de rudele lor, pe care, dacă le cunoştea bine, aşa cum credea, erau pe cale să bată cu pumnii în uşă pentru a întreba ce se întâmpla; înaintă către uşă şi o deschise înainte ca vreunul dintre ei să apuce să facă asta. Marcus, Sebastian, Michael şi Christopher stăteau grupaţi la doar câţiva paşi de uşă. Ieşind, Lucilla aşteptă până când Prudence i se alătură şi închise uşa. Îl privi întâi pe Marcus, apoi pe Sebastian.

— Trebuie să stau până se naşte copilul.

— Iar eu trebuie să stau cu Lucilla, adăugă Prudence pe un ton ce dădea de înţeles că rezistenţa în faţa acestei hotărâri era în van.

Cu mâinile în buzunarele de la pantaloni, Sebastian

privi în ochii dârji ai Lucillei, apoi se lovi de albastrul ochilor lui Prudence, oprindu-se în final la Marcus. Fără a găsi alinare la vreunul, strângând din dinţi, Sebastian se întoarse şi privi către copaci. Trăsăturile puternice pe care le moştenise de la tatăl lui erau relativ uşor de citit; voia să zică nu, pur şi simplu nu, dar ştia că asta nu ar fi ajutat la nimic. Cu o răbdare de fier, născută din încrederea de neclintit a Doamnei, Lucilla aşteptă ca el să capituleze, dar atât ea, cât şi Prudence erau mult prea înţelepte pentru a-i grăbi răspunsul. La optsprezece ani, mai mare cu un an, Sebastian era inevitabil văzut de părinţi ca principalul responsabil pentru toate deciziile pe care le luau. El era liderul lor, şi nimeni nu se îndoia de asta. Însă, în situaţii precum cea de acum, ideea de lider venea sub mai multe forme. După o jumătate de minut de comuniune cu copacii, ochii verzi ai lui Sebastian o priviră pe Lucilla hotărâţi, încuviinţând.

— În acest caz, o să rămân şi eu.

Trecu rapid cu privirea peste Prudence, după care îl privi pe Marcus, ridicând dintr-o sprânceană.

— O să rămân şi eu, bineînţeles, zise Marcus.

— Şi eu, interveni Michael, care, observând privirea întrebătoare a lui Sebastian, continuă: Dacă vine furtuna şi o să fie puternică şi vei avea nevoie să trimiţi după ajutor, va trebui să trimiţi doi dintre noi, spuse el făcând semn către Marcus. Eu şi Marcus – ar fi total nesăbuit să trimiţi pe cineva singur.

Marcus mormăi în semn de aprobare.

— Asta e o posibilitate care s-ar putea transforma în realitate, aşa că, da, ar trebui să fim măcar trei bărbaţi.

— Prea bine, zise Sebastian întorcându-se către ultimul membru al grupului lor. Christopher zâmbi larg.

— Asta înseamnă că eu va trebui să-i conduc pe cei mai tineri – spuse el, arătând cu degetul către cei cinci băieţi mai mici care încă nu descălecaseră – înapoi la conac şi să le spun tuturor unde sunteţi şi ce s-a întâmplat.

Sebastian îl privi uimit pe Christopher, ridicând din sprâncene.

— Nu te deranjează?

— Să ştii că nu, răspunse el, înclinându-şi capul în direcţia cabanei. Dacă un copil se va naşte aici în următoarele ore, eu, unul, aş prefera să fiu în altă parte.

Lucilla observă cum Sebastian, Marcus şi Michael absorbeau acea remarcă. Toţi trei împărtăşeau aversiunea lui Christopher, dar, deşi se foiseră şi se încruntaseră, nu aveau să se răzgândească şi să plece.

— Prea bine. Acum, că s-au hotărât toate – Lucilla îl privi pe Christopher trebuie să pleci. Să călăreşti cât de rapid poţi, zise ea, privind în acelaşi timp cu Marcus către nord-vest, unde nori furioşi se adunaseră şi înaintau peste creste.

— Dacă pleci acum, zise Marcus, mijind ochii în zare, nu ar trebui să ai probleme să te întorci, dar furtuna va fi pe urmele tale.

— În acest caz, o să pornim numaidecât, fu de acord Christopher, salutându-i scurt şi îndreptându-se către locul în care fratele său Gregory ţinea frâiele calului lui.

Cei cinci verişori îl urmăriră pe Christopher încălecând, după care adunară grupul şi porniră înapoi pe drumul care ducea către creastă. Lucilla se îmbărbătă şi îl privi pe Marcus.

— Jeb are în spate un grajd – trebuie să ducem caii acolo, să-i îngrijim şi să-i punem la adăpost. Cred că vântul va fi feroce.

Marcus încuviinţă.

— Aşa cred şi eu. Şi nu o să avem prea mult pentru a ne pregăti.

Prudence se mişcă de pe un picior pe altul, apoi ţâşni către armăsarul ei.

— Eu o să am grijă de Gypsy.

Cunoscând-o pe Prudence şi dragostea ei faţă de cai, Lucilla doar încuviinţă.

— Eu şi Jeb ne putem descurca să improvizăm un paravan, zise ea, observându-i pe ceilalţi adunând caii, inclusiv pe al ei, după care se întoarse către cabană. O să deschid uşa care dă în grajd, ca să intraţi pe acolo.

Lucilla deschise uşa şi intră, lăsându-i pe ceilalţi patru să conducă cei cinci cai către grajd.

Capitolul 5

Louisa, Therese, Innabelle şi Juliet se furişaseră în tăcere către scările principale şi, abia reuşind să-şi înăbuşe chicotelile, merseseră pe vârfuri prin foaierul din faţă, strecurându-se în Sala Mare. Era deja seară; cerul se întunecase. Nori mari, groşi, albi-cenuşii se apropiau, învăluind dealurile dimprejur şi făcând temperatura să scadă şi mai mult.

Era aşa cum speraseră fetele: înjumătăţea de oră dinaintea cinei, sala imensă era goală. Erau deja îmbrăcate de seară. Se grăbiseră să fie gata şi se ajutaseră reciproc să-şi aranjeze părul şi să îşi găsească papucii de seară.

— Va trebui să fim rapide, zise Louisa, conducându-le către coşul lor cu buşteni aranjat festiv.

Celelalte trei o urmară, punându-şi mănuşile de piele pe care le vârâseră în buzunare. Începură să ridice stratul de verdeaţă şi să-l facă grămadă într-o parte. De îndată ce dădură peste vâscul de dedesubt, Therese se opri şi o privi pe Innabelle.

— Hai să mergem şi să aducem scările acelea.

Innabelle încuviinţă, după care ea şi Therese porniră, lăsându-le pe Louisa şi pe Juliet să sorteze cu atenţie vâscul delicat, separând fiecare mănunchi, aranjând fiecare frunzuliţă sensibilă şi având grijă de grămăjoarele de fructe albe. Trecând de una dintre arcade, pe coridorul care ducea către bucătărie, innabelle şi Therese cotiră către una dintre bolţile aglomerate, unde servitorii care ajutaseră la împodobirea sălii cu verdeaţă lăsaseră mai multe scări.

— Sper că suntem suficient de înalte încât să ajungem cu astea, zise Innabelle ridicând o scară.

— O să fim, o încurajă Therese apucând de o altă scară. Suntem aproape la fel de înalte ca servitorii, iar ei au

folosit doar a doua treaptă dintre cele trei – i-am urmărit.

— Asta aşa e, spuse Innabelle abia răsuflând în timp ce cără scara grea înapoi către sală. Şi, oricum, noi o să aşezăm vâscul sub arcade, nu deasupra lor.

Louisa şi Juliet, ambele debordând de entuziasm, se întâlniră cu Innabelle şi Therese fix când acestea intrau înapoi în hol. Juliet se îndreptă cu Innabelle către arcada care ducea spre bibliotecă. Louisa o opri pe Therese sub arcada prin care fetele se reîntorseseră.

— Haide să o aranjăm pe asta prima.

Therese aşeză conştiincioasă scara sub arcadă. Ridicându-şi fustele cu o mână şi cărând în cealaltă un mănunchi de vâsc, Louisa urcă treptele. Folosindu-se de aţele cu care legase vâscul, înnodă rapid legătura de verdeaţă de ambele părţi ale arcadei. Eliberă cu grijă vâscul – aşa cum speraseră, atârna fix de mijlocul bolţii.

— Da! chicoti Therese, făcând un pas în spate, analizând arcada şi încuviinţând. E suficient de înalt încât nici măcar unchiul Sylvester nu o să se lovească de el când trece pe dedesubt.

— Excelent! zise Louisa, cu ochii înflăcăraţi, coborând rapid de pe scară.

Privi către locul în care Juliet încă se chinuia cu vâscul pe care încerca să-l prindă de arcada bibliotecii.

— Haide să decorăm arcada ce dă în foaierul mare – am păstrat cel mai mare mănunchi pentru acea zonă.

Ea şi Therese cărară scara pe hol, apoi, ghidată de Louisa, Therese – care era cea mai înaltă dintre ele – prinse grămada de verdeaţă şi fructe albe în mijlocul bolţii.

Louisa zâmbi larg.

— Perfect!

Juliet şi Innabelle trecuseră deja la ultima arcadă, cea care conecta scările de la trei dintre turnurile superioare cu podiumul de jos. Lăsându-le să-şi termine treaba, Therese ridică scara şi o cără înapoi, în timp ce Louisa aşeză din nou, rapid, verdeaţa în coşul cu buşteni, împrăştiind-o şi înfoind-o în aşa fel încât lipsa vâscului să nu fie remarcată şi grămada să pară la fel de generoasă. Innabelle se grăbi

să o ajute, în timp ce Juliet cără cealaltă scară înapoi. Treaba era gata. Cele patru fete se adunară în mijlocul holului, între mese, şi se rotiră încet, examinând munca depusă, decoraţiile adăugate. Se întoarseră, privindu-se reciproc şi zâmbind larg.

— Da, într-adevăr, aveţi tot dreptul să fiţi încântate.

Cuvintele rostite de o voce pe care o cunoşteau prea bine le făcură să se întoarcă şi să privească înspre arcada care dădea spre podium. Helena stătea dedesubt, privind la vârful care se legăna. Coborî privirea, stăruind asupra lor.

— Foarte potrivit, dragile mele. Până la urmă, ce este Crăciunul fără vârf?

Helena folosea un baston; îl ţinea în mână. Niciuna dintre fete nu putea să înţeleagă cum de nu o auziseră venind pe scări. Când Helena înaintă şi Algaria i se alătură, fetele înţeleseră că Algaria o ajutase pe Helena să coboare. Privind vârful, Algaria pufni zgomotos.

— Nu a făcut nimic pentru mine, dar pentru alţii cred că are efect, cum spune zicala. Aduce lumina în Crăciunul fără zăpadă, spuse ea, privind-o intens pe Innabelle.

— Crăciunul fără zăpadă nu e magic… sau ce e un Crăciun fără zăpadă? răspunse Innabelle după câteva momente de răgaz.

Algaria încuviinţă.

— Hai că aproape m-ai cucerit cu asta.

Helena înălţă capul de parcă ar fi ascultat zgomotele venite de undeva de sus, apoi le privi pe cele patru fete.

— Dacă vreţi să jucaţi rolul zânelor secrete ale vârfului, atunci poate că nu aţi vrea să fiţi singurele din încăpere când ajung ceilalţi.

— Bună asta, ai dreptate, zise Louisa clipind.

— Biblioteca ar trebui să fie un loc bun pentru retragere, astfel încât mai târziu să puteţi ieşi de acolo şi să fiţi la fel de uimite ca restul, le zise Helena, arătând cu bastonul către arcada îndepărtată.

— Mulţumim, bunico! spuse Louisa zâmbind.

Innabelle se simţea mândră de cele auzite, în timp ce celelalte două fete se puseră să strige în cor:

— Mulţumim, mătuşă!

Helena le uşui, iar ele porniră, chicotind, grăbite pe holul către bibliotecă.

— Mă linişteşte gândul că încă sunt la etapa în care chicotesc şi se bucură de astfel de lucruri mărunte. Cerurile să ne ajute când o să crească, zise Algaria, croindu-şi drum către locul ei preferat de la capătul mesei mari.

Privindu-le pe cele patru, Helena simţi că ea avea să fie în ceruri până atunci, însă, în loc să recunoască asta şi să se lase cufundată în gânduri legate de trecerea ireversibilă a timpului, înclină capul şi se concentră asupra mănunchiului de vâsc agăţat deasupra arcadei prin care cele patru tocmai trecuseră.

— Totuşi, eu simt că e un lucru bun – un lucru foarte necesar – ceea ce au făcut.

*

Până când Prudence, Marcus, Sebastian şi Michael intrară pe uşa care dădea din grajdul lui Jeb, Lucilla împreună cu acesta agăţase deja de-a lungul camerei funia pe care el o găsise, folosindu-se de cuiele bătute în pereţii din buşteni. Reuşiseră să întindă pături mai vechi peste sfoară, prinzându-le cu buşteni la capete, pe podea, astfel încât să dea impresia unui perete care să o izoleze pe Lottie, cu patul ei, de restul cabanei. Din păcate, acesta era doar începutul a ceea ce trebuia făcut. Ceilalţi intrară, bătând din picioare şi frecându-şi mâinile una de cealaltă pentru a se încălzi. Se adunaseră în jurul mesei de brad, aşezându-şi desagile. Ieşind de după cortina improvizată, Lucilla îi văzu – îi văzu pe toţi rotindu-şi capetele către faţada cabanei, la fel cum făcu şi ea, alertată de un simţ visceral. Vântul şuieră şi lovi cu putere lemnul expus vitregiilor de afară. Forţa loviturii scuturã structura, făcând-o să trosnească şi să pocnească. Toţi cei cinci veri priviră cu atenţie de jur-împrejur la buştenii care-i înconjurau; grinzile care ţineau tavanul scârţâiau, pereţii aveau mult prea multe găuri pentru a fi numărate, iar obloanele de la

geamuri erau vechi şi şubrede.

— Pare că furtuna a venit, zise Michael.

Privirea Lucillei şi a geamănului ei, Marcus, se întâlniră. Marcus fu cel care vorbi primul, oarecum timid:

— De fapt, nu. Acesta a fost doar un precursor – un vestitor, dacă vreţi. Vânturile vin primele. Furtuna în sine e undeva la vreo oră distanţă, dacă nu mai mult.

După ce îşi întoarse privirea de la obloanele aflate deasupra ferestrei din stânga uşii, Sebastian se uită nemulţumit la Marcus.

— Deci o să fie şi mai rău.

Marcus încuviinţă.

— În acest caz, am face bine să folosim această oră pentru a mai întări pe cât posibil acest loc, zise Sebastian întorcându-se din nou spre oblon, oftând.

— Am văzut lemn şi ceva materiale din pânză întărită în spatele grajdului, şi trebuie să fie şi unelte pe undeva.

Michael îi privi pe Marcus şi pe Lucilla; Jeb era după cortină, cu Lottie.

— E în regulă dacă folosim tot ce găsim ca să facem acest loc mai sigur? o întrebă Marcus pe Lucilla.

— O să întreb, răspunse aceasta.

Întrebat, Jeb clipi pierdut. Cu Lottie strângându-l de mână în timp ce încerca să treacă printr-o altă contracţie, el nu se putea aduna suficient de mult pentru a se gândi şi la altceva. Lottie fu cea care răspunse, după ce durerile mai cedară:

— Sunt foarte multe materiale de diverse grosimi şi mărimi, care au rămas după ce a fost construit grajdul, vara trecută. Jeb spera să le folosească pentru reparaţii, zise Lottie, trăgând aer în piept şi icnind.

— Bun, spuse Lucilla, bătând-o uşor pe mână pe Lottie şi strângându-l încet de umăr pe Jeb.

— Jeb, tu rămâi aici cu Lottie, iar noi o să ne ocupăm să facem câteva dintre acele reparaţii pentru tine, spuse Lucilla ridicându-se. Iar, tu, Lottie, dacă ai nevoie de mine, mă strigi.

Lucilla ieşi de după cortină şi observă că, auzindu-le

conversaţia, Sebastian, Michael şi Marcus intraseră deja în grajd pentru a vedea ce puteau găsi. În cele din urmă, Prudence îi urmă şi ea; se simţea mult mai confortabil făcând lucruri în grajd decât la bucătărie.

În timp ce ceilalţi găsiseră şi căraseră cherestea, scânduri şi bucăţi de şindrilă la un loc cu o grămadă de unelte, Lucilla transformă focul plăpând într-o adevărată vâlvătaie. Mulţumită, îşi îndreptă atenţia asupra rafturilor. Şi nu găsi mai nimic. Puţină făină, nu destulă pentru a face măcar o pâine decentă. Câţiva napi. Câteva castane. Şi o oală care conţinea o porţie mică de tocăniţă de iepure. Privind tigaia, Lucilla îşi dădu ochii peste cap. Aşezând uneltele pe care le cărase, Prudence i se alătură pentru a se zgâi în oală.

— Asta e tot? o întrebă şoptind pe Lucilla după ce analiză bine conţinutul.

Lucilla încuviinţă şi îi şopti înapoi:

— Şi asta va fi a lui Lottie, răspunse ea, aşezând capacul şi întorcându-se lângă foc. O să adaug apă şi o s-o transform într-o supă. Fie că o mănâncă acum, fie că mai târziu, o să aibă nevoie de hrană.

— Nu o să păţim nimic dacă nu mâncăm o noapte, zise Prudence ridicând din umeri.

— Nu, completă şi Lucilla, închizând gura şi întrebându-se ce avea să se întâmple dacă aveau să rămână înzăpeziţi aici; atât ea, cât şi Prudence ştiau cât de mult mâncau băieţii, dar aveau să găsească o cale să se descurce şi cu asta când şi dacă avea să vină momentul.

Vântul devenise mai aprig; urla împrejurul cabanei precum un animal sălbatic pornit să-şi sfâşie prada. Din când în când, câte o rafală mai mare arunca zăpadă şi lapoviţă prin crăpăturile din faţada casei; părea că furtuna voia neapărat să-şi facă loc în interior prin toate crăpăturile.

— Apă.

Lucilla găsi carafa de apă pe jumătate plină. Făcu o grimasă.

— O să avem nevoie de mult mai mult, mai ales când bebeluşul va veni, zise ea ridicând capul şi ascultând

vântul. Mai bine să aducem acum.

Întorcându-se după paravan, îl găsi pe Jeb şoptindu-i lui Lottie, care stătea cu ochii închişi şi părea că aţipise.

— Jeb, zise Lucilla încet, aşteptând ca el să o privească. Unde e puţul?

El zise că în spatele grajdului, pe o cărăruie între copaci. Lucilla adună toate vasele care puteau să ţină o cantitate decentă de apă şi le înmână verilor şi fratelui ei.

— Aduceţi cât de multă apă puteţi, dar aveţi grijă să nu vă îngheţe degetele.

Jeb se oferise să ajute, însă statura şi trupul lui firav, care contrasta puternic cu aspectul bărbaţilor din familia Cynster, îi făcură pe toţi să nu ia în calcul această idee. Refuzându-l cu mult tact pe Jeb, insistând ca el să rămână cu Lottie, Lucilla îşi privi rudele repezindu-se către grajd. Închizând uşa îngustă în urma lor, se întoarse la şemineu, adăugă apă peste resturile de tocăniţă, amestecă, apoi aşeză oala peste flăcări. În grajd, Sebastian miji ochii prin uşa principală, către copaci.

— Pot să văd puţul. Nu e departe.

— Vrei să tragem la sorţi ca să vedem cine merge? întrebă Michael.

Sebastian îl privi pe fratele său» apoi scuturã din cap.

— Nu. Eu sunt cel mai greu, zise el ridicând din umeri. Şi cel mai puternic. Mă duc eu.

Nici Michael şi nici Marcus nu credeau că asta era o idee bună; părea că se porneşte o ceartă. Erau toţi în haine de vânătoare; niciunul dintre ei nu avea palton sau mănuşi groase.

— Pot să fac o sugestie? întrebă Prudence strângând la piept un bol.

Trei perechi de ochi bărbăteşti se întoarseră spre ea.

— Ce? întrebă Michael.

Suspinând în sinea ei, Prudence îşi expuse ideea – şi bineînţeles că avea sens. Fără a recunoaşte asta, băieţii acceptaseră sugestia de a se înşira şi de a transmite din mână în mână, unul altuia, holurile şi vasele. Aşa cum subliniase Prudence, era cea mai rapidă cale de a face ceea

ce aveau de făcut, fără să-şi consuma toată energia.

Sebastian – aşa cum el însuşi spusese, cel mai greu şi mai puternic dintre ei – merse primul. Ajuns la puţ, săltă capacul şi coborî găleata. Trase de coardă pentru a o ridica şi împărţi conţinutul în toate containerele. Michael era următorul la rând, primind fiecare recipient şi trimiţându-l către Marcus înainte de a-i da lui Sebastian alte vase de umplut. Marcus cără fiecare vas plin către Prudence – care nu fusese lăsată de niciunul dintre băieţi să se aventureze în afara grajdului; luând vasul, Prudence îl aşeză cu atenţie în timp ce Marcus ridică următorul vas gol şi îl târî către Michael. Marcus nu trebui să se întindă prea mult, iar Sebastian nu fu nevoit să se mişte de lângă puţ. Lucraseră rapid şi eficient şi, în cel mai scurt timp posibil, toţi verii erau înapoi în grajd. Închiseseră uşa bine, zăvorând-o cu un par.

— Bine că partea asta a cabanei este protejată de creastă şi de copaci, bolborosi Sebastian, uitându-se la uşile care trosneau în lumina lămpii vechi pe care o găsiseră mai devreme şi o aprinseseră.

Căraseră toate recipientele în căbănuţă. Lucilla îi instruise să pună toate oalele şi castroanele într-un colţ, pentru a nu fi în calea nimănui. Marcus şi Prudence se întorseseră în grajd pentru a verifica caii şi oile lui Jeb. Sebastian şi Michael se apropiaseră de foc pentru a se încălzi.

— Ar trebui să astupăm cumva crăpăturile din pereţi, cele prin care intră vântul acum, murmură Michael, întinzându-şi mâinile către flăcări.

— Hmm, zise Sebastian întorcându-se cu spatele la foc, analizând căbănuţa. Cred că structura principală este suficient de puternică – şi oricum nu avem materialele necesare pentru a face ceva în privinţa asta dar acele obloane, în special cel din partea stângă, nu arată prea bine. Dacă cedează vreunul dintre ele, o să trezim cu furtuna în casă.

Îndreptându-şi spatele, Michael încuviinţă.

— Tu fă oblonul. Eu o să lucrez la pereţi.

Marcus şi Prudence se întoarseră. După o discuţie scurtă – la care Lucilla fu martoră, fără a interveni Sebastian şi Marcus se apucară de treabă pentru a întări oblonul şubred, lucrând doar din interior, fără a-l deschide, ceea ce nu era o sarcină deloc uşoară. Michael începu să lucreze la pereţi, acoperind orice gaură pe care o găsea cu paie şi bătând în cuie scânduri pentru a bloca găurile mai mari. Prudence se întoarse către Lucilla şi îi făcu semn cu capul către paravanul de pături.

— Trebuie să facem ceva acolo?

— O să avem nevoie de tine mai târziu, cu siguranţă, dar acum…

Prudence coborî vocea:

— Cum e?

— Nu sunt sigură, îi răspunse şoptit Lucilla, întâlnindu-i privirea. Natura îşi urmează cursul aşa cum ar trebui, şi totuşi… ceva nu e în regulă. Poziţia copilului nu e cum ar trebui să fie. Făcu o pauză. Am încercat să-l mişc, să-l întorc – dar e prea târziu deja. Cred că o să se nască invers, cu picioarele înainte.

Prudence ridică din umeri.

— Asta se întâmplă şi la animale câteodată. Atâta timp cât există persoane care să ajute, ar trebui să fie bine, zise ea, studiindu-i faţa Lucillei. Ai mai asistat la naşteri de acest tip?

Lucilla făcu o grimasă.

— Am văzut două. Dar să vezi e una şi să ajuţi e alta, răspunse ea, căutând privirea lui Prudence. Dar tu?

Prudence îşi dădu ochii peste cap.

— La fel ca tine, am văzut, dar nu am ajutat.

— O să trebuiască să ne descurcăm, spuse Lucilla ridicând uşor din umeri.

— Atunci, până o să ai nevoie de mine, o să-l ajut pe Michael.

— De fapt, îi zise Lucilla, ar fi de mare ajutor dacă te-ai putea ocupa de pereţii din spatele paravanului. Au la fel de multă nevoie ca restul să fie peticiţi.

Prudence încuviinţă şi se întoarse.

— Mă ocup.

După ce verifică tocăniţa transformată în supă, Lucilla se duse la Lottie. Alături de Jeb, tânăra femeie părea să reziste; din ce-şi putea da seama Lucilla, încă erau la început, ritmul contracţiilor fiind constant. Prudence, cu un ciocan mic în mână, se mişca dintr-o parte în alta a pereţilor din spaţiul îngust, vârând dopuri de lemn în goluri. Lottie era o scoţiană adevărată; regulile ospitalităţii îi curgeau firesc prin vene. Revenindu-şi după o contracţie mai lungă, o privi pe Lucilla, cu o expresie îngrozită.

— Tocmai mi-am dat seama… Jeb nu a avut timp să-şi verifice capcanele, iar eu nu am copt, şi nu este făină, pentru că nu ne aşteptam să fie furtună. Jeb trebuia să meargă astăzi…

— Nu te preocupa, îi zise ferm Lucilla. Cât timp trebuie să dai naştere acestui copil, să-l aduci pe lume, nu trebuie să te gândeşti la altceva; toate celelalte sarcini sunt nimicuri, continuă ea, văzând-o pe Lottie cum clipeşte în semn de aprobare. Niciunul dintre noi nu este în pericolul de a muri de foame, adăugă calm Lucilla. Avem apă din belşug, şi în prezent asta e tot ce ne trebuie.

Lottie nu părea convinsă.

— Dar e Ajunul Crăciunului. Tu şi – o privi pe Prudence, apoi făcu semn către paravan – ceilalţi ar fi trebuit să fiţi la un festin.

Lucilla ridică din umeri.

— Dar nu suntem. Suntem aici. Am ales să venim aici, am ales să rămânem, şi sunt sigură că aici trebuie să fim. Şi dacă pierdem o masă înseamnă că aşa trebuia să fie. Când Lottie se încruntă, nesigură cum să răspundă, Lucilla îi zâmbi şi o bătu uşor pe mână. Tu concentrează-te la ceea ce ai de făcut şi nu te mai preocupa pentru noi – nici măcar pentru Jeb. O să-ţi fac un ceai – o să-l aduc în câteva minute.

Lucilla se întoarse după paravan, trase un scaun, se aşeză la masă şi ridică desaga ei de sub grămada de acolo. Căută prin ierburile pe care le cără cu ea de obicei. Mai multe aveau să fie de folos după naştere, aveau să o ajute

pe Lottie să-şi revină, însă ceaiul de acum avea să o facă să nu mai simtă atât de puternic contracţiile şi să fie de folos în următoarele ore, însă prea puţine se mai puteau face în orele cruciale ale naşterii. Suspinând în sinea ei, Lucilla făcu ceaiul pentru calmare. Turnă amestecul într-o cană simplă şi îl lăsă să se răcească. Îndreptându-se, îi privi pe ceilalţi – pe Michael, care tocmai pusese o bucăţită de lemn într-o crăpătură de deasupra ferestrei cu obloanele închise din partea dreaptă a uşii, şi pe Sebastian şi Marcus, care lucrau la cealaltă fereastră. Urmăriţi de Lucilla, Sebastian şi Marcus făcură un pas înapoi pentru a-şi analiza munca. Oblonul încă scoate sunete, dar mult mai puţine, şi cu siguranţă nu se mai legăna ca înainte.

— Asta e tot ce putem face, zise Marcus.

Sebastian încuviinţă, scuturând ciocanul din mână, după care se întoarse. O observă pe Lucilla.

— Mâncare? o întrebă el, uitându-se la paravan.

— Nimic, răspunse ea, scuturând din cap.

Sebastian făcu o grimasă, apoi ridică resemnat din umeri. Atât el, cât şi Marcus se alăturară lui Michael în căutarea şi astuparea celor mai mari găuri din pereţi. Observând că, în ciuda scăderii temperaturii, cauzată de furtuna care se apropia şi de vânturile reci, căldura în interiorul cabanei începu să crească – sau, cel puţin, să nu mai scadă –, Lucilla se întoarse la foc şi mai aruncă în flăcări trei buşteni. Când flăcările cuprinseră lemnul, ea îşi îndreptă spatele. Privind ţintă la vâlvătăi, îşi auzea încontinuu propriile cuvinte. „Am ales să venim aici, am ales să rămânem, şi sunt foarte sigură că aici trebuie să fim”. Ştia că acesta era adevărul, însă, de fapt, faptul că ajunseseră aici avea ramificaţii undeva în urmă, trecând dincolo de deciziile luate astăzi. Plănuiseră să fie în Scoţia de Crăciun, idee care le venise pe când erau la Somersham, principala reşedinţă a ducelui de St. Ives şi casa ancestrală a familiei, în timpul sărbătorilor de vară, care se învârteau în jurul unui singur lucru – familia. În acea zi de august, când se plimbaseră pe lângă lac, discutaseră despre posibilitatea de a vâna după Crăciun, iar băieţii chiar şi

atunci vorbiseră despre nevoia de a călări în Ajun de Crăciun. Porniseră pe drumul care îi adusese la cabană, cu o furtună care îi punea în pericol afară şi cu o femeie care era pe cale să nască în interior, şi astea fuseseră puse în mişcare cu mult timp în urmă.

Simţind căldura crescândă pe care focul o arunca în interior, Lucilla se întoarse fix când un vuiet prelung şuieră prin cabană. Întâlni privirea lui Marcus. „Curând.” Marcus încuviinţă. Lucilla se roti către şemineu, luă cana cu ceai, suflă în ea şi o duse către Lottie. Ce avea să fie avea să fie. Şi aveau să se descurce cu asta la momentul potrivit.

*

„Te vreau!” Bineînţeles, Claire nu avu curajul să spună aceste cuvinte cu voce tare; se obişnuise de-a lungul ultimilor ani să-şi înăbuşe acea parte din ea care ar fi făcut-o să rostească vrute şi nevrute, însă, chiar şi aşa, cuvintele şi dorinţa arzătoare din spatele lor continuau să crească în fiinţa ei.

Inundându-i mintea. Hrănindu-i sufletul neastâmpărat şi nesăbuit.

Scoţând la suprafaţă acea parte ascunsă din ea.

Aproape că uitase cum era, acea emoţie şi acea dorinţă hrănită de naivitatea pasională, acea credinţă nesăbuită că tot ce simţea era bine şi corect. O, cât de mult mai tânjea! Experienţa îi oferise mai multe lecţii, îi deschisese ochii şi o forţase să vadă, şi totuşi… când venea vorba despre Daniel Crosbie…

Nu doar că îi dăduse fiinţa peste cap, ci făcuse cumva şi ajunsese în interiorul ei, deschizând nişte lacăte de mult zăvorâte, eliberând, înviind şi trezind la viaţă femeia tânără din ea – cea care credea în strălucirea uimitoare a iubirii.

Simţea schimbarea din suflet, recunoştea reapariţia eului ei mai tânăr, şi totuşi ea, cea de acum, mai în vârstă şi mai înţeleaptă, refuza să creadă, să accepte şi să se dea la o parte. Încă nu era sigură că abandonarea înţelepciunii şi îmbrăţişarea nesăbuinţei aferente tinereţii reprezentau

drumul pe care ar fi trebuit să meargă. Nu ştia dacă ar trebui să-l încurajeze pe Daniel sau dacă ar trebui să-l refuze cât mai delicat posibil. Trezită din reveriile ei de gongul clopotului care anunţa cina, se opri la camera lui Innabelle, dar o găsi goală; se părea că fetele pe care trebuia să le supravegheze coborâseră deja. Înaintă către Sala Mare. Zgomote şi sunete de bucurie se auzeau de dincolo de arcade, ademenind-o; căldura emanată de flăcări amestecată cu izul misterios al fumului care ieşea din buştenii sculptaţi cu chipul lui Cailleach o îmbrăţişă pe deplin, totul îmbinându-se armonios cu mirosul verdeţii care parfuma aerul. La exterior, rămăsese concentrată pe îndatoririle ei de guvernantă, dar, în interiorul ei, mintea-i stăruia – aşa cum o făcuse de când eul ei nesăbuit o păcălise cu acele două cuvinte – asupra enigmei a ceea ce ar fi urmat să facă. Asupra răspunsului pe care trebuia să i-l dea lui Daniel când aveau să vorbească. Intrând în Sala Mare, Claire observă imediat că cei care plecaseră în expediţia de călărie nu se întorseseră încă. Cu toate acestea, tutorii şi Melinda stăteau aşezaţi ca de obicei la masa lor. Refuzând să cedeze provocării din faţa ei, Claire se asigură că cele patru fete ale ei erau, într-adevăr, în locurile lor obişnuite, apoi păşi calm către locul liber de lângă Daniel. El, Raven şi Morris se ridicară pe măsură ce ea se apropia. Daniel îi zâmbi şi îi oferi mâna pentru a o ajuta să treacă peste bancă. Îl atinse, bucurându-se de toate senzaţiile, şi totuşi refuzând să-şi lase emoţiile să o copleşească. Le zâmbi tuturor, păşi pentru a-şi lua locul, eliberându-se de căldura degetelor din strânsoarea lui Daniel. Toţi bărbaţii se aşezară odată ce ea şezu. Grupul era deja în mijlocul unor discuţii înflăcărate; Claire schimbă câteva zâmbete cu Melinda şi apoi se aşeză pentru a asculta. Se vorbea despre reprezentările cu Cailleach pe care băieţii le făcuseră. După ceremonie – şi după acele două cuvinte mici tot restul după-amiezii trecuse ca prin vis pentru ea, ascunsă cumva într-un hăţiş ameţitor de momente de sărbătoare, bucurii şi nervi întinşi. Toţi buştenii aduşi pe terasa din faţă fuseseră aranjaţi în jurul

intrării din hol pentru a putea fi admiraţi de toată lumea şi, până la urmă, pentru a se decide care Cailleach avea să ardă în care şemineu.

Fiecăruia dintre cele şase şemineuri îi reveneau câte două portrete ale spiritului iernii care aveau să ardă în zilele următoare, până la Hogmanay. Împreună cu Daniel şi cu cele patru fete, Claire făcuse turul încăperii alături de restul mulţimii, cercetând totul cu uimire şi scoţând diferite sunete de mirare la adresa sculpturilor aranjate în lumina caldă a lămpilor. În cele din urmă, la loc de cinste, în cel mai mare şi somptuos şemineu din Sala Mare, fu aşezată opera lui Carter – a cărui Cailleach sub formă de zeiţă nordică fusese declarată unanim drept cea mai impresionantă, împreună cu cea a ucenicului tâmplarului, care ieşise pe locul al doilea în competiţie. Restul buştenilor sculptaţi fuseseră împărţiţi între celelalte şemineuri. Cuplaseră lucrarea unuia dintre băieţii Cynster cu a unuia dintre băieţii gospodăriei. Începuse arderea buştenilor Cailleach, lucru care se dovedi şi foarte amuzant, dat fiind că lemnele fuseseră tratate special pentru a le fi încetinită arderea, dar, din fericire, erau suficiente mână dibace care ştiau că soluţia consta în a aşeza aceşti buşteni deasupra celor care deja mocneau şi pocneau; în scurt timp, lemnele Cailleach ardeau în toate şemineurile, iar cidrul cald şi prăjiturelele pregătite de fetele mai mici erau împărţite ceremonios de către toată lumea, spre deliciul şi încântarea acestora şi a tuturor. După-amiaza fusese deosebit de distractivă, iar atmosfera relaxantă era pe alocuri întreruptă de îngrijorarea şi de întrebările privind absenţa grupului plecat la vânătoare, fapt care devenea din ce în ce mai apăsător. Cerul se întunecase complet până când toţi buştenii fuseseră aprinşi. La scurt timp, vântul lovi cu mai multă putere, ceea ce-i făcu pe părinţii din familia Cynster să se întrebe pe unde umblau copiii lor mai mari. Doamnele începuseră să pândească uşa laterală, ca şi cum acest lucru ar fi făcut-o să se deschidă mai repede. Urma să fie servită cina, şi încă nu era niciun semn din partea cârdului de bărbaţi care în mod obişnuit nu ar fi ratat nicio masă. Deşi

discutau despre altele, tutorii erau încordaţi. La fel şi Melinda; Claire era la rândul ei conştientă de grijile care se adunaseră. Dacă se întâmplase ceva... Raven privi către masa principală.

— Ducele şi ceilalţi s-au dus în curtea din spate, mai devreme, dar nu au putut să vadă nimic prin zăpadă.

— S-a aşternut, după câte se pare, zise Morris. Am urcat şi în cel mai înalt turn, dar nici de acolo nu se vede nimic.

— Sunt toţi suficient de mari încât să ştie să-şi poarte de grijă, comentă Melinda. Orice s-ar fi întâmplat, o să auzim totul cât de curând posibil. Nu mai sunt copii iresponsabili.

Claire încuviinţă.

— Aşa e. Fratele mai mare a lui Juliet, Justin, era unul dintre membrii grupului de vânătoare. Deşi avea exuberanţa specifică vârstei de şaisprezece ani, Justin avea stăpânirea de sine a mamei lui şi curajul tatălui. Justin nu i-ar face pe părinţii lui sau pe rudele sale să se îngrijoreze inutil. Şi mă îndoiesc că vreunul dintre ceilalţi ar face aşa ceva intenţionat. Raven făcu o grimasă şi era pe cale să adauge ceva, când, dintr-odată, se auzi sunetul unei uşi deschizându-se, urmată de voci bărbăteşti şi tropot de cizme. Toate discuţiile încetară. Toată lumea privea către arcada din holul principal. Christopher Cynster îşi făcu primul apariţia. Doar dintr-o privire, înţelese tensiunea adunată în încăpere, citi îngrijorarea... Se uită ţintă către masa mare.

— Îmi cer scuze, nu s-a întâmplat nimic rău. Niciun accident sau ceva de acest gen. A trebuit să ocolim cu toţii, ca Lucilla să ajute o femeie însărcinată, soţia unui arendaş, şi furtuna se apropia – abia am ajuns.

Vane Cynster, tatăl lui Christopher, şi Devil Cynster se ridicaseră; îi priviră atent pe toţi băieţii în timp ce Christopher înaintă, urmat de gloata de băieţi mai tineri. Ridicându-se la rându-i, Richard le făcu semn cu mâna băieţilor, îndemnându-i să meargă lângă şemineuri.

— Încălziţi-vă, apoi luaţi loc. Nu e nevoie să vă

schimbaţi.

Christopher îi conduse; băieţii mai mici luară cu asalt focurile pentru a-şi încălzi mâinile, după care se aşezară la locurile lor obişnuite. Christopher îşi continuă drumul către capătul spaţiul pe care-l împărţea cu cei mai mari, care acum era gol, căci niciunul dintre ei nu apăruse. Ducele îl privi pătrunzător pe Christopher

— Unde sunt ceilalţi?

— Au rămas la cabana arendaşului. Lucilla a zis că trebuie să rămână până la naşterea copilului şi, bineînţeles, Marcus a rămas cu ea, la fel şi Sebastian şi Michael. Lucilla a rugat pe Prudence să rămână, în caz că era nevoie de ea, ceea ce bineînţeles că a şi făcut, zise Christopher, oprindu-se la locul lui.

Claire observă multitudinea de „bineînţeles” folosită de băiat, ceea ce însemna, pe scurt, că el indusese intenţionat aceste cuvinte. Ideea de a sprijini familia indiferent de context era unul dintre lucrurile adânc înrădăcinate în spiritul familiei Cynster, un fapt pe care toţi adulţii îl ştiau şi îl respectau, fără îndoială. Devil, Vane, Richard şi toţi ceilalţi de la masă încuviinţară fără tragere de inimă. În timp ce bărbaţii se aşezaseră la loc, Devil îi făcu semn lui Christopher, chemându-l la podium.

— Vino să stai cu noi şi să ne potoleşti curiozitatea.

Christopher se supuse; servitorii se grăbiră să-i aranjeze un loc lângă văduvă, care insistă ca el să stea lângă ea, ca să audă mai bine cu urechile ei bătrâne. Ceea ce era o înşelătorie; auzul văduvei era excelent. Însă, urmărind privirea pe care Christopher i-o aruncă văduvei, îi simţi uşurarea de a nu fi nevoit să stea înconjurat de părinţii care ardeau de nerăbdare să ştie mai multe. Platourile fuseseră aduse, iar festinul începu şi, deşi tensiunea se mai risipise, tot se putea simţi era un aer de vigilenţă, de incertitudine neliniştitoare. De la masa unde erau aşezaţi băieţii mai tineri se auzeau tot felul de întrebări şi răspunsuri cu privire la cabană şi la furtună. O hărmălaie de nedescris se auzea de la masa principală unde erau aşezaţi bărbaţii maturi din familia Cynster.

Discuţiile erau intense şi punctate pe alocuri şi de tonurile blânde ale doamnelor, precum şi de pauzele în care Christopher fu nevoit să răspundă tuturor întrebărilor. Claire nu putea auzi cum trebuia niciunul dintre comentariile de la masa aceea, aşa că renunţă să-şi mai întindă gâtul şi să-şi ciulească urechile; avea oricum să afle toată povestea – în cele mai mici detalii – de la Juliet, mai târziu.

În sinea ei, Claire era bucuroasă că Christopher reuşise să-i aducă acasă fără incidente pe băieţii de şaisprezece ani; urletele vântului şi rafalele furtunii – o forţă puternică a naturii descătuşându-se afară – puteau fi auzite chiar şi în Sala Mare, în centrul conacului, care era înconjurată de pereţi groşi şi deasupra căruia tronau mai multe etaje. Aşezat lângă Claire, Daniel descoperise cu adevărat înţelesul cuvântului „zăpăceală”. În timp ce fierbea gândindu-se la Claire – la ceea ce simţea ea faţă de el şi la zidurile pe care trebuia să le dărâme ca ei să fie împreună era şi preocupat de soarta copiilor mai mari. Deşi niciunul dintre cei care lipseau nu fusese vreodată în grija lui, îi cunoştea pe toţi şi interacţionase în mod particular cu cei trei băieţi, aproape bărbaţi, de-a lungul anilor. Privirea lui Morris îi spunea lui Daniel că şi el simţea la fel, deşi toţi băieţii din grija lui Morris erau acum în siguranţă acasă, la masă. Cumva ciudat, Raven şi Melinda, cei care erau direct legaţi de Lucilla şi Marcus – şi, indirect, de Sebastian, Michael şi Prudence – păreau foarte stăpâni pe sine.

— O să se întoarcă în siguranţă, nu trebuie să ne facem griji pentru ei, zise Raven ridicând din mâini şi atacând friptura de vită.

— Aşa e, cu siguranţă, completă şi Melinda, ridicând o farfurie cu legume şi invitând-o pe Claire să se servească. Nu trebuie să ne temem pentru ei, nici măcar pe această furtună.

— Pari foarte sigură că nu o să păţească nimic, comentă Claire, uimită de spusele ei.

Mestecând, Raven încuviinţă.

— Sunt atinşi de Doamna Văii, zise el mestecând. Cel

puţin Lucilla şi Marcus, şi puteţi să fiţi siguri că ei nu vor permite ca Sebastian, Michael şi Prudence să fie răniţi! i vor proteja.

— Îi vor proteja? întrebă Morris.

Privindu-şi farfuria, Raven aprobă din cap.

— Acesta este unul dintre lucrurile pe care ajungi să le înveţi dacă trăieşti aici suficient de mult, spuse el, ridicând capul şi zâmbindu-le scurt. Trucul este că nu trebuie să crezi în puterea Doamnei, ci doar să o accepţi, iar dacă trăieşti aici…

Ridică din umeri şi începu din nou să taie carnea.

— Dacă trăieşti aici ceva vreme, continuă Melinda, vezi mult prea multe ca să nu accepţi că este… un *mister* care-şi face simţită prezenţa şi vrerea prin locurile astea, unul în care localnicii cred şi care, indiferent dacă voi credeţi sau nu, chiar funcţionează, şi puteţi avea încredere că aşa e.

Raven încuviinţă.

— Bine zis. Suntem foarte siguri că cei cinci se vor întoarce sănătoşi şi întregi, deşi nu ştim când anume.

Peste masă, Daniel schimbă o privire cu Morris, apoi bărbatul mai în vârstă ridică din umeri şi se concentră asupra cinei. Daniel îşi privi farfuria, în timp ce Claire interveni:

— Cât de liniştitor că… tot ce trebuie să facem este să acceptăm.

El privi către ea, însă Claire se uita în jos; nu-şi putea da seama exact dacă vorbele ei urmăreau să transmită o aluzie mult mai personală decât părea în primă fază. Indiferent de situaţie, era hotărât să clădească momentul de care aveau nevoie – cel pe care ea îl ceruse –, momentul lor de intimitate, ca să poată discuta. Avea să fie mai târziu, după estimările lui, cel mai probabil după masă, după ce copiii pe care-i îngrijeau aveau să dea fuga pe scări, către dormitoare, iar ei puteau să fie în sfârşit singuri. Fusese distras de atât de multe cereri de-a lungul zilei, încât nu avusese răgaz să se gândească şi să desluşească ce anume o preocupa pe Claire şi ce o împiedica să se mărite cu el.

Ceva legat de căsătoria ei anterioară, poate, deşi, din ceea ce îşi amintea din întrevederile lor, chiar şi acest lucru era o simplă presupunere. Cina se sfârşi. În timp ce platourile erau strânse, Catriona – doamna casei şi Doamna Văii – se ridică. Privi de jur-împrejur, zâmbind cu serenitate, făcându-i pe toţi cei prezenţi să tacă. Un murmur de îndemn la tăcere se răspândi peste toţi. Catriona începu cu un ton calm şi clar:

— Dragii mei, familie şi prieteni. Există o tradiţie veche specifică Ajunului de Crăciun pe care nu am mai pus-o în practică de mulţi ani, deşi mi-o aduc aminte din copilărie. *Oidehe Choinnle* – Noaptea Lumânărilor. Tradiţia spune că trebuie să aşezăm lumânări aprinse la ferestre, care ar putea să-i îndrume pe trecători sau pe străini către siguranţa oferită de căminele noastre, lumânările simbolizând bunăvoinţa şi promisiunea unui foc lângă care să se poată încălzi şi a unei lumini care să-i ghideze. În această seară, având în vedere că cinci dintre ai noştri lipsesc, iar furtuna cutremură pământurile, vă propun să aprindem lumânările la ferestrele noastre – Catriona făcu un semn cu mâna, iar servitorii ieşiră grăbiţi de sub arcada care dădea în bucătărie, cărând cutii pline cu lumânări albe să-i aducă pe cei dragi nouă acasă! făcu o pauză cât lumânările erau împărţite, apoi continuă: Sunt sute de ferestre în conac. Dacă doriţi, vă rog pe toţi cei prezenţi să luaţi câte o lumânare, să o aprindeţi şi să o aşezaţi pe pervazul unora dintre aceste ferestre. Câte o lumânare de fereastră, ca să le lumineze copiilor noştri drumul spre casă. Catriona trase aer în piept. Zâmbetul ei liniştitor inundă încăperea, aducându-le alinare tuturor, apoi femeia ridică mâinile şi le oferi instrucţiuni: Luaţi-vă lumânarea, aprindeţi-o şi aşezaţi-o la o fereastră liberă, apoi vă rog să vă întoarceţi aici ca să sorbim împreună câte un pic de vin de Crăciun şi să ne bucurăm de faimoasele plăcinte cu fructe.

Copiii se ridicară primii; se adunară în jurul şemineurilor, fiecare aprinzându-şi lumânarea înainte de a porni, grăbiţi, către holul principal şi de acolo în toată casa.

— Cel puţin nu pot fugi, remarcă sec Daniel către Claire şi Melinda. Nu fără a risca să-şi stingă flacăra.

Tutorii şi guvernantele, fiecare cu lumânările lui, se împrăştiară prin conac pe urmele copiilor, dar nu fură nevoiţi să domolească pe nimeni; atmosfera rămase senină şi îmbucurătoare. Erau şi mulţi adulţi la un loc, plus tineri, servitoare şi copiii mai tineri ai familiilor din conac, precum şi părinţii copiilor din familia Cynster.

Daniel îi observă până şi pe Algaria, Helena şi McArdle ajutându-se la podium; privi în spate înainte de a ieşi şi îi văzu croindu-şi drum către bibliotecă. Erau multe ferestre în acea parte a casei, dar majoritatea celor din Sala Mare erau foarte înalte, iar restul aparţineau multitudinii de turnuri şi turle ale conacului. Împreună cu ceilalţi, Daniel urcă înspre etajele superioare. Găsi o fereastră neornată şi zăbovi pentru a-şi aşeza lumânarea acolo. Claire tocmai trecea; rămase locului lângă el şi privi către întunecimea de afară.

— Pentru orice suflet aflat pe drumuri, acest loc o să arate magic cu atâtea lumânări strălucind la atât de multe ferestre.

— Aşa cum au spus gazdele noastre, strălucind cu promisiunea siguranţei, îi răspunse Daniel.

Claire îl privi, zâmbindu-i, apoi le auzi pe fete strigând-o de undeva şi se grăbi spre ele, cu lumânarea ei încă în mână. Daniel fu tentat să o urmeze, însă vocile băieţilor răsunând cu ecou pe scara din apropiere îl atraseră în cele din urmă în direcţia opusă. Făcu o scurtă cercetare, însă totul era în regulă; băieţii îl aşteptau pur şi simplu pe ultimul dintre ei să-şi aşeze lumânarea în ceara topită pe care el o turnase pe piatră înainte de a se întoarce în Sala Mare.

— Nu vreţi să rataţi plăcintele cu fructe! zise Calvin, conducând grupul mai departe către scările care duceau în holul principal.

Daniel se întoarse mai încet, verificând pe rând turelele şi turnurile. Ajuns în dreptul turnului din nord-vest, auzi un murmur şi ridică privirea. Lângă curbura ferestrei, îi

întrezări pe duce şi pe ducesă. Ducele îşi pusese deja lumânarea pe undeva, întrucât nu avea nimic în mâini; stătea lângă ducesă, care turnă ceară pe piatră, aşezând apoi lumânarea drept şi ţinând-o în loc până se întări suficient, înălţă capul şi privi dincolo de fereastră. Nici ea şi nici ducele nu rostiseră vreun cuvânt, însă ducele ridică mâna şi o alină pe soţia sa, atingând-o uşor pe umăr. Stăteau împreună, în tăcere, privind întunericul de afară. Ambii lor fii erau acolo, în cine ştie ce căbănuţă a unui arendaş, în pădure, la mâna forţelor fioroase ale naturii. Indiferent de cât de conştientă de faptul că fiii lor erau suficient de mari, suficient de puternici şi de capabili să-şi poarte de grijă, Daniel înţelese că inima le era măcinată de griji.

Grijile părinteşti nu puteau fi evitate nici măcar de cei mai puternici oameni din ţinut. Strecurându-se în tăcere, Daniel părăsi cuplul ducal şi îşi văzu de drum, întâlnindu-le în turla vecină, cea de la nord-vest, pe gazdele sale. Richard Cynster, la fel ca fratele lui, îşi folosise deja lumânarea şi stătea cuibărit la marginea unei bolţi, unde Catriona, asemenea cumnatei ei, îşi aşeza propria lumânare. Daniel văzu privirea pătrunzătoare din ochii de un albastru-închis ai lui Richard stăruind asupra soţiei în timp ce-i vorbea în şoaptă:

— Eşti conştientă de faptul că e puţin probabil ca ei să ajungă la timp pentru a vedea toate aceste lumânări arzând.

Catriona întoarse uşor capul şi-i întâlni privirea.

— Gândul contează – chiar contează. Există energie în acţiune şi în intenţie – şi face diferenţa. Chiar se simte.

Richard îşi privi soţia fără să o contrazică. Daniel era sigur că Richard ar fi fost în stare să facă orice pentru a-şi vedea copiii acasă, în siguranţă. Întorcându-se, Daniel reluă turul. Asigurându-se în cele din urmă că toţi copiii Cynster, fete şi băieţi, erau pe drumul de întoarcere către Sala Mare, Daniel coborî la rându-i scările pentru a reveni în hol. Trecând de arcada mare, auzi diverse voci interpretând

colinda *Here We Go A-Wassailing*[7] – foarte potrivită, având în vedere că boluri mari pline cu bere uşor picantă fuseseră aduse şi aşezate pe diverse mese. Un cor organizat ad-hoc se adunase la capătul podiumului, sub scaunele goale ale celor trei vârstnici ai familiei. Zâmbetele de pe chipurile tuturor prevesteau că avea să urmeze un moment de bucurie împărtăşită, pe măsură ce copiii, de la cei mici la cei mari – unii de la familiile locale, iar alţii din familia Cynster – începură să cânte pe mai multe voci, de la baritoni la tenori, soprane şi alto. Cu un surâs pe care nu-l putea opri, Daniel privi în jur şi îi văzu pe Raven şi pe Morris întorcându-se din direcţia bibliotecii. Fiecare din ei o ajuta pe câte una din doamnele mai bătrâne, iar McArdle se târa în urma lor. Ochii femeilor se fixară asupra corului, şi cel puţin ai văduvei reflectau o vădită exaltare. Analizând zona rapid şi eficient, Daniel constată că toţi copiii se întorseseră şi erau cu toţii ocupaţi, fie cu interpretatul cântecelor, fie cu sorbitul mostrelor de bere pe care primiseră permisiunea să le guste, ca să nu mai spunem că toţi mâncau cu spor şi entuziasm din plăcintele cu fructe. Zâmbind mai larg – cuprins iremediabil de veselia din jur Daniel traversă către locul în care erau Claire şi Melinda, care sorbeau la rândul lor din bere şi gustau uşor mai delicat din plăcinte. Înainte de a ajunge lângă cele două, o servitoare îi sări în cale, oferindu-i o cană mare plină cu bere şi un platou de plăcinte; acceptând cana, Daniel luă şi o plăcintă. Îi mulţumi servitoarei cu un zâmbet şi o jumătate de plecăciune, după care continuă drumul către Claire. Conversaţia redevenise normală; plăcintele umplute până la refuz cu fructe şi mirodenii erau delicioase, iar berea, aurie şi condimentată, eliberase şi ultimele tensiuni. Deşi aprinsul lumânărilor nu-i făcuse pe cei cinci să apară miraculos acasă, era un sentiment al întovărăşirii şi al gândului că se făcuse tot ce era necesar ca toţi cinci să găsească drumul şi să se întoarcă vii şi nevătămaţi. Raven şi Morris se alăturaseră grupului. Daniel îi urmărise cu atenţie pe copii, dar, fiind Ajunul Crăciunului – după ce

7 În traducere ad litteram, „Ne pornim la sărbătoarea berii", (n.tr.)

mâncaseră plăcintele şi goliseră micuţele cupe cu bere, se grăbiseră către scări.

Melinda chicoti.

— În această seară, nu este nevoie să-i gonim pe scări.

— Nu, chiar deloc, admise Morris. Aceasta este singura noapte din an când tutorii şi guvernantele nu trebuie să insiste până li se face rău pentru a-i duce pe copii la culcare.

Plecarea copiilor din familia Cynster acţionă precum un catalizator; în curând, familiile din conac, cărându-şi copiii somnoroşi pe umeri sau în braţe, îşi urară noapte bună şi se retraseră.

Raven îşi înăbuşi un căscat, capitulând şi dându-i cana goală unei servitoare care încă zâmbea.

— Eu sunt pregătit de somn. A fost o zi lungă, zise el, ridicând din sprâncene către ceilalţi. Veniţi?

Morris şi Melinda încuviinţară. Daniel o privi pe Claire şi îi făcu cu ochiul.

— Noi o să vă urmăm în câteva momente.

Claire încuviinţă, apoi se uită către Melinda.

— O să urc în curând.

Întorcându-se, Melinda îi făcu semn cu mâna.

— Nu te grăbi, din partea mea. O să verific camera fetelor, ca să fiu sigură, aşa că poţi urca direct după – nu îţi face griji în privinţa lor.

— Mulţumesc, strigă Claire.

Stând lângă ea, Daniel îi privi pe ceilalţi ieşind în holul principal. Imediat după, cercetă împrejurimile. Mulţimea se redusese dramatic. În afară de părinţii Cynster, de amfitrionii Cynster, de cei trei bătrâni aşezaţi din nou pe scaunele lor pe podium şi de câţiva servitori care adunau platourile, holurile şi cănile, el şi Claire erau ultimii rămaşi. Femeile Cynster îşi adunau şalurile, iar bărbaţii se întindeau; în mod evident, şi ei urmau să plece. Atingându-i braţul lui Claire, Daniel îi făcu semn către colţul de lângă şemineul principal.

— Haide să stăm acolo. Pare că toată lumea pleacă,

aşa că ar trebui să putem vorbi liniştiţi – în intimitate, deşi suntem în public, ca să zic aşa.

Îşi imagină că ultima precizare avea să o liniştească.

Ea încuviinţă prompt şi împreună porniră către banca din piatră construită în bolta de lângă şemineu. Banca era suficient de mare pentru a încăpea amândoi, şi, odată aşezaţi, umbrele generoase ale structurii îi cuprinseră complet, adăugând încă un element de intimitate locului. Un murmur de râsete ajunse până la ei, apoi ducele şi ducesa conduseră celelalte cupluri Cynster dincolo de ei, înaintând către arcada principală, îndreptându-se fără îndoială spre camera de relaxare, unde, de obicei, grupul se aduna pentru a petrece orele târzii, în majoritatea serilor. Cu ducesa la braţ, ducele ajunse sub arcadă şi se opri. Atât Daniel, cât şi Claire urmăreau mica procesiune. Îl observară pe duce privind în sus şi întrezăriră un zâmbet năstruşnic, care-i netezi trăsăturile aspre. Privea către mănunchiul de vâsc care se legăna. Cu toate îngrijorările privind grupul care plecase la vânătoare, cu toată agitaţia de dinainte şi de după, până acum, nimeni nu-l observase. Cu un aer serios, ducele privi în jos – către ducesa lui, care tocmai îi urmărise privirea pentru a înţelege la ce se uita.

— Oh! zise ea, cu ochii mari de uimire.

— Într-adevăr, continuă el, cuprinzând-o pe soţia lui de mijloc, aplecându-şi capul şi sărutând-o îndelung.

Celelalte cupluri îi priviră, zâmbind cu îngăduinţă. În cele din urmă, ducele înălţă capul, şi ducesa se eliberă râzând din sărutul lui.

— Pe bune, Excelenţă! zise ea încercând să se încrunte, dar zâmbise mult prea mult pentru a putea face asta.

Devil Cynster, ducele de St. Ives, îi aruncă o ocheadă fratelui său şi verişorilor, care îşi aşteptau rândul pe sub arcadă. Zâmbi larg; uitându-se din nou în sus, se întinse şi dezlipi unul dintre fructele albe ale vâscului, ascunzându-l în buzunar.

— Sunt destule fructe rămase în mănunchi, zise el, fără a privi în spate, invitând-o pe ducesă să continue.

Haide, draga mea. Ca-ntotdeauna, noi trebuie să deschidem calea.

Se auziseră râsete şi şuierături la adresa acestui comentariu, însă, pe rând, fiecare cuplu urmă exemplul stăpânilor conacului, împărtăşind săruturi lungi, pasionale şi gentile sub vâscul care se mişca uşor, martor la tot, în drumul către camera de relaxare.

Acum, Daniel şi Claire erau în final singuri în hol, cu excepţia celor trei veterani, care însă păreau să fi aţipit în scaunele lor. Erau pe cât se putea de singuri. Daniel se întoarse către Claire, dar, înainte ca acesta să poată vorbi, ea îl cuprinse de braţ. Trăgând aer în piept, îl privi, apoi îi vorbi şoptit:

— Trebuie să explic tot ca să înţelegi, îi zise ea, umezindu-şi buzele. Eu am crezut… am crezut că… Respiră scurt de această dată, apoi pur şi simplu lăsă cuvintele să curgă: Că nu am să mai pot deveni vreodată soţia altcuiva. Că nu o să-mi mai doresc vreodată asta – iar asta nu are nimic de a face cu bărbatul în cauză. Asta are legătură cu mine… cu ceea ce simt – simţeam – după căsătoria mea anterioară, cu jurămintele pe care mi le făcusem mie. Făcu o pauză, privindu-l scurt, apoi îşi ridică mâna de pe braţul lui. Am simţ – încă simt – că, dacă ar fi fost să primesc o cerere din partea unui bărbat tandru şi sincer, ideea de a accepta ar fi fost cea mai mare înşelătorie.

Daniel se încruntă. Deschise gura pentru a vorbi, dar ea îl privi şi continuă, grăbită:

— Pentru că nu aş putea să-i oferi acelui bărbat ceea ce merită, zise ea, întâlnindu-i în final privirea, căutându-i ochii pentru a vedea dacă el înţelesese deja. Ar fi greşit din partea mea să accept oferta unui bărbat când eu nu pot să… Se încruntă, luptându-se cu sine pentru a găsi cuvintele potrivite. Când eu nu pot fi sigură că voi putea să fiu o soţie adevărată, că-i voi putea oferi afecţiunea, suportul şi respectul pe care le-aş datora. Nu ştiu dacă mă mai pot căsători vreodată cu cineva… Făcu o nouă pauză, apoi, ca şi cum limba ei întâlnise în final cuvintele potrivite, îşi feri privirea şi spuse cu delicateţe: Nu cred că – nu ştiu

dacă – inima mea mai poate. După câteva clipe, adăugă: Nu ştiu dacă inima mea ar fi acolo.

Daniel nu ştia ce să înţeleagă din asta. Nu ştia cum să procedeze. În mod clar, prima ei căsătorie şi moartea soţului o marcaseră; se aşteptase ca acesta să fie motivul, însă nu-şi imaginase că rănile erau atât de adânci. Că umbra soţului putea ieşi din mormânt, împiedicând-o să se mai mărite vreodată.

Se simţea uşor ameţit ca urmare a lucrurilor pe care le aflase; înainte însă să-şi poată dea seama de ce anume trebuia să spună, cuvintele îşi găsiră drumul singure.

— Răposatul tău soţ şi-ar fi dorit asta? o întrebă el, mişcându-se pe bancă pentru a-i surprinde privirea. Oare şi-ar fi dorit ca amintirea lui să te ţină pe loc toată viaţa? Să nu-ţi permită să mai ai parte de bucurii, indiferent de ce lucruri îţi scoate viaţa în cale?

Uimită, Claire clipi şi încremeni. Pentru un moment destul de îndelungat, se simţi ca şi cum lumea se rotea în jurul ei şi doar privirea pătrunzătoarea din ochii căprui ai lui Daniel o ţinea în loc. Pentru un moment, şocul realizării, al acelei epifanii fundamentale, fu atât de profund, încât îi tăie respiraţia. Se forţă să lase aerul în plămâni.

— Nu m-am gândit niciodată la asta aşa, zise ea privind în altă parte, încă analizând cele auzite.

Nu se gândise.

De fapt, se gândise că, jurând că nu avea să-şi mai permită să ia în consideraţie căsătoria, avea să se protejeze… Oare era posibil ca, în loc de asta, să-şi fi făcut singură rău? Reprimându-şi atât de multe? Renunţând la o existenţă însufleţită şi la tot ce putea avea? Revelaţiile o străfulgerară cu atâta putere, încât efectiv rămase fără reacţie. Amorţită. Incapabilă să gândească. Darămite să vorbească. Văzând-o, Daniel se apropie şi mai mult.

— Înţeleg că tu consideri importantă amintirea lui şi că vrei să o onorezi, să ridici pe un piedestal tot ce tu şi el aţi trăit şi să nu laşi vreo altă relaţie să strice asta. Este foarte onorabil, dar în acelaşi timp este doar o abordare intelectuală. O luă de mână, iar acest gest mărunt,

atingerea lui, îi transmise dorinţa şi intensitatea emoţiilor sale, hotărârea lui. Pot să înţeleg că tu crezi asta Claire, dar ce simţi?

„Te vreau!”

Cuvintele răsunau cu ecou în mintea ei, se răsuceau pe vârful limbii, dar era încă sub efectul şocului şi al confuziei pentru a le rosti.

Întâlnindu-i privirea, înghiţi în sec, răspunzându-i cu voce şoptită, vădit afectată:

— Mă simt… sfâşiată. Când el vru să vorbească, ea ridică grăbită un deget şi i-l puse peste buze. Nu, te rog! Îmi este foarte greu să vorbesc despre asta şi încă nu sunt sigură că mă înţeleg pe mine… Pentru atâta timp, am crezut – chiar am crezut cu tot sufletul şi inima mea – că nu voi fi în stare să mai merg încă o dată la altar. Că pur şi simplu nu mai pot face asta – nu, nu vorbi. Asta nu e ceea ce crezi. Nu e vorba despre tine – ci despre mine. Pur şi simplu, nu ştiu dacă mai am în mine ceea ce trebuie pentru a mă mai căsători din nou. Ar trebui să am încredere… şi nu ştiu dacă mai am încredere de dat, spuse ea, forţându-se să rămână locului, să-i susţină privirea şi să nu se ridice şi să o ia la fugă.

„Te vreau!”

O parte din ea se agăţa de asta – refuza să se supună şi să-i permită să nege tot, să îi nege pe el şi pe ea, deşi restul fiinţei ei era convins că negarea era inevitabilă. Nu exista vreo şansă sau vreun viitor. Nu pentru ea, nu pentru ei.

El o privea în ochi.

Simţi cum ceva în interiorul ei se prăbuşeşte, auzi ziduri căzând, şi totuşi nu avea suficientă putere – sau curaj – pentru a se întinde către ceea ce-şi dorea.

— Nu ştiu, zise ea confuz, chinuită de emoţii.

— E în regulă, îi răspunse Daniel, instinctiv, strângând-o mai tare de mână.

„E rănită”. Conştientizarea era mai clară decât lumina zilei. Era obişnuit să facă faţă zbuciumărilor altora; poate că nu-i era elevă – nu, dar era foarte importantă pentru el.

Trebuia să aibă grijă de ea, chiar dacă ea nu înţelegea sau nu accepta asta. Nu încă. În doar câteva momente, înţelese calea pe care trebuia să o urmeze.

— E în regulă, îi repetă el liniştitor.

Îi privi chipul şi îi descifră expresia şi, înţelegându-i amestecul de emoţii din ochii ei frumoşi, înţelese că acum nu era momentul pentru a o presa. Trebuia să se gândească, să analizeze – iar ea era mult prea copleşită de sentimente; amândoi aveau nevoie de timp. Privi în jur către holul gol, apoi către ea, zâmbindu-i binevoitor.

— E târziu. Ar trebui să urcăm. Melinda o să se întrebe unde eşti.

Ea înghiţi în sec, încuviinţă şi apoi se ridică; eliberându-şi degetele din strânsoarea lui, se întoarse către arcadă. În momentul în care făcu primul pas, îşi ridicase deja scuturile înapoi; era din nou doamna Claire Meadows, văduvă şi guvernantă. El se ridicase la rându-i. Păşea alături de ea. O mişcare prinsă cu coada ochiului îl făcu să se uite către podium. McArdle sforăia, dar celelalte două… observă că arătau ceva, făceau gesturi disperate. Văzu către ce – vâscul. Claire ajunsese la arcadă. El întinse mâna şi o prinse de cot, oprind-o. Ea se întoarse, ridicând din sprâncene. El îşi plecă uşor capul şi o sărută. Se simţea de parcă aşteptase toată viaţă să-şi unească buzele cu ale ei, să le simtă delicateţea şi apoi să fie cuprins de uimire şi de bucurie când ea îi răspunse. Nu cu pasiune, dar îi răspunse.

Pentru o clipă, i se opri inima, iar în următoarele începu să-i bată nebuneşte. Mai mult ca sigur din instinct decât din intenţie, ea ridică o mână, atingându-i cu degetele obrazul în timp ce buzele ei continuau a se contopi cu ale lui. Nu voia să se oprească din acea divină delectare, dar nu voia nici să o înspăimânte. Ştia că nu putea să o preseze prea mult – nu încă. Şi totuşi, nu se putu abţine să nu o tragă mai aproape – să nu o atingă. Suficient cât să simtă promisiunea sinelui ei pierzându-se în braţele lui. Nu putu să nu lase lucrurile să se desfăşoare, buzele lui mişcându-se către ale ei suficient de mult pentru a provoca un răspuns, probabil mai degrabă instinctiv decât

intenţionat, dar totuşi un răspuns. Ştiu asta în clipa în care ea conştientiza ceea ce făcuse şi se opri, retrăgându-se. Ridicându-şi capul, el o privi. Îşi simţea sângele pulsând în continuare şi era asaltat de o nevoie înnebunitoare.

— Nu o să mă las, îi zise el încet. Avea să-i spună adevărul şi doar adevărul. Vreau să fii soţia mea şi nu o să mă las, nu o să renunţ la tine, la mine, la noi. Voi încerca încontinuu să te conving. Simţindu-i tensiunea fragilă şi emoţiile care o inundaseră, îi atinse delicat obrazul cu un deget. Îţi spun asta doar ca să ştii.

Claire clipi.

— Şi dacă nu pot? Dacă refuz?

Privirea lui nu şovăi – dimpotrivă!

— O să te tot întreb până când o să accepţi. Făcu o pauză, o prinse de mână şi, ridicându-i-o la buze, o sărută delicat. Nu o să plec şi nici nu dispar, Claire – nu o să renunţ la tine.

Hotărâre, devotament şi ceva mai mult se puteau întrezări în ochii lui. Claire îi recunoscu emoţiile, le simţi şi pentru că le cunoştea la rându-i. Nu avea ce să zică – nu era nimic de zis. Nu acum. Nu în această seară. Fără să mai scoată vreun cuvânt, se întoarse cu spatele şi porni către scări. Daniel o urmă. Pe podium, Helena se rezema în scaunul ei, cu un zâmbet mare pe faţă.

— Excelent! Chiar cred că o să se descurce.

Algaria pufni, dar nu comentă.

Capitolul 6

Vântul şuiera şi scutura cabana. Zăpada şi fulgii de nea loveau pereţii. Lucilla era vag conştientă de furia care se pornise şi domnea afară, de şoaptele îngrijorate ale bărbaţilor care o însoţeau şi ale lui Jeb, în vreme ce şedeau la masa din faţa focului, însă, îngenuncheată lângă pat, după paravan, nu avea timp să-şi bată capul cu asemenea nimicuri; copilul urma să vină pe lume, şi complicaţiile nu

aveau să facă naşterea uşoară. O ţinu de mână pe Lottie – sau, mai degrabă, degetele lui Lottie se strânseseră ca o menghină în jurul mâinii ei, în timp ce trecea printr-o nouă contracţie intensă şi apăsătoare. Prudence, neclintită, stătea de partea opusă a saltelei, ţinând cealaltă mână a lui Lottie. Găsise o curea solidă pe care i-o oferise lui Lottie pentru a muşca din ea, şi, între pauzele dintre contracţii, în timp ce Lottie respira greu şi încerca să-şi revină, Prudence o ştergea pe faţă cu o cârpă îmbibată în zăpadă topită. Jeb devenise din ce în ce mai distras până în punctul în care era mai mult un obstacol decât un ajutor. Într-atât de mult încât Lottie fu nevoită să găsească puterea de a-l linişti, în loc să-i fie el sprijin ei. Lucilla intrase şi îl trimisese pe Jeb să stea cu ceilalţi bărbaţi; Lottie îi făcu semn din cap că era în regulă, iar el plecase, lăsându-le pe cele trei femei să se descurce cu naşterea copilului fără alte distrageri.

— Gah! exclamă Lottie pe lângă cureaua de piele, liniştindu-se după o contracţie şi respirând greoi, simţindu-se amorţită.

Lucilla o examină, apoi lăsă cearşaful să cadă.

— Totul se petrece aşa cum ar trebui, zise ea, strângând-o uşor pe Lottie de mână şi schimbând o privire cu subînţeles cu Prudence.

Progresau, însă copilul nu se întorsese. Avea să fie o naştere inversă, cu picioarele înainte. Deşi bebeluşul încă nu pornise călătoria din uter către lume, în curând avea să o facă, şi apoi totul trebuia să se întâmple rapid pentru ca el să supravieţuiască, pentru ca ele să aibă o şansă să-l ajute să intre în această lume viu.

— Ce se întâmplă acolo, doamnelor? întrebă Marcus de cealaltă parte a paravanului. Aveţi nevoie de ceva?

— Doar ţineţi focul aprins şi apa fierbinte, răspunse Lucilla privind-o pe Lottie. Mai avem câteva ore, continuă ea uitându-se în ochii lui Lottie, care, dacă nu ar fi fost fără vlagă, cu siguranţă ar fi făcut o criză. Cel mai bine e să ne gândim la ziua de mâine.

Prudence o frecă pe mână pe Lottie.

— La cum o să te trezeşti şi o să-ţi vezi bebeluşul în

coşul lui, la cum o să-l ţii în braţe.

— Dacă mi-ar fi spus cineva că avea să fie atât de greu şi atât de mult de muncă, m-aş fi gândit de două ori înainte de a porni la drum, zise Lottie, zâmbind slab.

— Tot ai fi ales să faci un copil. Deşi e un drum chinuitor să-i aduci aici, merită fiecare secundă de durere, răspunse Lucilla surâzând la rându-i.

— Da, încuviinţă cu greu Lottie, închizând ochii.

Lucilla o privi pe Prudence.

— Mă duc să mai aduc nişte ceai. Dacă Lottie reuşeşte să ia măcar câteva înghiţituri când se trezeşte, o să o ajute.

Prudence încuviinţă, iar Lucilla se ridică. Îşi scutură picioarele, îşi dezmorţi spatele, gâtul şi umerii şi ieşi de după paravan. O lovitură puternică se auzi în uşă. Toată lumea privi către scândurile groase. Să fi fost o creangă adusă de vânt? Lovitura se auzi din nou, apoi zăvorul începu să se ridice. Sebastian, care stătea pe un scaun de cealaltă parte a mesei, se ridică şi sări grăbit să prindă uşa înainte ca vântul să o trântească, deschizând-o larg. O siluetă acoperită de zăpadă – un bărbat – se împletici şi căzu în interior. O creatură uriaşă de dimensiunea unui mic ponei veni în urma lui. Marcus sărise deja să-l ajute pe Sebastian; luptându-se cu forţa vântului, reuşiră să închidă uşa şi să pună la loc zăvorul. Bestia uriaşă se scutură, aruncând peste tot zăpadă. Era, de fapt, un câine de vânătoare; privirea lui curioasă cercetă camera, apoi creatura masivă se aşeză cu capul uriaş pe labe, analizându-i pe toţi. Ce fel de bărbat călătorea pe o vreme ca asta?

Era înalt – la fel de înalt ca Sebastian însă asta era tot ceea ce putea observa, restul fiind ascuns bine de haina lui groasă de blană. Avea gluga ridicată, şi trăsăturile îi erau ascunse de faldurile materialului; trupul se mişca ciudat, de parcă ar fi fost mai mult de o persoană dedesubt. Judecând după mişcări, se părea că bărbatul analiza cabana şi pe ocupanţii acesteia, de la stânga la dreapta – Michael, Jeb. Privirea lui ajunsese în dreptul Lucillei şi se opri. Încremeni.

Mulţumiţi că uşa era închisă, Sebastian şi Marcus se reîntorseseră în cameră, iar privirea bărbatului zăbovi şi asupra lor. După câteva momente de tăcere apăsătoare, bărbatul ridică o mână înmănuşată şi trase gluga.

— Domnule Carrick, Excelenţă! exclamă uimit Jeb. Ce faceţi afară într-o asemenea noapte?

Părul lui de un castaniu întunecat era înspicat cu fulgi de zăpadă.

Ochi căprui erau aşezaţi sub sprâncene negre şi îl priveau pe Jeb cu fermitate. Un nas acvilin, pomeţi bine conturaţi, obraji osoşi şi o bărbie frumos cioplită completau un chip cu adevărat impresionant. Thomas Carrick o privi pe Lucilla, după care înclină capul.

— Domnişoară Cynster.

Înainte ca ea să-i poată răspunde – ştia cine era, dar nu-l mai văzuse de mulţi ani –, privirea lui Carrick se mută asupra lui Marcus. Carrick încuviinţă.

— Cynster.

Marcus încuviinţă la rându-i.

— Carrick.

Privirea nou-venitului poposi asupra lui Sebastian, care stătea acum în stânga lui. Carrick ridică întrebător din sprâncene. Marcus făcu prezentările.

— Thomas Carrick, Sebastian Cynster, marchizul de Earith, vărul nostru. Şi – Marcus făcu un semn cu capul – Michael Cynster, fratele lui Sebastian.

— Şi, Lucilla continuă, arătând către paravan, Prudence, o altă verişoară, care stă cu Lottie.

Ochii lui Carrick se întâlniră cu ai ei. Lucilla îşi dădu seama că probabil el se întreba ce căutau ei acolo.

— Călăream pe creastă, iar Jeb ne-a auzit şi s-a grăbit să vină la noi, să ne oprească. El şi Lottie aveau nevoie de ajutor, aşa că am venit aici.

Carrick făcu o plecăciune.

— Mulţumesc, zise el, uitându-se către Jeb. Cu buzele zvâcnindu-i – fie din cauza grimasei, fie în semn de dezaprobare, Lucilla nu-şi putea da seama – Carrick răspunse la întrebarea anterioară a lui Jeb: Niciunul dintre

păstori nu te mai văzuse de câteva zile, iar tu şi Lottie nu aţi venit jos înainte de a se porni furtuna… Fiind Ajunul Crăciunului şi ştiind că Lottie nu mai avea mult până să nască, m-am gândit că poate aveţi nevoie de mâncare. Carrick mişcă umerii; haina se deschise, şi el scoase de dedesubt mai multe pachete acoperite în materiale lucioase, pe care le aşeză pe masă.

— Am adus de mâncare şi de băut. M-am gândit că aveţi nevoie.

Toţi ochii priviră către desagi, iar bărbaţii se adunară la masă. Curioasă, Lucilla se apropiase la rându-i. Carrick părea să fi cărat o jumătate de cămară de provizii cu el pe creastă.

— Cum de ai reuşit să cari toate astea prin zăpadă? întrebă Jeb.

Întorcându-se şi scoţându-şi haina, pe care o aşeză într-un cui aproape de uşă, Carrick făcu semn cu capul către laterala cabanei.

— Cu sania. Am lăsat-o acolo.

— Nu ai venit călare? întrebă Sebastian.

Carrick scutură din cap.

— Este prea periculos să încerci să urci cu un cal pe o vreme ca asta.

Se alătură celorlalţi bărbaţi şi se apucă de deschis pachetele bine împachetate. Pe scurt, brânzeturi, plăcinte cu fructe, fursecuri, o bucăţită de unt, untură, şuncă, jambon şi diferite feluri de carne deja gătită fuseseră întinse pe suprafaţa mesei, întinzându-se după un pachet sub formă de sticlă, Marcus îl privi pe Carrick.

— Ai riscat destul de mult venind aici pe o asemenea vreme, singur.

— Nu am fost singur, răspunse el, fără a ridica ochii de la pachetul pe care îl desfăcea.

Comentariul fu primit cu tăcere din partea tuturor; buzele lui Carrick zvâcniră, iar el privi dincolo de Michael la câinele imens, care între timp decisese că stăpânul său era suficient de în siguranţă, astfel că se cuibărise lângă foc.

— Hesta era cu mine. Ea m-ar fi scos din orice

încurcătură.

Toţi priviră pe rând câinele; cu fălcile uşor deschise, cu dinţii uriaşi la vedere, pufosul le întoarse căutăturile ciudate.

— Folositor, zise Sebastian care despachetase una dintre cele trei sticle. O ridică. Whisky. Pentru asta eşti foarte bine primit.

Buzele lui Carrick se curbară într-un rânjet. Michael scoase o sticlă mai mică. Se încruntă.

— Gin. Nu-i ceva pe gustul meu.

Carrick o privi pe Lucilla.

— Moaşa mi-a zis că ar putea fi folositor.

— Va fi, încuviinţă ea, întinzându-se după sticlă.

În timp ce bărbaţii separară felurile de mâncare, ea desfăcu ginul şi-l mirosi. Se îndreptă către oala cu ceai pe care o pusese la fiert mai devreme şi o lăsase pe foc, luă cana pe care o folosea Lottie şi turnă gin. Puse dopul la sticlă, apoi turnă ceai peste gin, amestecă, se ridică şi se întoarse la masă. Cercetă mâncarea şi îl văzu pe Jeb scoţând şi cărând câteva farfurii.

— Să pui deoparte felii din acea plăcintă, pentru Lottie, pentru Prudence şi pentru mine. Plus nişte pâine şi brânză. Şi să te asiguri că rămâne ceva jambon – Jeb şi Lottie îl pot găti, împreună cu orice alte resturi de carne.

Bărbaţii se mulţumiră doar să încuviinţeze din cap şi să bombăne, grăbiţi să-şi aşeze scaunele la masă. Lăsându-i pe cei cinci să-şi recapete forţele – recunoscătoare cu adevărat că Thomas Carrick se gândise la nevoile lui Jeb şi Lottie şi făcuse efortul de a ajunge la ei prin furtună Lucilla se strecură iar după paravan.

Lottie tocmai îşi revenea după un alt val de dureri. Lucilla îi înmână cana. Tânăra sorbi o înghiţitură şi o privi cu ochii mari şi întrebători pe Lucilla.

— Am pus nişte gin. L-a adus domnul Carrick. O să ajute, o lămuri ea, presupunând că Lottie şi Prudence auziseră tot ce se spusese dincolo de perdeaua de pături. Lucilla o privi pe verişoara ei. Cred că ţi-e foame. Nu vrei să mergi să iei măcar câteva îmbucături din acea plăcintă,

înainte să dispară?

Prudence se gândi la propunerea ei, apoi scuturǎ din cap.

— Sunt în regulă aici, iar eu şi Lottie ştim cum stăm în prezent. Mai bine ia şi mănâncă tu şi adu şi ceva pentru Lottie, să vedem dacă are poftă, şi după o să ies şi eu să mănânc.

Acceptând că Prudence era înţeleaptă când sugera că ea avea să fie de folos mai târziu, Lucilla încuviinţă şi se ridică.

— Prea bine. O să iau ce-mi trebuie pentru Lottie de acolo şi o să mă întorc degrabă.

Era ceva ce o tulbura la Thomas Carrick... Nu avea niciun motiv – şi nici nu simţea nevoia – de a mânca la masă cu bărbaţii. Uitându-se în spate către păturile atârnate, deveni imediat conştientă de privirea lui Carrick – era ca şi cum el ar fi tras cu urechea în acest timp şi era hotărât să o privească din momentul în care avea să reapară. El dădu să se ridice; dintr-odată, neaşteptat de ruşinată, ea îi făcu semn să se aşeze. Niciunul dintre ceilalţi bărbaţi nu se gândise la acest gest de politeţe.

Înăbuşindu-şi fără milă senzaţia pe care i-o trezea Thomas Carrick, încuind-o într-unul dintre sertarele minţii, cercetă rafturile şi găsi o tavă de lemn. O ridică. Apoi, găsi trei tocătoare vechi. Aşează două pe tavă şi unul la capătul mesei, apoi le umplu pe toate cu felii cu plăcintă, jambon, brânză şi pâine. Aşează un copan de găină în grămăjoara pe care voia să i-o dea lui Prudence.

Mulţumită că adunase suficiente provizii pentru Lottie, pentru Prudence şi pentru ea, Lucilla se pregătea să ridice tava şi să plece, lăsând tocătorul lui Prudence pe masă, când Carrick, care stătea lângă Marcus, la capătul opus al mesei, vizavi de foc, cu ochii lui pătrunzători care o urmăriseră constant, îi vorbi:

— Am adus şi mied, dacă tu, verişoara ta sau Lottie vreţi.

Cu palma sa uriaşă, întinse o sticlă şi mai multe căniţe înspre tava ei. Lucilla ezită. Ea şi Prudence trebuiau să se

încălzească şi să-şi menţină temperatura, iar miedul avea, cu siguranţă, să le ajute.

— Mulţumesc, îi răspunse ea, lăsând tava, fără a-l privi pe Carrick şi înclinându-şi capul.

Înainte ca ea să atingă sticla, Carrick o ridică. O desfăcu şi turnă lichidul de culoarea aurului într-un pahar, apoi în al doilea.

— Două sau trei?

— Doar două. Lucilla luă primul pahar şi se întinse după al doilea; degetele ei le atinseseră pe ale lui Carrick, care tocmai aşezase paharul. Opunându-se nevoii de a trage aer în piept – de a-şi muşca buza sau de a reacţiona în orice fel aşează cu calm cănile pe tavă. Mă îndoiesc sincer că Lottie va putea să bea ceva în momentul ăsta, dar, mai târziu, miedul o să fie un tonic excelent, mai ales în acest sezon, se simţi ea obligată să adauge.

El se gândise realmente la toate; pe lângă că venise cu provizii – că se luptase cu furtuna pentru a ajunge la ei. Ea înţelegea grija şi atenţia de care el dăduse dovadă şi considera că merita măcar ceva recunoştinţă pentru asta, fie ea şi manifestată indirect.

— În acest caz, murmură el pe un ton pătrunzător, mai intens până şi decât al lui Sebastian, mă bucur că l-am adus, zise privind-o. Cum se descurcă Lottie?

Lucilla îl privi direct în ochii căprui frumoşi. Nu, el nu-i cerea să rămână acolo şi nici nu încerca să facă pur şi simplu conversaţie, ci chiar voia să ştie – şi era singurul dintre bărbaţi care întrebase. Răceala pe care ea se străduia să o menţină între ei păli.

— Încearcă să facă faţă.

Şi ea la rându-i îi vorbise şoptit, discuţia lor pierzându-se în fundalul conversaţiilor pe care Michael şi Marcus le aveau despre vânătoarea locală. Carrick nu o scăpă din priviri; ea se simţi prizonieră pe măsură ce se pierdu în ochii lui. Apoi el zise şi mai şoptit ceva la care nu se aştepta.

— E o problemă, nu-i aşa? întrebă el ridicând dintr-o sprânceană, iar ea citi în expresia chipului lui certitudinea –

ştia.

Alertat cumva, aşa cum fusese şi ea, şi el ştiuse şi venise. Ea fusese invocată, la fel ca el.

— E o naştere inversă, cu picioarele înainte, dar Lottie e puternică, şi, cu un pic de noroc, totul va fi bine, răspunse ea încet, încuviinţând din cap.

— Cât mai durează?

— O oră, poate mai mult, zise ea, ridicând din umeri.

— Mulţumesc, spuse el, plecându-şi capul şi eliberând-o din vraja privirii.

Lucilla îi privi preţ de câteva secunde pletele negre, apoi ridică tava şi se îndreptă către Lottie pentru a o ajuta să nască. Aşezat lângă Carrick, Marcus privi în direcţia lui, observându-l cum o urmăreşte pe Lucilla, care tocmai se retrăgea dincolo de paravan. Atât de aproape de acest bărbat, Marcus putea simţi ceva… asemănător cu aura pe care o simţea în preajma Lucillei, a mamei lui şi a Algariei şi chiar, deşi mai puţin, în preajma tatălui său, Richard.

Marcus crezuse dintotdeauna că acest lucru era una dintre trăsăturile prin care conştientizai, aşa cum obişnuiau localnicii să descrie, că eşti atins de puterea Doamnei. Cum Thomas Carrick era de-al locului, născut şi crescut pe aceste pământuri, poate că nu era surprinzător că şi el era unul dintre cei aleşi, deşi, în general, nu erau prea mulţi oameni care să fie atinşi de magia Doamnei Văii…

Marcus se întreba dacă sora lui simţise energia lui Carrick; nu fusese încă prea aproape de el. Îi despărţise masa până acum. Întorcându-se la conversaţia pe care Sebastian o dirijase fără prea mare dibăcie de la vânat la câini de vânătoare, Marcus îşi ascunse un rânjet când Sebastian – care iubea câinii, în special pe cei mari – se aplecă peste masă pentru a privi către Carrick.

— Hesta e câine de vânătoare, nu?

Carrick încuviinţă.

— Noi – familia mea – îi creştem.

Pentru următoarea oră, pălăvrăgiră încontinuu despre câini şi căprioare şi despre orice subiect la care se puteau gândi pentru a se detaşa de sunetele care se auzeau de

dincolo de paravan şi de ceea ce sugerau ele. Decizând că singurul lucru pe care-l putea face în prezent pentru a-i ajuta pe Jeb şi pe Lottie era să-l ţină ocupat pe Jeb, să-l facă să nu se mai gândească la ceea ce se petrecea, Carrick îşi concentră atenţia asupra arendaşului. Sebastian părăsise masa pentru a se tolăni lângă câine, mângâindu-i creştetul; ridică dintr-o sprânceană la Marcus când acesta i se alătură împreună cu Michael – amândoi atraşi de animal.

— Cine este, mai exact, Thomas Carrick şi cine sunt cei din familia Carrick? întrebă şoptit Sebastian.

Marcus se aşteptase la această întrebare.

— Familia Carrick este proprietara pământurilor de la hotarele de nord ale conacului. Terenurile lor sunt aproape de aceeaşi mărime ca ale conacului, dar pământul e mai dur şi mai pietros. Familia nu este bogată, dar se descurcă. Se ocupă preponderent cu oi, aşa că au mai mulţi arendaşi răspândiţi şi mai multe cabane de mici dimensiuni şi, deşi nu au o Doamnă a Văii, aşa cum avem noi, comunitatea lor lucrează similar cu cea din Vale, răspunse Marcus şoptit.

— Au multe conexiuni, iar în final toate răspund în faţa familiei principale, nu? întrebă Sebastian.

— Exact, încuviinţă Marcus, privind peste umăr, însă Carrick era în continuare prins în conversaţia cu Jeb. Întorcându-se la Sebastian şi la Michael – şi la câinele care-l urmărea cu o expresie vădită de interes Marcus continuă: Thomas Carrick este nepotul lui Manachan Carrick Nebunul, capul familiei. Ei sunt priviţi, în general, ca… Pe scurt, dacă i-am numi excentrici, am fi drăguţi.

— Nebuni în sensul adevărat al cuvântului, murmură Michael.

Marcus încuviinţă.

— El nu este nebun, bineînţeles, dar Manachan este un despot căruia îi place să şocheze ţinutul. Thomas – Marcus înclină din cap către bărbat – este văzut în general de către toată lumea ca fiind singurul sănătos din toată grămada. Din păcate, nu este moştenitorul lui Manachan – vărul lui, Nigel, este –, iar Nigel e nebun cu adevărat, deşi trebuie să recunosc că într-un mod foarte calculat.

Sebastian tăcu câteva momente, în timp ce mângâia câinele pe cap.

— Aşadar, cei din familia Carrick sunt inteligenţi, dar nu joacă după regulile nimănui.

Marcus clipi, dar încuviinţă.

— Un excelent rezumat, spuse el, ridicându-se pentru a se îndrepta către masă, tocmai când un strigăt îngrozitor, uşor înăbuşit, răsună în toată încăperea.

Jeb tresări, ridicându-se pe jumătate, apoi se prăbuşi pe scaun. Peste masă, Marcus întâlni privirea lui Carrick, apoi Marcus se aşeză lângă scaunul de lângă Jeb şi îl bătu uşor pe bărbat pe mânecă.

— Am văzut oile pe care le ai în grajd. Blana lor pare drăguţă şi groasă – le-ai dus să mănânce iarbă pe păşunile mai înalte?

Jeb clipi, procesă întrebarea, apoi răspunse sacadat. Între Marcus şi Thomas Carrick tocmai se stabilise o legătură nespusă şi se crease un scop comun: acela de a-l sprijini pe Jeb în orele dinaintea vieţii de părinte.

*

Sus, într-unul dintre turnurile conacului, pe patul larg din camera micuţă a Melindei Spotwood, Claire stătea cuibărită între cuverturi şi privea în întuneric, fără să vadă nimic. În patul îngust aflat de cealaltă parte a camerei, Melinda stătea pe o parte, cu faţa la perete. Claire privea tavanul de mai bine de o oră de când se strecurase între cuverturi. Dintr-odată, Melinda suspină şi, fără să se întoarcă, începu să-i vorbească:

— De ce nu dormi? Aproape că te aud gândind.

Claire privi prin beznă.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ţi fie. Pot să te ajut cu ceva – chiar dacă tot ce pot să fac e să te ascult? întrebă Melinda după câteva clipe.

Claire ezită. Voia să ştie ceva.

— Te-ai gândit vreodată să te căsătoreşti – să ai o

familie a ta în loc să-ţi petreci tot timpul ajutând alte familii?

— Oh, da. În mod neaşteptat, tonul Melindei era cald, de parcă îşi amintea plăceri de mult uitate. Am fost şi logodită cu un tânăr. Nu mă puteam gândi decât la faptul că voiam să mă căsătoresc cu el şi la ideea de a avea copii, o familie, zise ea pe un ton dulce. Ne-am curtat vreo doi ani, şi eram aproape de a alege data, când Napoleon a scăpat din Elba, iar el – dragostea mea – s-a dus la război…

Melinda făcu o pauză. Din păcate, nu s-a mai întors. După asta, am mai avut oferte, dar dragostea mea a continuat să existe în inima mea. Melinda privi peste umăr la Claire. Dar tu cred că ştii cum e asta.

Claire era recunoscătoare pentru acoperirea pe care i-o oferea întunericul. Reaşezându-se, Melinda continuă:

— Lucrul cel mai important este că, în ciuda durerii pe care am simţit-o ca urmare a pierderii pe care am suferit-o – o viaţă cu iubirea mea –, am avut parte de acea dragoste. Am ştiut ce înseamnă să iubeşti şi să fii iubit şi am avut acea speranţă care străluceşte din interior şi care te ridică ori de câte ori eşti la pământ şi astfel am cunoscut plăcerea de a aştepta cu drag ceea ce avea să aducă viitorul. Am avut toate astea, şi nici măcar moartea lui nu a putut să-mi ia asta. Aşa că lucrul pe care l-am învăţat de atunci – şi pe care-l transmit tuturor fetelor din grija mea – este că fericirea trebuie luată atunci când apare. Nu trebuie doar acceptată. Trebuie îmbrăţişată cu ambele mâini, pentru că nu ştii niciodată ce aduce viitorul, dar poţi decide cum să-ţi umpli prezentul – eşti aici, acum aşa că, indiferent de ce se va întâmpla, cel puţin vei avea amintiri care să-ţi ţină de cald la bătrâneţe, aşa cum am eu. Dar, dacă refuzi, iar soarta trece mai departe şi nu mai ai vreo altă şansă la fericire şi la iubire, atunci de ce o să te agăţi în zilele şi nopţile de singurătate?

Claire înţelesese.

— Mulţumesc, murmură ea.

Melinda chicoti uşor; cuverturile foşniră pe măsură ce ea se aşeză mai bine în pat. Claire continuă să se zgâiască

la tavan; în mod inevitabil, îşi tot amintea şi repeta discuţia pe care o avusese cu Daniel. Reuşise să-i transmită miezul problemei ei – faptul că nu credea că avea puterea de a se mai căsători. Spera ca el să fi înţeles că nu era vina lui, ci a ei, că nu avea încredere în ea însăşi. După prima ei căsătorie, nu credea că mai putea iubi – nu cu adevărat. Apoi, el îi distrusese toată certitudinea, transformând-o în haos. „Oare răposatul tău soţ şi-ar fi dorit asta? Oare ar fi vrut ca amintirea lui să te împiedice să-ţi trăieşti restul vieţii? Să te împiedice să ai parte de alte bucurii, indiferent de ce îţi scoate viaţa în cale?”

Nu se gândise niciodată la toate în lumina asta, însă Daniel, punând problema aşa, îi întorsese lumea cu susul în jos. Doar un nebun ar fi făcut aceeaşi greşeală de două ori. Se îndrăgostise şi se căsătorise, iar acea cale o condusese către dezastru. Fusese sigură că nu avea nevoie să mai meargă pe acel drum vreodată. Însă ceea ce simţise pentru Randall fusese… visul unei fete, ceva eteric şi, în final, inconsistent. Nu fusese conştientă de asta atunci, dar acum trebuia să admită acest lucru. Ceea ce simţea pentru Daniel, modul îi care îi trezea simţurile, faptul că era conştientă de prezenţa lui ori de câte ori era aproape, profunzimea trăirilor pe care le experimenta, conexiunea dintre ei – toate erau noi; nu mai trăise ceva asemănător până acum.

Doar un nebun nu învăţa dintr-o experienţă dură, dar oare învăţase lecţia potrivită? Oare denaturase mesajul în aşa fel încât, de fapt, realizase o mască, un scut, pentru a-şi ascunde propria laşitate – refuzul ei fiind o modalitate de a se proteja de posibilitatea de a fi rănită din nou, distrusă din nou?

Nici în ruptul capului nu avea să-i permită lui Randall, acel înşelător dulce – care o marcase pe viaţă – să se întindă dincolo de mormânt şi să o împiedice să aibă parte… De ce?

De fericire şi dragoste cu Daniel? Asta îi oferea? Dacă era aşa, sfatul înţelept al Melindei era calea pe care Claire trebuia să o urmeze? Îi spusese lui Daniel adevărul; se

simţea ca şi cum cuvintele lui îi nimiciseră adevărurile pe care le credea despre ea, făcând-o să se simtă pierdută. Ca şi cum trebuia să-şi găsească din nou busola, nordul ei real şi ceea ce o împământenea, ceea ce o face să fie ea. Ca şi cum nu fusese în stare să simtă asta şi nici să urmeze acest drum, nu după moartea lui Randall.

Dacă Melinda avea dreptate – iar partea raţională a lui Claire recunoştea înţelepciunea când o auzea –, atunci, dacă Daniel oferea iubire, ea trebuia să lase deoparte ceea ce înţelegea acum că era frică – frica de a fi rănită, ba chiar distrusă din nou. Trebuia să încerce şi să se lase purtată de val, cu Daniel la braţ. Şi asta… acceptându-i propunerea – dacă şi când el avea să o facă. Dar toate acestea se roteau în jurul întrebării dacă el o iubea cu adevărat sau nu. Crezuse mai demult că un gentleman o iubise, dar se dovedise a fi doar amăgire copilărească. Claire ar fi fost cu adevărat nesăbuită să facă aceeaşi greşeală de două ori. Aşadar… Daniel o iubea? Cum îşi putea da seama? Poate dacă-l întreba de ce o voia de soţie? Poate că el avea să insiste suficient încât să o convingă că o iubea, poate îndeajuns cât să o convingă să îi dea o şansă şi să-l accepte.

Dar, oare, o iubea? Cum putea şti cu adevărat?

Adormi chinuită de această întrebare, fără a avea vreun răspuns.

Capitolul 7

Sunetele care răsunau din spatele paravanului puteau face pe oricine să albească. Thomas, cel puţin, trebuia să fie acolo, şi oricum nu ar fi putut scăpa de chin, dar cei trei bărbaţi din familia Cynster rămăseseră blocaţi într-un spaţiu mic, cu o femeie care năştea, şi pe o furtună care împiedica orice cale de salvare.

Thomas chiar simţi un sentiment de apreciere faţă de Sebastian, Michael şi Marcus Cynster, care, deşi puteau, nu

se retraseră în hambar. Mai devreme, Marcus încercase să îl distragă pe Jeb, aducând vorba despre oile lui cu lână cu fir lung, dar acum Jeb stătea la masă în capătul opus faţă de Thomas, cu mâinile strânse în jurul unei cupe cu whisky, ca să le oprească din tremurat. Faţa lui Jeb era palidă ca luna pe timp de iarnă, în vreme ce, cu o oroare crescândă, îşi fixa privirea spre paravanul care o ascundea pe soţia sa, care făcuse progrese, de la câteva ţipete lipsite de coerenţă la blesteme parţial descifrabile, câteva dintre ele adresate lui Jeb. Altele erau îndreptate spre bărbaţi în general. Câteva erau foarte inventive.

Thomas auzise că astfel de lucruri se întâmplă chiar şi în cele mai fericite căsătorii. Bărbaţii din familie nu trebuiau să audă, pentru că ei nu trebuiau să fie la o distanţă de la care să poată auzi. Din păcate, asta nu se întâmpla în seara aceasta. Măcar le era cald.

Văzând-o pe Prudence aducând platourile de lemn goale, examinând focul şi aruncând un lemn în flăcări, apoi asigurându-se că era destulă apă gata clocotită care să fie lăsată la răcit până ajungea la o temperatură potrivită, Thomas şi cei trei bărbaţi din familia Cynster îşi amintiră de sarcina lor – aceea de a menţine căldura în casă – şi se conformară; în ciuda furtunii, aerul din căsuţă era aproape plăcut. Pe ascuns, Thomas se uită la ceas. „O oră, poate mai mult”, îi spusese Lucilla. Dar, potrivit estimărilor lui, aproape trecuse timpul. Hesta era tolănită şi tăcută de partea cealaltă a vetrei; dintr-odată, îşi înălţă capul.

Thomas remarcă asta şi se încordă.

Deodată, obloanele din spatele lui se desprinseseră din încuietoare, deschizându-se larg şi trântindu-se de pereţii cabanei.

Aerul răcoros purtător de zăpadă dansa în interior, biciuind paravanul. Trei voci feminine ţipară deodată. Thomas era deja la uşă.

Se opri numai ca să-i spună Hestei să stea, trăgând de uşa deschisă şi aventurându-se în noapte. Uşa se trânti în spatele lui, dar asta nu-l opri; îi văzu pe bărbaţii din familia Cynster fugind după el – ei aveau să ţină uşa până se

întorcea. Trebuia să închidă obloanele şi să le blocheze, altfel nou-născutul avea să îngheţe de frig la naştere sau să se îmbolnăvească.

Furia furtunii îl aştepta. Vântul năvăli asupra lui, făcându-l să se dea cu un pas înapoi. Dar el nu renunţă şi se aplecă, înfigându-şi cizmele în zăpadă şi împingând. Apoi pivotă, tăind drumul până la peretele din faţă al căsuţei. Nămeţii îi ajungeau aproape până la genunchi. Fiecare pas era o bătălie. Ajuns la primul oblon, îl prinse de margine şi îl trase de la perete, ignorând gerul cumplit ce îi înţepa degetele. Luptându-se cu vântul la fiecare pas, se agăţă aproape cu disperare de margine şi îşi folosi toată greutatea pentru a trânti oblonul înapoi la locul său. Se uită apoi la al doilea oblon; nu putea să ajungă la el în timp ce îl ţinea pe primul în loc.

— Mă ocup eu de celălalt.

Thomas întoarse capul şi îl văzu pe Sebastian Cynster cum trece de el, spre celălalt oblon. Privea cum Sebastian încerca să tragă oblonul de la perete, dar puterea vântului îl înfrângea. Sebastian, intuise Thomas, avea optsprezece ani. Thomas avea nouăsprezece, aproape douăzeci. Chiar dacă erau de aceeaşi înălţime, diferenţa de vârstă dintre ei se vedea la greutate. Thomas era mai musculos, în special în zona pieptului. Sebastian era cel mai greu şi cel mai puternic dintre bărbaţii din căsuţă, însă Thomas avea mai multă forţă. Umezindu-şi buzele care erau deja foarte uscate, Thomas strigă, acoperind şuierul vântului:

— Vino să îl ţii pe ăsta. Mă ocup eu de ăla.

Sebastian ezită, dar, din fericire, doar pentru o clipă. Nu-i era uşor să accepte faptul că Thomas putea face ceva ce el nu reuşise.

Thomas putea doar să fie recunoscător că cel mai mare băiat din familia Cynster avea suficientă minte şi siguranţă de sine încât să nu lase mândria să-i pună piedici, că înţelegea că demnitatea avea mai multe forme.

Sebastian ajunse lângă Thomas şi îşi puse toată greutatea contra oblonului. Thomas îl eliberă; trecând pe lângă Sebastian, mergând cu capul în jos pentru a se

proteja de vântul tăios, îşi forţă picioarele să lupte contra forţelor naturii şi să ajungă la celălalt oblon. Îl apucă – abia dacă mai putea simţi ceva în degete. Strângând din dinţi, se poticni şi trase. Se smuci. Înjură în gând şi se aruncă cu tot trupul contra vântului – care se domoli dintr-odată. Thomas se împletici şi aproape căzu, acum că vântul nu mai împingea cu o forţă draconică, aşa că oblonul se trânti şi se închise. Sebastian îşi propti o palmă peste al doilea oblon, ţinându-l în loc în timp ce Thomas îşi recăpătă echilibrul. De îndată ce Thomas fu în picioare, susţinând al doilea oblon, Sebastian se întinse după încuietoare. Înjură.

— Punctul de ancorare a dispărut. S-a desprins.

Thomas ridică privirea. Cercul din fier de care se prindea încuietoarea fusese smuls. Viscolul porni din nou. Trebuiau să rezolve problema obloanelor, şi niciunul din ei nu mai putea rămâne mult afară. Străduindu-se să nu inspire prea adânc – pentru a nu trage aer rece în plămâni privi către pervazul din lemn. La golurile înguste de la baza obloanelor.

— Am o idee, zise Thomas strigând peste şuierul vântului. Poţi să le ţii închise de unul singur?

Proptindu-se în obloane, Sebastian îl privi pe Thomas şi încuviinţă. Thomas inspiră încet şi se îndepărtă de la peretele cabanei către colţul în care îşi lăsase sania. Era bucuros că acea parte a casei era mai bine protejată de vânt, iar zăpada nu ajunsese chiar atât de sus; deşi avea degetele amorţite, îi trebui mai puţin de un minut pentru a scoate ce avea nevoie din cutia aflată acolo. Vârî piroanele folosite pentru a stabiliza sania în buzunare şi ridică ciocanul de lemn. Ferindu-şi capul, se întoarse către cabană. Vântul îl lovi din nou, şi fu nevoit să se lupte cu răceala acestuia. Sebastian abia dacă mai putea sta pe picioare şi abia mai reuşea să ţină obloanele închise. Îl urmări pe Thomas chinuindu-se să ajungă lângă el şi rânji când îl văzu scoţând din buzunar un piron pe care-l înţepeni sub cel de-al doilea oblon.

Câteva minute mai târziu, Thomas bătuse toate cele patru piroane sub cele două obloane.

Sebastian eliberă obloanele, ridicându-şi mâinile. Aşteptaseră amândoi, însă, deşi vântul lovi cu putere, piroanele rezistară. Sebastian îi făcu semn lui Thomas către uşă. Punându-şi ciocanul în buzunar, Thomas încuviinţă. Nu putea vorbi. Porniră, însă Thomas se clătină. Sebastian se opri şi îl prinse de mână.

— Împreună, scrâşni Sebastian. E mai uşor aşa.

Chiar era; greutatea lor împreună le conferi stabilitate în timp ce se mişcau. Ajunseră la uşă şi se sprijiniră de ea; aceasta se deschise imediat, şi amândoi fură prinşi şi traşi în interior. Thomas se trezi împins către masă şi aşezat pe un scaun; Marcus era cel care-l dirijase. Lângă Thomas, Sebastian era la rândul lui aşezat cu forţa pe un alt scaun, de fratele lui.

— Mâinile prima dată! se auzi o voce de femeie de dincolo de paravan.

— Da, ştim! bombăni Marcus.

Apucându-i mâinile lui Thomas de încheieturi, le împinse pe amândouă într-un bol cu apă călduţă. Sau era apă rece? Thomas nu-şi putea da seama. Înainte să poată conştientiza ce se întâmplase, Marcus îl prinsese de mandibulă şi îi ridicase bărbia în sus; aşezat lângă Thomas, Marcus începu să aplice un fel de unguent pe pielea lui. Thomas încercă să se retragă, dar Marcus mormăi.

— Nu! Dacă vrei să te certi cu Lucilla, poţi să încerci asta singur mai târziu.

— Într-adevăr, cumva, rânjind, Michael aplica acelaşi unguent pe faţa lui Sebastian. Doar fii recunoscător că nu am mâncat untul. Dacă am fi făcut asta, atunci amestecul acesta ar fi fost făcut cu untură.

Thomas încă încerca să-şi recapete suflul, alături de abilitatea de a gândi. Pe măsură ce conştientiză răceala hainelor lui, începu să tremure.

— În momentul în care încep să tremure, du-i în faţa focului, se auzi clar şi răspicat Lucilla. Şi scoate-le hainele. Înveleşte-i cu păturile pe care le-am aruncat acolo.

Thomas şi Sebastian, scăpaţi de holurile în care le fuseseră vârâte mâinile, fură acum dezbrăcaţi de haine,

înveliţi în pături şi împinşi cu sau fără voie către cele două scaune din faţa focului.

Hesta i se alătură lui Thomas; îşi sprijini capul greu de coapsa lui şi îl privi cu ceea ce aducea a reproş. Dacă animalele se puteau încrunta, atunci cu siguranţă asta făcuse. Thomas se întinse şi o scărpină după urechi. Mâinile lui, deşi fuseseră nevoite să îndure frigul, nu aveau urme de degerături. Şi Sebastian îşi examina degetele.

— Bine că nu am stat afară prea mult.

Dar stătuseră destul. Thomas îşi propusese să nu uite trucul cu apa şi cu amestecul uleios. Michael şi Marcus se străduiau să menţină focul. Prudence ţâşni de dincolo de paravan.

— Apă caldă – repede! zise ea, arătând către un bol pe jumătate plin aşezat lângă foc. Acela.

Michael sări să se conformeze.

— Copilul? întrebă el şi aşeză bolul în mâinile lui Prudence.

— E aproape aici, răspunse ea, dispărând cu bolul dincolo de paravan.

În spatele cortinei, Lucilla se chircise la capătul saltelei şi se ruga mai tare decât o făcuse vreodată în viaţa ei. Vedea unul dintre picioruşele alunecoase ale bebeluşului, dar îşi înăbuşi impulsul de a trage de el; avea nevoie de şolduri sau de ambele coapse, cel puţin, pentru a elibera bebeluşul. Dar nici nu voia să aştepte prea mult – nu avea timp. În vreme ce Prudence aşeză bolul, Lottie scrâşni din dinţi din cauza durerilor.

— Împinge acum! îi ordonă Lucilla. Haide, Lottie, încă una şi gata, o să terminăm!

Lottie trase puternic aer în piept.

Sprijinind-o pe Lottie de umeri, Prudence o împinse de spate, oferindu-i ceva de care să se poată susţine. Lottie se încordă. Lucilla, cu ochii pe copil, aştepta…

Simţind-o pe Lottie retrăgându-se, Lucilla introduse degetele mai sus şi, pipăind picioarele micuţe ale copilului, găsi oasele şoldului. Apucând cât de tare putu, începu să elibereze bebeluşul. Încet, încet, dar mişcându-se repede,

scoase copilul – o fetiţă micuţă – din trupul lui Lottie. Micuţa era dintr-odată în mâinile ei. Mişcându-se iute, Lucilla desfăcu numaidecât cordonul care era încolăcit în jurul gâtului pruncului; acesta avea faţa roşie, nu albăstruie. Cât de repede putu, eliberă gura micuţei, apoi o prinse de picioare, o ridică şi o lovi peste funduleţ. Nu se întâmplă nimic. Lucilla întâlni privirea lui Prudence.

— Mai tare! spuse Lottie suspinând şi, întinzându-se în faţă, o plesni mai cu putere pe fiica ei peste fund.

Copilul tresări, apoi trase aer în piept şi începu să scâncească.

Ovaţii se auziră de partea cealaltă a paravanului, urmate de aplauze. Lucilla răsuflă uşurată. Zâmbi către Lottie şi apoi o privi pe Prudence. Copleşite de încântare, îşi zâmbiră reciproc. Apoi, se apucară din nou de treabă: să cureţe copilul, să o ajute pe Lottie şi să strângă pe acolo. Următoarele ore trecură foarte repede, însă îi oferiră Lucillei momente pe care era sigură că avea să şi le aducă aminte toată viaţa. Imaginea clipei în care aşezase copilul, curăţat şi învelit, în braţele lui Lottie. Privirea maternă a tinerei. Privirea uimită şi copleşită a lui Jeb. În timp ce încă se aflau după paravan cu Lottie şi copilul, Lucilla îşi aminti ceva şi privi către grupul de dincolo, acum mult mai relaxat.

— La ce oră s-a născut? Ziua ei este în Ajun sau chiar de Crăciun?

— S-a născut la zece minute după miezul nopţii, deci ziua ei este în prima zi de Crăciun, îi răspunse Thomas Carrick întâlnindu-i privirea.

— Mulţumesc, răspunse ea, zâmbindu-i din tot sufletul.

Copiii care se năşteau de Crăciun erau o sursă specială de bucurie, de speranţă – cel puţin, în comunităţile lor. La un moment dat, până şi furtuna trecu. În final, cu Lottie absorbită de îngrijirea micii ei comori pe care o legăna în balansoarul vechi din colţul patului şi cu totul curăţată şi aranjată, Lucilla şi Prudence se opriră şi o priviră pentru câteva clipe pe Lottie. Apoi, îşi zâmbiră, se

întorseseră şi le lăsară în pace pe mamă şi pe fetiţă. Apărând în mijlocul cabanei, Lucilla aproape fu doborâtă de Jeb.

— Pot să merg din nou la ele?

Lucilla nu se putea opri din zâmbit, aşa că doar încuviinţă. Jeb intrase şi mai devreme, dar se retrăsese pentru ca Lucilla şi Prudence să poată face curăţenie. Precaut, Jeb se apropie de pătura atârnată şi vârî capul, apoi, cu o privire de mulţumire şi bucurie, atras şi incapabil să se abţină, se apropie. Lângă Lucilla, Prudence oftă.

— Ce drăguţ!

Încă zâmbind – Lucilla se întreba când avea să se oprească se întoarse pentru a-i vedea pe ceilalţi şi... Privi către uşa principală.

— S-a oprit vântul. Oare a trecut furtuna?

Acum, când asculta, tot ce putea auzi era liniştea.

Gaşca ei şi Thomas Carrick stăteau înaintea focului, cu cănile în mâini. Marcus, Sebastian şi Michael îşi întinseră capetele, în mod aproape identic, ascultând. Asemenea Lucillei, Thomas privi către uşă. Ea bănuia că el analiza situaţia cu toate simţurile, aşa cum făcuse şi ea. Sebastian îşi aşeză cana şi înaintă către uşă. O întredeschise şi privi afară pentru un moment.

— Încă e întuneric beznă. Nu mai bate vântul, dar încă ninge, iar norii sunt întunecaţi şi groşi deasupra.

— Acum, e finalul, zise Thomas.

Nimeni nu comentă. Îndreptându-şi atenţia asupra bărbaţilor, Lucilla îi analiză pe toţi, pe Prudence şi pe ea. Niciunul dintre ei nu dormise, şi totuşi străluceau triumfător şi debordau de bucurie; niciunul dintre ei nu părea obosit. Asta era bine – aveau multe de făcut înainte de a putea pleca şi de a-şi odihni capetele pe pernă. Uitându-se către masă, Lucilla cercetă ce rămăsese din mâncarea pe care o adusese Thomas.

— Vreau să gătesc ce pot din ce a rămas, ca Lottie să nu trebuiască să se preocupe de asta, zise ea înaintând.

Prudence nu prea era de ajutor la gătit, dar se oferi să-i pună pe toţi cei care nu o ajutau pe Lucilla să aranjeze

tot ce se putea în cabană. Marcus, Sebastian şi Michael preferară această sarcină, în timp ce, spre surprinderea Lucillei, Thomas Carrick se oferi ca ajutor de bucătar. Concentrându-se asupra muncii, Lucilla sortă bucatele de pe masă.

— Mulţumită ţie, e destulă carne. Se încruntă. Mi-ar fi plăcut să am mai multe legume.

Thomas ridică un deget.

— Un moment.

Merse până la paravan, dar nu trecu dincolo.

— Jeb? Unde este pivniţa cu rădăcinoase?

Nu doar că Jeb avea o pivniţă cu rădăcinoase la care se ajungea printr-o uşă ascunsă din grajd, însă, când Lucilla îl urmă pe Thomas Carrick pe scară în jos, descoperi şi o varietate decentă de tuberculi.

Alese ce consideră că avea să meargă pentru a adăuga savoare rămăşiţelor festinului lor de Crăciun; Thomas îşi puse la dispoziţie buzunarele şi, când acestea fuseseră umplute, se oferi să care restul în braţe. În timp ce urca scara înapoi, Lucilla îşi puse noi întrebări despre Thomas Carrick. Era în acelaşi timp curioasă şi nesigură în ceea ce-l privea, şi ambele stări erau la fel de apăsătoare – nu ştia ce să facă cu emoţiile neaşteptate şi fără precedent pe care i le stârnea el. În orice caz, acum nu era timpul pentru asta. Ştia acest lucru. Amândoi erau prea tineri; până şi reacţiile pe care le găsea neliniştitoare acum erau simpli prevestitori a ceea ce avea să vină. Asta înţelegea; ştia asta până în măduva oaselor. Atunci, de ce erau acolo? Atunci, de ce Doamna – se presupunea că din ordinul ei se petrecuseră toate – îi adusese împreună aici şi acum, într-un asemenea mod? Ajungând la capătul scării, îl prinse pe Marcus de mână şi intră în grajd. Marcus şi Michael fuseseră desemnaţi să hrănească şi să adape animalele lui Jeb; într-un colţ mai îndepărtat, Lucilla îl zări pe Michael – fără îndoială, cel mai sociabil dintre ei – stând pe un scaun şi mulgând o vacă mai bătrână. Thomas ieşi din pivniţă, păşind hotărât, cu mâinile pline de ceapă. Lucilla se aplecă şi îl ajută pe Marcus să închidă uşa ascunsă. Bombănind,

Marcus reveni la hrănitul oilor. Făcându-i semn din ochi lui Thomas, Lucilla îl conduse către cabană. Când ajunseră la uşă, Thomas, care era pe urmele ei, îi vorbi încet:

— O să mă asigur că moaşa noastră o să le verifice pe Lottie şi pe micuţă. Când Lucilla îl privi, adăugă: Şi o să fac tot ce pot ca Jeb să se mute la conacul Carrick, cel puţin până trece vremea mai aspră de iarnă.

— Asta ar fi cel mai bine. Şi cea mică, şi Lottie au nevoie de mai multă protecţie în faţa frigului. Poţi să-i spui lui Jeb că eu am zis asta, spuse ea, încuviinţând.

— Mulţumesc. Asta o să ajute, replică Thomas înclinând din cap.

Lucilla deschise uşa şi intră prima. Ea şi Thomas îşi petrecură următoarea oră tăind ingrediente şi gătind. El se dovedi iscusit cu cuţitul; ea îl lăsase să taie restul cărnii şi să ia ce carne mai putea de pe oase. Folosi carnea pentru tocăniţe, iar oasele pentru supă. Şi, în tot acest timp, cu toate simţurile trezite şi alerte, era conştientă de prezenţa lui lângă ea la masă. Ştia cine era, îl recunoscuse imediat; făcuseră cunoştinţă pe când erau copii, iar ea îl observase de mai multe ori de-a lungul anilor la diverse târguri locale şi la evenimente similare. Ultima dată când îl văzuse, trebuie să fi avut vreo cincisprezece ani – era înalt şi timid. Era şi mai înalt acum, dar mai puţin timid.

Trezită din reverie, îşi concentră atenţia asupra bărbatului de acum – cel care, fără să se plângă, toca iscusit cepe lângă ea. Oamenii locului îi spuneau Carrick cel Zdravăn – singurul adult din familia lui care se bucura de această recunoaştere. Părinţii lui muriseră când el avea zece ani, şi de atunci crescuse în gospodăria unchiului. Manachan Carrick era considerat de cam toată lumea un om instabil; în ochii Lucillei, el părea inteligent, viclean şi înşelător, dar şi excentric până la extrem, ajungând să fie nestatornic şi imprevizibil. Tocmai de aceea se temeau sau erau neliniştiţi toţi proprietarii de pământ. Lucilla era de părere că lui Manachan îi plăcea ca toată lumea să se simtă aşa în preajma lui. Dar Thomas era diferit.

Pentru început, era atins de Doamna Văii, ceea ce era

curios. Niciunul dintre cei din familia Manachan nu era – era sigură de asta. În timp ce pentru femei – cum erau ea, mama ei şi Algaria – a fi atins de Doamna Văii însemna să se ocupe cu îngrijirea, protecţia şi ghidarea oamenilor, pentru bărbaţi însemna că erau protectori şi altruişti până în măduva oaselor. Nu ştia cum de era Thomas atins de Doamna Văii; nu prea erau mulţi oameni prin preajma ei care să fie aşa. Şi totuşi, el era, asemenea ei, iar ea ştia dincolo de orice că toate acestea însemnau ceva şi aveau un scop – unul al Doamnei Văii. Sebastian şi Prudence lucraseră de zor în jurul lor, verificând reparaţiile făcute la pereţi şi la obloane şi făcând ordine în cabană. Îndreptându-se după ce mută un cufăr greoi, pentru ca Prudence să poată mătura în spatele lui, Sebastian făcu o pauză, apoi păşi către uşa principală şi o deschise. Mormăi.

— Vântul trebuie să fi împrăştiat zăpada din faţa cabanei – nu e atât de mare. Cel puţin, nu va trebui să săpăm pentru a pleca. Ieşi, lăsând uşa întredeschisă, dar reveni în scurt timp şi puse zăvorul din nou. Se potoleşte, dar cerul nu e suficient de limpede – nu e lumină suficientă – ca să putem călări. Întâlni privirea Lucillei. Ar trebui să plecăm de îndată ce avem şansa.

Ea încuviinţă. Toţi de la conac îi aşteptau, cu siguranţă, să ajungă, iar ea şi ceilalţi nu se puteau odihni – nu cu adevărat – până când nu aveau să ajungă acasă.

Se apucă să frământe aluatul pentru colţunaşi. Thomas adusese chiar şi făină. Ea folosi prilejul acesta pentru a trece mental în revistă cele trebuincioase pentru Lottie şi bebeluş.

— O să stai aici? îl întrebă pe Thomas, cu privirea aţintită asupra mâinilor cu care învârtea şi răsucea aluatul.

Thomas se strâmbă uşor, fără să îşi ridice privirea de la lucru.

— Voi fi nevoit, cel puţin pentru câteva zile. Dacă plec de aici, cea mai bună cale ca să ajung pe pământurile Carrick este prin vale. Doar că valea dă spre nord, deci stratul de zăpadă va fi foarte gros. O să mă duc mai întâi în recunoaştere. După ce mă asigur că pot răzbi, o să cobor,

pe urmă o să aduc cu mine câţiva oameni ca să ajutăm la mutarea familiei şi a animalelor de aici la conac.

— E un plan bun, încuviinţă Lucilla.

— Aşa e, se mulţumi el să spună, cu toate că Lucilla observase cu coada ochiului că aproape îşi muşca buzele.

O oră mai târziu, după ce pusese să se răcească două cratiţe cu tocană şi o oală cu supă, Lucilla se duse la Lottie, Jeb şi micuţa lor. Bebeluşa dormea buştean, şi, cu toate că erau aproape epuizaţi, Lottie şi Jeb erau prea euforici ca să se odihnească.

— Plecăm în curând, anunţă Lucilla zâmbind.

Sebastian şi Marcus fuseseră de acord că era suficientă lumină cât să le primită să se aventureze mai departe. Lottie ridică privirea.

— Domniţă… noi… adică eu şi Jeb… ne gândeam dacă dumneata şi… stăpânul Carrick…

Se întrerupse făcând semn cu capul înspre Thomas, care apăruse în spatele Lucillei.

— Ne gândeam dacă aţi vrea să fiţi naşii micuţei, adăugă femeia.

— Aş fi încântată! zise Lucilla şi se uită înspre Thomas, care dădu aprobator din cap.

— Lottie, Jeb, pentru mine, ar fi o onoare, spuse el.

Privind noua familie, Lucilla simţi cum îi creştea inima. Era un sentiment ce depăşea simpla mulţumire de a fi făcut o faptă bună.

— Trimiteţi vorbă la conac când vă hotărâţi cum o să o cheme, iar noi vom veni. Se obişnuia ca botezul să fie la şase luni de la naştere, iar Lucilla îşi făcuse calculul că urma să fie la conac în acea perioadă.

— Mulţumim! spuse Jeb, ridicându-se. Şi le mulţumim tuturor celor care ne-au dat o mână de ajutor.

Făcu o plecăciune în dreptul lor, părând deopotrivă mândru şi umil. Cu zâmbetul pe buze, Lucilla se apropie şi sărută bebeluşul pe frunte.

— Bine ai venit pe lume, micuţo! Fie ca viaţa să-ţi fie împlinită şi lungă, iar zilele să îţi fie pline de bucurie, iar grijile să te uite.

Era o binecuvântare pentru copiii foarte mici. Lucilla şi Lottie se priviră în ochi. Lucilla îi strânse uşor mâna lui Lottie şi îl salută scurt pe Jeb, după care ieşi. Thomas Carrick o urmărea cu privirea în timp ce se apropia de el. Mergea cu capul sus, aparent fără să îl observe, deşi era perfect conştientă că el îi urmărea fiecare mişcare. Nu îi spuse însă nimic şi se mulţumi să încline capul în semn de salut când ea trecu pe lângă el.

Lucilla îl auzi apoi discutând cu Lottie şi cu Jeb, spunându-le că rămânea cu ei pentru încă o vreme. Jeb îi mulţumi din toată inima. Continuă să zâmbească, deşi motivele erau deja altele, şi traversă căsuţa. Deşi Hesta stătea tolănită în faţa focului, rudele ei nu se vedeau nicăieri, îi găsi pe toţi după ce deschise uşa. Cei patru erau în zăpadă, la câţiva metri de căsuţă, şi priveau în jur, cu o expresie de uimire pe chip. După doar câţiva paşi, căzu şi ea pradă aceleiaşi transe. Cerul se înseninase complet. Stelele sclipeau şi străluceau, luna se arăta în toată splendoarea, iar razele ei argintii îmbrăcau peisajul în nuanţe magice. Lucilla se opri să admire, la fel ca restul, peisajul aproape fermecat, absorbind splendoarea naturii, lăsându-se învăluită ca într-o mantie de albul translucid. Vârfurile muntoase se iţeau la orizont, unul după celălalt, unul mai înalt decât altul, orientate spre vest. Cerul semăna cu un aşternut de catifea presărat cu sclipiri de diamante. Întregul peisaj părea desprins din basme. Dintr-o lume minunată, magică. Zăpada acoperea totul – fiecare stâncă, fiecare brad. Îmbrăca fiecare creangă, garnisind-o apoi cu mici ţurţuri ce reflectau lumina lunii. Fără zăpadă, strălucirea satelitului nu ar fi fost la fel de intensă. Neaua îi reflecta şi îi multiplica razele, iluminând totul în jur, fiecare linie, fiecare dâmb, fiecare umbră. Iar ceea ce desăvârşea vraja era liniştea – lipsa vreunui sunet după furtuna care răvăşise ţinutul. Liniştea era profundă. Era ca şi cum se aflau într-o lume nouă, una clădită pe forţe primare… şi puteau simţi pământul, Natura însăşi, îi puteau observa toate splendorile. Lucillei i se pusese un nod în gât. Simţurile ei erau în acelaşi timp copleşite şi alerte. Cu colţul

ochiului, o văzu pe Hesta aşezându-se la câţiva metri mai în faţă, cu capul ei neîngrijit ridicat, cu urechile ciulite, ca şi cum, până şi ea era conştientă de acel moment. O prezenţă stăruia. Lucilla privi în dreapta fix în clipa în care Thomas se opri lângă ea. Expresia de pe chipul lui îi transmise Lucillei că şi el la era complet uimit, acaparat şi conştient de acel moment. Erau acolo, acum. La fel şi Marcus. Lucilla căută privirea geamănului ei şi, în ciuda distanţei la care se aflau, ştiu imediat ce el simţea – că şi el era pătruns, înmărmurit de aceeaşi frumuseţe divină. Privi din nou vârfurile şi începu să tremure. Asta… asta le aparţinea lor. Ei, lui Marcus şi lui Thomas. Era a lor pentru a fi cunoscută, protejată şi alintată. Acest pământ era deopotrivă trecutul şi viitorul lor; în acel moment, văzu asta foarte clar.

Acest pământ era locul lor. Le aparţinea şi îi aparţineau. Aici aveau să fie întotdeauna ancoraţi la sentimentul de viaţă şi casă. Pentru clipe bune, timpul părea să se fi oprit, iar puterea lui îi vrăjise pe toţi. Apoi, Sebastian care se afla la cea mai mare distanţă de cabana, se întoarse. Îi privi pe Michael şi Prudence, apoi spuse ceva despre o posibilă întoarcere prin zăpada deja bătătorită.

— Ar trebui să ne pornim, spuse în cele din urmă, privindu-l pe Marcus. Pătura de zăpadă o să fie mai mică între copaci şi pe pantele de la sud, dar tot o să ne ia ceva timp.

Marcus încuviinţă şi se întoarse.

— Hai să ne înhămăm caii!

Momentul trecuse; Lucilla se întoarse şi ea, iar Thomas o urmări.

— O să-ţi înham calul, bolborosi Thomas. Tu poţi să aduci desagile.

Lucilla încuviinţă.

Revenind la cabană, deschise cu delicateţe uşa principală, apoi păşi pe vârfuri către paravan; îl lăsaseră pentru a proteja copilul de curent. Strecurându-se uşor după el, îşi văzu cei trei pacienţi adormiţi buştean. Zâmbind din nou – se retrase, luă desagile din colţ, aruncă o ultimă privire prin cabană, apoi ieşi pe uşa care dădea în grajd.

Sebastian, Michael, Marcus şi Prudence îşi strângeau chingile. Prudence nu permitea nimănui să-i înhame calul, nu de când devenise suficient de mare şi de înaltă pentru a face totul de una singură. Thomas pregătise calul mare şi negru al Lucillei, care o aştepta acum lângă un buştean. Ea înmânână fiecăruia desaga şi se îndreptă către Thomas.

— Mulţumesc, zise ea.

El îi luă desaga din mână şi i-o prinse bine de şa. Ea verifică scăriţa; cum era perfect montată, Lucilla se întoarse… şi Thomas îi oferi mâna pentru a o ajuta să urce. Iniţial, ea ezită un pic, apoi, trăgând încet aer în plămâni, aşeză palma îmbrăcată în mănuşă în mâna lui. În ciuda materialului care îi separa, contactul îi spuse tot ce voia să ştie – îi confirmă tot ce ea începuse să bănuiască. Păşind pe buştean, se eliberă din strânsoarea lui şi sări în şa. Aşeză bine şi ferm picioarele în scăriţă, strângând frâiele, şi la final îl privi şi văzu în ochii lui de un maroniu fermecător aceeaşi revelaţie pe care o avusese şi ea. Îl mai privi preţ de câteva secunde, apoi îşi înclină uşor capul.

— Rămas-bun până ne vom reîntâlni, zise ea, cuvintele fugindu-i parcă singure din gură.

El preferă să nu-i răspundă, ci doar încuviinţă din cap. Armăsarul era aproape de uşă. Acum, cu toţii călare, se apropiară de ea. Thomas făcu un pas în spate şi îi privi.

— În numele familiei Carrick, vă mulţumesc pentru tot ajutorul, zise el, după care îl privi pe Sebastian. Eraţi în căutare de căprioare. Am văzut alaltăieri ceva urme pe lângă piscurile de la vest. S-ar putea să fie încă acolo.

Sebastian, Marcus şi Michael zâmbiră larg.

— Mulţumesc, spuse Sebastian, plecându-şi capul, după care privi înainte. Şi acum, vă spunem la revedere!

Cu un salut vioi, Sebastian porni, urmat de ceilalţi. Lucilla rămăsese în spate. Ajunşi la linia copacilor, încetiniră şi, cu Marcus în frunte, porniră către cărarea ce ducea spre casă, acum acoperită de zăpadă. Lucilla îşi spusese că nu avea să facă asta, însă, chiar înainte de a o urma pe Prudence, privi înapoi către cabană. Thomas era exact unde ştiuse ea că avea să fie, privind-o. Şi avea să fie stea

până când nu avea să o mai vadă. Lucilla privi în spate, întipărindu-şi în memoria şi în fiinţa ei imaginea lui şi tot ce era el, apoi coti şi goni calul printre copaci.

Capitolul 8

Când abia se luminase de ziuă, Devil Cynster deschise uşa de la bucătăria conacului şi păşi în aerul rece al dimineţii. Zăpada îngheţată îi trosnea sub tălpile ghetelor, în timp ce mâinile adânc înfipte în buzunarele hainei gri se cuibăreau bine în material. Îşi croia drum spre colţul de nord-vest al curţii din spate, trecând pe lângă casa fierarului.

Totul în jur era alb, acoperit cu un strat gros de zăpadă neîntinată, în afară de cerul albastru, dureros de albastru. Vântul se dusese odată cu furtuna, însă lăsase în urmă un ger tăios. Aerul era limpede şi curat.

La răsărit, soarele se ridica încet, pictând cerul în nuanţe de auriu şi trandafiriu. Înainte de a ajunge în zona unde gardul dinspre nord se întâlnea cu cel vestic, Devil se opri şi îşi miji ochii verzi, privind înspre liziera pădurii. În clipa următoare, auzi zăpada scrâşnind sub paşii cuiva. Strânse buzele şi aşteptă. Nu fu surprins să îl vadă alăturându-i-se pe vărul său, Demon.

— Honoria era îngrijorată. Aşa că m-am gândit să vin să arunc o privire, îi spuse, privindu-l în ochii albaştri.

Demon încuviinţă din cap.

— Şi Felicity îşi făcea griji. Nu mă mir.

Prudence, fiica lor cea mare, încă era plecată în acea dimineaţă senină şi însorită de Crăciun. Demon rămase nemişcat, privind şi el în zare. Rând pe rând, li se alăturară şi ceilalţi. Gabriel, Vane şi Lucifer aveau cam aceeaşi poveste cu soţia îngrijorată care-i trimisese să verifice... Nimeni nu spunea ce anume să verifice.

Într-un sfârşit, îşi făcu apariţia Richard. Privi spre marginea pădurii şi, după câteva clipe, spuse:

— Acum zece minute, mi s-a reamintit că ai noştri copii, cei cinci care, în Ajunul Crăciunului, s-au oprit să îi vină în ajutor unei familii, sunt mai mult decât capabili să aibă grijă de ei.

Vane îi aruncă o privire scurtă lui Richard.

— Ţi-a spus ea că se vor întoarce în siguranţă acasă?

Cu toţii ştiau că prin „ea” se referea la Catriona şi că Doamna Văii nu obişnuia să spună vorbe în vânt de dragul de a-i linişti pe ceilalţi. Dacă le dădea asigurări însemna că ştia ceva. Iar, când ştia, ştia.

Richard încuviinţă din cap.

— A spus că se vor întoarce azi. Mi s-a zis să vă transmit asta şi să vă reamintesc faptul că, dacă stăm aici de pază, nu rezolvăm nimic. Sugestia e să ne întoarcem în casă şi să le lăsăm aventura să se încheie de la sine. Ceilalţi nu păreau convinşi încă, aşa că Richard continuă: înainte să vin aici, m-am urcat în cel mai înalt turn şi m-am uitat în zare cu ocheanul. Nu am văzut nicio mişcare.

Pufnind şi mârâind, ceilalţi priviră din nou înspre liziera pădurii, numai că, exact cum spusese Richard, nu era nimic de văzut. Richard fu primul care se îndepărtă, urmat de ceilalţi. Unul câte unul, bărbaţii o luau înapoi spre casă.

Devil plecă ultimul. Se opri în dreptul uşii bucătăriei ca să se uite în spate încă o dată în zare, acolo unde întinderea albă se întâlnea cu verdele pădurii. Nimic nu tulbura întinderea albă, nemişcată şi tăioasă. Devil intră în casă. Era devreme, mult prea devreme chiar şi pentru o ceaşcă de cafea. Nu. Nu în dimineaţa Crăciunului. Ceilalţi trecuseră pe lângă bucătărie fără să încetinească măcar pasul şi plecaseră care încotro, în turnurile sau încăperile unde îşi lăsaseră soţiile adormite.

Devil intră în apartamentul generos pe care îl împărţea cu Honoria. Închise uşa cu grijă, îşi dezbrăcă haina şi o azvârli pe un scaun, apoi se aşeză să îşi scoată ghetele. Honoria dormea pe o parte, ghemuită, cu faţa înspre fereastră. Tresări în clipa în care una din ghete căzu pe podea, întoarse capul şi îi aruncă lui Devil o privire

somnoroasă. Se încruntă brusc văzându-l că se dezbrăca.

— S-a întâmplat ceva? Pe unde-ai umblat?

— Nu s-a întâmplat nimic, răspunse el, fără să ridice privirea, în timp ce-şi descheia nasturii de la cămaşă.

Răspunsul lui scurt o făcu pe Honoria să se întoarcă pe spate ca să îl vadă mai bine.

— Şi?

El strânse buzele, apoi oftă adânc şi recunoscu tot adevărul.

— Am ieşit cu gândul că poate o să-i văd întorcându-se călare.

— Aha.

Honoria îl privi cu blândeţe, cu un amestec de înţelegere şi indulgenţă.

— Să înţeleg că încă nu s-au arătat, continuă ea.

— Richard s-a dus în cel mai înalt dintre turnuri şi a scrutat împrejurimile. Nici urmă de ei.

— Bănuiesc că aţi ieşit cu toţii în dimineaţa asta.

Devil îşi scoase cămaşa şi-i aruncă o privire care spunea „Mai e nevoie să întrebi?!” Honoria râse, dar râsul îi pieri când el rămase gol puşcă în faţa ei, ridică repede cuvertura şi se întinse lângă ea în pat, trăgând-o în braţele lui. Honoria scoase un ţipăt scurt şi amuzat care aproape o lăsă fără suflare. Era captivă în braţele lui. Îl privi în ochi, iar el îi oferi unul dintre zâmbetele lui aparte.

— Crăciun fericit, Excelenţă!

Apoi, se aplecă să o sărute.

*

La micul dejun, atmosfera de Crăciun se simţea din plin. Prin amabilitatea gazdelor, fiecare mesean avea parte de un mic dar aşezat lângă farfurie. Copiii îşi primiseră deja lângă pat cadourile mai consistente şi mai personale pregătite de părinţi şi de fraţi, încăperea unde luau masa răsuna de veselie, de voie bună şi de urări.

Cu toţii observaseră însă locurile goale. Christopher fusese primit din nou în compania celor mai în vârstă.

Catriona se ridicase, le urase tuturor bun venit şi le dăduse din nou asigurări că cei absenţi aveau să se întoarcă la timp pentru a lua parte la festinul de Crăciun, de la prânz. Mesenii chiuiseră de bucurie, dând apoi frâu liber bunei dispoziţii. Atmosfera festivă aproape că o sufocă pe Claire când intră în sală. Se îndreptă zâmbind spre locul ei, alături de Daniel, şi, când privirile li se întâlniră, îi spuse:

— Crăciun fericit, Daniel!

— Şi ţie, Claire, răspunse el, cu un zâmbet mai larg decât de obicei şi cu o lumină specială în ochi.

Ea îi întinse mâna, iar el o ajută să ia loc pe băncuţă. Odată aşezată lângă el, se lăsă furată de moment şi de bucuria din jur, uitând de griji. Claire se lăsă în voia căldurii şi a tovărăşiei pe care le împărtăşea cu Daniel, dar şi cu Melinda, Raven şi Morris. Cu toţii erau copleşiţi de cadourile şi de atenţia primite.

Nu era momentul să-i îngăduie dilemei ce nu îi dădea pace să îi înfrâneze reacţiile. Aşa că îşi deschise inima şi îşi permise să guste din fericirea acelei zile. Din prezenţa lui Daniel, din căldura privirii lui şi din plăcerile simple ale vieţii.

În acelaşi timp, Daniel se bucura şi el de apropierea lui Claire. De gândul că, pentru ore bune de acum înainte, aveau să fie nedespărţiţi. Fiu de preot, pentru el, dimineţile de Crăciun începuseră mereu cu slujba de la biserică. Doar că în Vale nu exista nicio biserică propriu-zisă. Nici măcar vreo capelă. Cei din casă formau o congregaţie specială, iar Daniel simţea că îmbinarea cultului păgân al Doamnei Văii şi elementele sărbătorilor creştine ofereau o experienţă mai bogată, mai profundă, cumva mai pământeană şi mai semnificativă.

Corul constituit spontan cu o seară în urmă se formă din nou. Se cânta despre clinchet de clopoţei, despre naşteri şi sărbătoare. Vocile se împleteau minunat, cele mai înalte – cristaline şi dare, cele joase – profunde, oferind contrapunctul perfect. Daniel se lăsă cuprins de experienţa minunată la care asista, de sentimentele care însufleţeau acea zi şi îşi făcu un scop din a se bucura de fiecare

secundă.

La masa de alături, Louisa, Therese, Innabelle şi Juliet erau încântate de darurile primite. Îşi povestiră una alteia, detaliind fiecare cadou, apoi Louisa privi în jur şi scoase un oftat de uşurare.

— A meritat din plin efortul de a-i convinge pe bătrâni să sărbătorim Crăciunul aici.

Innabelle ridică din sprâncene.

— Nu e vorba doar despre Crăciun… sau doar despre ziua asta, ci despre toate zilele ce vor urma. Inclusiv Anul Nou.

Juliet o privi cu interes pe Innabelle.

— Vorbeşti de parcă Anul Nou e mai frumos decât Crăciunul şi… Nu văd cum ar putea fi! exclamă ea, ridicând braţele spre cer şi privind în jur.

— Stai să vezi, replică Innabelle, căreia îi sclipeau ochii.

— Pentru mine, interveni Therese, e suficient să mă bucur de aceste sărbători pas cu pas, zi după zi. Aici, totul e aproape la fel, şi totuşi diferit. Poate pentru că aici nu e ca în celelalte văi, unde angajaţii sărbătoresc separat, în aripi diferite ale clădirii. Aici suntem cu toţii împreună. Ca un sat care sărbătoreşte laolaltă, completă ea, privind spre cor.

— Aşa e, fu de acord Innabelle. Exact aşa e aici mereu. Şi aşa va fi şi de Anul Nou. Poate şi mai şi, zise ea zâmbind, ca şi cum ar fi dezvăluit un secret.

— Ştii mai multe decât ne spui, o tachină Louisa. Bun, acum, spune-ne ce urmează azi.

— Păi, să vedeţi, fetelor… Se întoarseră toate patru. În spatele lor era Catriona, care, după ce se asigură că le făcuse atente, continuă să vorbească: Am venit să vă întreb dacă vreţi să le ţineţi locul lui Prudence şi Lucillei şi să ne ajutaţi pe mine, Algaria şi doamna Broom să împachetăm cadourile de Sfântul Ştefan.

Cele patru fete se uitară una la cealaltă, apoi Louisa răspunse în numele tuturor:

— Da, sigur că da.

Pregătirea cadourilor ce urmau să fie dăruite a doua

zi, de Sfântul Ştefan, tuturor celor din casă era o tradiţie de ambele părţi ale graniţei. Louisa privi apoi înspre locurile goale de la masă şi afişă un aer sobru.

— Dar… Lucilla şi Prudence nu vor vrea să ajute când se vor întoarce?

Se uită cu atenţie la Catriona. Cu toate că trăia din plin bucuria sărbătorii, Louisa era cât se poate de conştientă că fraţii ei mai mari erau în continuare undeva prin troiene. Cel mai adesea, o enervau, dar era nerăbdătoare să îi revadă cât mai repede. Le pregătise cadouri şi spera că avea, la rândul ei, cadouri de primit din partea lor. Mai mult decât orice însă, îi voia acolo, alături de toată familia. Lucilla şi Prudence erau cu Sebastian şi Michael. Louisa o privi ţintă pe Catriona.

— Sau… nu se vor întoarce la timp?

Catriona o privi în ochi, acei ochi de un verde-deschis, şi văzu emoţia din adâncurile lor. Zâmbi.

— Vor fi cu toţii înapoi înainte de prânzul de Crăciun, aşa cum am spus, dar bag mâna în foc că amândouă fetele, ca să nu mai zic şi de băieţi, se vor prăbuşi în pat imediat după masă. Mă îndoiesc sincer că a închis vreunul un ochi noaptea trecută.

— Aha!

Privirea Louisei se limpezi. Se uită spre Therese, apoi din nou spre Catriona.

— Atunci, unde şi când e nevoie de noi?

*

Dimineaţa se scurse într-un amestec de activităţi. Micul dejun fusese servit devreme, pentru a rămâne suficient timp ca bucătăria să fie gata pentru extravaganţa prânzului de Crăciun de la casa Casphairn. Pentru cei din personal, de la menajere, bucătărese, grădinari, servitori, pădurari şi aşa mai departe, evenimentul era printre cele mai importante din an. Din fericire, nu doar că furtuna trecuse, dar soarele, deşi slăbit, decisese să rămână pe cer, făcând să sclipească zăpada şi gheaţa în scăpărări de

diamant.

Toţi copiii, cei din familia Cynster, dar şi cei de pe lângă casă, se bucurau de prilejul de a se juca afară. La început, se mulţumiseră să privească totul cu gurile căscate, apoi, la sugestia lui Raven, construiseră o armată de oameni de zăpadă de-a lungul aleii principale. Competiţia fusese prietenească, deşi, pe alocuri, devenise înverşunată, iar rezultatele fuseseră când dramatice, când amuzante.

Cu Louisa şi celelalte fete de paisprezece ani lucrând intens sub îndrumarea Catrionei, Claire îşi luă mantaua îmblănită, mănuşile, eşarfa şi căciula împletită şi i se alătură lui Daniel. El tocmai supraveghea construirea de oameni de zăpadă. Fără a se gândi prea mult la toate lucrurile, când ajunse în dreptul lui, îl prinse de braţ. Surprins, el o privi, iar ea îi întoarse căutătura cu un zâmbet. El se pierdu în ochii ei. Îi putea citi speranţa care-i dansa în pupile, însă, în afară de a-şi trage braţul mai aproape de trup şi, implicit, pe ea, nu rosti vreun cuvânt. Apoi, un copil strigă, iar el privi în sus şi îi răspunse la întrebare. Îşi petrecuseră restul dimineţii plimbându-se împreună. Pământul îngheţase, în special pe alee, ceea ce le făcu pe mai multe fete să se sprijine de braţul unui bărbat; faptul că ea stătea lipită de Daniel nu ieşea prea tare în evidenţă.

Era o adevărată plăcere să poată împărtăşi astfel de momente simple – aşa cum făcuseră la micul dejun; puteau fi ei înşişi fără cereri şi restricţii. În timp ce se plimba de-a lungul şirului de oameni de zăpadă ghidând-o pe Claire, lui Daniel i se păru că tot ce se petrecea era parte din marele plan magic al Văii din Casphairn; erau atât de departe de orice oraş, atât de protejaţi de pământurile brute şi neîntinate, că aspectele superficiale ale vieţii civilizate păreau acum irelevante. Apoi, auzi gongul, acel sunet care reverbera prin tot conacul şi prin uşile abia deschise. Dintr-odată, toţi copiii ţipară de bucurie, un sunet care ar fi făcut până şi cele mai triste persoane să zâmbească. Oamenii de zăpadă şi concurenţa cu privire la cine avusese cel mai

frumos exponat rămaseră în urmă pe măsură ce gloata veselă ţopăia şi striga, îndreptându-se spre conac, urmată de adulţi, bucuroşi la rândul lor.

Intrând printre ultimii, Daniel îi eliberă braţul lui Claire pentru a-l ajuta pe unul dintre servitori să închidă uşile mari de la intrare.

— Ceilalţi din grupul de călărie s-au întors? întrebă el, privindu-l pe bărbat.

— Nu încă, zise servitorul, scuturând din cap. Dar, aşa cum a spus Doamna, dacă o să fie aici la ora prânzului înseamnă că nu mai au mult.

Daniel se întoarse către Claire. Prinzându-l din nou de braţ în timp ce-l urmau pe servitor în Sala Mare, ea îşi înclină capul şi se apropie.

— Trebuie să fie frumos şi revigorant să ai o asemenea încredere, murmură ea.

El o privea, însă ea se uita în altă parte.

— Foarte adevărat, şopti şi el şi o conduse la masă.

Mesele erau deja pline cu farfurii şi platouri acoperite, cu ornamente din verdeaţă aranjate de jur-împrejur. Brad, pin şi molid împrospătau aerul, adăugând acel spirit festiv. În ciuda tuturor credinţelor şi a certitudinilor, privirea tuturor era atrasă ca un magnet de partea aceea a mesei de mai jos de podium, încă goală…

— Vin! ţipă Calvin, coborând şchiopătând pe scările care dădeau direct lângă podium. Cu faţa luminată de veselie, se adresă mesei la care erau aşezaţi părinţii Cynster: Am tot tras cu ochiul din camera lui Carter, din vârful turnului – m-am uitat cu binoclul şi tocmai i-am zărit venind dinspre munţi prin zăpadă. Au ieşit din pădure şi nu mai au mult.

Până să termine Calvin povestea, mai bine de jumătate din încăpere se ridicase din nou. Oamenii se năpustiseră înspre uşile care dădeau afară – uşa laterală, uşa principală, uşa de la bucătărie. Nerăbdarea şi uşurarea îi făcură pe toţi cei din familia Cynster să iasă încântaţi afară, urmaţi, bineînţeles, de un număr mare de angajaţi, dornici să-i vadă pe absenţii casei şi să le audă povestea.

Toţi cei care se îngrămădiseră în curtea din spate sperau să audă o poveste nouă de Crăciun, una cu final fericit.

Călăreţii se apropiau, devenind vizibili cu ochiul liber. Călăreau cu precauţie.

— Bine fac! Din ce văd, zăpada asta e prea adâncă pentru mers la trap, zise Demon cu mâinile puse-n şold, încuviinţând aprobator.

— Nu şi dacă vin nişte lupi în urma ta, completă Felicity, soţia lui, aşezată lângă el.

Demon privi către ea; îşi zâmbiseră reciproc, apoi ambii ridicaseră capul şi o urmăriseră pe Prudence, fata lor cea mare, conducându-şi armăsarul prin zăpadă către ei. Sebastian, ca de obicei şi cum era de aşteptat, era primul, conducându-i. Calului masiv nu avea probleme în a păşi prin noianul de zăpadă. Prudence o urma, iar calul ei cât de cât pe urmele calului lui Sebastian, iar Lucilla venea după ei. Iapa mare şi neagră a Lucillei era cel mai uşor cal – şi tare încăpăţânată. Şi totuşi, în condiţiile date, părea să aprecieze poteca pe care o făcuseră animalele mai mari din faţa ei, căci mergea pe urmele lor fără să protesteze.

Călărind uşor, Michael o urmă pe Lucilla, iar Marcus rămase în spate, fără a scăpa din ochi micul grup şi urmărind cu atenţie traseul prin marea de zăpadă pe care îl alegea Sebastian.

Apoi, dintr-odată, erau aproape.

— Era şi timpul, strigă ducele.

— Am venit cât de repede am putut, zise Sebastian zâmbind larg, arătând cu capul către direcţia din care tocmai veniseră. Troienele de pe creastă şi din zonele de jos ale pădurii au fost cu mult mai adânci decât ne-am imaginat.

— Sunteţi aici, acasă, în siguranţă, şi asta e tot ce contează.

Rupert şi Alasdair deschiseră larg poarta din spate, apoi, unul câte unul, călăreţii intrară. Oboseala, dar şi triumful se puteau citi pe faţa lor. Pe măsură ce-şi opriră caii şi descălecară, fură invadaţi de un vacarm de ovaţii şi frânturi de propoziţii.

— Bine aţi venit acasă! Şi Crăciun fericit!!

Richard fu primul care se întinsese după cel mai mare copil al său. O ridică pe Lucilla din şa – observând că nu întâmpină rezistenţă din partea ei, aşa cum se aşteptase. Se vedea pe faţa ei oboseală – dar mai era ceva acolo, ceva preţios şi minunat. Lucilla tremură.

— Mi-e frig.

Richard o îmbrăţişă. Apoi, Catriona se apropie. O strânse în braţe, apoi se depărta la o lungime de braţ distanţă.

Doamna Văii îşi privi fiica în ochi, apoi îi adresă un zâmbet plin de dragoste şi de aprobare, mângâindu-i pletele arămii.

— Bună treabă! Acum, mergi înăuntru şi încălzeşte-te. Vom sărbători cu toţii, după care tu şi ceilalţi vă veţi duce să vă odihniţi. Aveţi mult de recuperat.

În acea clipă, îşi făcu apariţia Marcus. Catriona îl îmbrăţişă, apoi se desprinse şi îl privi cu atenţie din cap până în picioare. Zâmbi, un zâmbet uşor diferit, şi dădu aprobator din cap.

— Bun. Hai, şi tu. Înăuntru. Vrem să ştim toate detaliile aventurii, dar, înainte de toate, vreau să vă încălziţi şi să beţi ceva.

— Vin fiert, dacă mai e, spuse Marcus, privind spre Richard.

— Ar trebui să fie. Întreabă la bucătărie, replică Richard, bătându-l pe umăr.

Mulţi săriră să ducă la grajduri caii obosiţi. Cu mâini pricepute, le scoaseră şeile şi se ocupară de ei. Între timp, grupul se îndreptă înspre clădirea principală. Călăreţii abia întorşi se aflau chiar în mijlocul mulţimii. Înăuntru, cei rămaşi se asiguraseră că totul era pregătit, că nou-veniţii aveau să găsească locuri la mese şi aveau să aibă suficient vin şi suficientă mâncare. Marcus se strecură pe băncuţă, la locul lui obişnuit, şi ridică paharul.

— Vin fiert în cinstea noastră!

Sorbi şi păru brusc surprins. Polby, majordomul, care urmărea totul ca să se asigure că eroii aveau parte de

primirea potrivită, îi observă reacţia şi zâmbi.

— Vinul e mai tare, pentru că a stat peste noapte. Aşa ni s-a spus că îl vreţi.

— Aveam nevoie de aşa ceva, răspunse Michael, savurând încă o înghiţitură, apoi deschise ochii şi îi aruncă lui Polby un zâmbet sfârşit. Te rog, spune-i bucătăresei că, dacă vrea să vindece pe oricine de orice are legătură cu statul în frig, vinul fiert reîncălzit rezolvă totul.

— Excelent!

Bucuros că toţi şase (pentru că celor cinci li se alăturase şi Christopher) aveau tot ce le trebuia, Polby se retrase încântat la locul lui, la masa la care şedea de obicei.

La masa mare, Catriona se ridică, iar sporovăială din începere se transformă în murmur, apoi în şoapte şi în îndemnuri la tăcere. Catriona zâmbi şi scrută sala cu o privire plină de căldură.

— Astăzi, este o zi a bucuriei, o zi a recunoştinţei, în care mulţumim pentru tot ce ni s-a oferit în acest an şi ne gândim cu speranţă la anii care vor urma. Oricare v-ar fi credinţa, oricare ar fi divinitatea căreia vă închinaţi, vă rog să vă luaţi un răgaz ca să-i mulţumiţi.

Tăcu preţ de câteva clipe, timp în care nu se auzi nicio şoaptă. Mulţi îşi plecaseră capetele, murmurând în tăcere câte o rugăciune. Alţii închiseseră ochii, în vreme ce alţii rămăseseră nemişcaţi, privindu-şi cu ochi mari stăpâna, simţindu-se în siguranţă în prezenţa ei. Catriona continuă să vorbească, glasul ei clar şi blând răsunând până în cele mai îndepărtate colţuri ale camerei.

— Suntem de două ori recunoscători azi, pentru că tinerii noştri aventuroşi s-au întors teferi şi nevătămaţi. Aşa cum probabil bănuiţi cu toţii, au o poveste de Crăciun foarte interesantă să ne istorisească. Numai că acum mâncarea e caldă, iar ei sunt, cu siguranţă, flămânzi. Cu toţii începură să râdă, iar Catriona ridică mâinile. Vă rog… vă rog pe toţi să vă alăturaţi acestei sărbători. Vă poftesc la ospăţ, şi poate, dacă vor fi în stare, tovarăşii noştri recent întorşi o să ne amuze cu poveşti despre încercările prin care au trecut.

Alături de Catriona, Richard se ridică pe finalul scurtului ei discurs. Înălţă paharul şi spuse:

— Haideţi! Să bem, să mâncăm şi să ne veselim!

Chiotele umplură încăperea, şi toţi mesenii urmară întocmai îndemnul stăpânului casei. Michael luă un copan de curcan şi se uită în jur către ceilalţi ocupanţi ai mesei de şase persoane.

— Cum vreţi să procedăm?

Christopher rânji.

— Din moment ce nu am fost acolo, eu nu trebuie şi procedez în niciun fel. Trebuie doar şi mănânc, şi beau şi mi amuz de poveştile voastre.

Alături de el, Sebastian se prefăcu a nu trage farfuria şi paharul cu vin din faţă.

— Hei! strigă Christopher.

— Băieţi! interveni Prudence, de partea cealaltă a mesei, ameninţându-i cu un os de pui. Măcar încercaţi să vă purtaţi ca nişte gentlemeni.

Sebastian şi Christopher ridicară nepăsători din umeri şi, împreună cu Marcus şi Michael, se apucară să devoreze tot ce găseau comestibil.

După ce îşi umplu farfuria şi înghiţi aproape pe nemestecate jumătate din conţinut, Sebastian spuse:

— Haideţi să ne predăm unul altuia ştafeta, cum s-ar spune. Încep eu povestirea, iar cine va dori va interveni şi va continua de unde am rămas. În felul acesta, toată lumea se va distra, iar fiecare dintre noi va apuca să mănânce cât e caldă mâncarea.

Lucilla îi aruncă o privire aprobatoare.

— Nu-mi imaginez cum ar povesti vreunul dintre voi cum a decurs naşterea, la fel cum nici eu, nici Prudence nu am şti să explicăm ce s-a întâmplat când voi şi Thomas Carrick aţi ieşit să reparaţi acel oblon. Aşa că e mai bine ca fiecare să povestească o parte, în loc să încerce doar unul să relateze tot ce s-a întâmplat.

Ceilalţi încuviinţară din cap, cu gurile pline. Sebastian se şterse la gură cu un şervet, apoi se ridică. Trecu peste bancă şi se apropie de şemineu, cu spatele la foc. Privi în

sus, spre masa părinţilor, şi îşi văzu părinţii zâmbindu-i cu căldură.

— Excelenţe, începu el, întinzând braţele şi adresându-se întregului grup. Doamnelor şi domnilor, vă prezint povestea noastră de Crăciun.

Introducerea lui fu întâmpinată cu hohote de râs. Încurajat de reacţia publicului, Sebastian continuă:

— Totul a început cu o ieşire la vânătoare în pădure. Numai că s-a pornit furtuna şi…

Cu întorsături pricepute de frază, Sebastian descrise cum Jeb le apăruse brusc în cale şi le ceruse ajutorul, iar ei îl urmaseră spre căsuţa lui. Atunci, se ridică Marcus, iar Sebastian se întoarse la masă ca să termine de mâncat. Marcus descrise în detaliu coliba, prezentându-i toate neajunsurile şi structura şubredă. Descrise apoi şi împrejurimile.

— Intrarea în colibă era expusă în bătaia furtunii.

Lucilla se ridică şi îi luă locul fratelui ei.

— Am intrat şi am consultat-o pe Lottie, soţia lui Jeb. Era deja în travaliu, şi mi-am dat seama că bebeluşul avea să vină pe lume înainte de răsărit şi că nu era în poziţia potrivită. Mi-am dat seama că avea nevoie de mine şi că era cu neputinţă să plec. Aveam însă nevoie de ajutorul lui Prudence, iar Marcus, Sebastian şi Michael au ales să rămână şi ei ca să ne asigure protecţia. Christopher, după cum bine ştiţi, i-a adus înapoi pe ceilalţi băieţi.

De la masă, Christopher se ridică şi raportă:

— Ştiu deja cu toţii, mai puţin voi cinci, că am ajuns cu bine, la ţanc ca să apucăm cina.

— Normal! pufni Sebastian.

Christopher ridică afectat din umeri şi se aşeză într-un cor de râsete, iar Lucilla îşi continuă istorisirea:

— Aşadar, noi cinci şi Jeb ne-am pregătit cât am putut de bine nu doar pentru naşterea copilului, ci şi pentru a face faţă furiei furtunii.

Descrise pe scurt câteva măsuri pe care le luaseră rapid – pătura agăţată pe post de paravan, oalele cu apă. Atunci, se ridică Michael şi preluă firul poveştii:

— Coliba era curată şi ordonată, dar şubredă rău. Nu oferea deloc siguranţă.

Băiatul le povesti mesenilor despre reparaţiile pe care le făcuseră pentru ca micuţa construcţie să reziste în faţa vijeliei. Prudence povesti şi ea, pe scurt, cum se treziseră că nu aveau destulă mâncare pentru toată lumea şi că la un moment dat părea că nu vor putea face decât o supă chioară pentru a o hrăni pe viitoarea mamă.

— A, şi să nu uităm de infuziile şi tincturile pregătite de Lucilla, care au fost de mare ajutor.

La rândul lui, Marcus le făcu o scurtă descriere a animalelor din hambarul transformat în grajd.

— Şi, pe urmă, spuse Sebastian, revenind în faţa tuturor, exact când furtuna ameninţa să ia casa pe sus, cineva a bătut la uşă.

— Mai corect spus, cineva s-a buşit în uşă, interveni Michael.

Sebastian încuviinţă din cap şi povesti, în tonuri de melodramă, despre sosirea lui Thomas Carrick şi despre proviziile pe care acesta le adusese.

— Arăta ca bunul rege Wenceslas, cu un câine de vânătoare uriaş şi cu o sanie plină cu mâncare şi băutură.

Lucilla se ridică şi, ignorând strâmbătura nemulţumită a lui Sebastian, observă că, după un moment de tensiune, bărbaţii din familia Cynster, inclusiv tatăl ei, se relaxaseră şi îi priveau cumva aprobator.

— Proviziile aduse de Thomas Carrick au fost mană cerească. Includeau o sticlă de mied, una de gin şi una de whisky. Din păcate, cea de whisky s-a golit înainte să plecăm din colibă, spuse ea, aruncându-le o privire severă lui Sebastian, Michael şi Marcus, iar mesenii izbucniră în hohote de râs. Prin urmare, continuă ea, îi aveam alături pe bunul rege Wenceslas şi pe câinele lui, pe arendaş şi pe biata lui nevastă gata să nască în Ajunul Crăciunului, într-o colibă dărăpănată, un pic mai de Doamne ajută decât un grajd. Aveam câteva animale – o oaie, o capră şi o vacă. Aveam… trei crai de la răsărit? întrebă ea retoric, arătând înspre Marcus, Michael şi Sebastian.

Toată lumea izbucni în râs, mai ales cei din familia Cynster.

— Şi, continuă Lucilla, când râsetele se mai potoliră, cred că asta înseamnă că eu şi Prudence am fost îngerii păzitori.

Mesenii râseră şi aplaudară, cu feţele luminate de zâmbete largi. Michael se ridică şi puse capăt momentului de glorie al Lucillei.

— Dincolo de scena naşterii, trebuie să vă povestesc despre câine. Căci nu era câtuşi de puţin un animal obişnuit.

Mulţi din auditoriu scoaseră gemete de prefăcută indignare, căci era bine-cunoscută obsesia lui Michael pentru vânătoare. Dar el nu se lăsă intimidat.

— Era un copoi nemaipomenit, îi asigură Michael pe cei prezenţi şi se avântă într-o descriere plină de vervă şi patimă a Hestei, după care prezentă succint, dar precis panica tot mai mare ce începea să îl acapareze pe Jeb şi încercările mai mult sau mai puţin reuşite de a-l distrage de la evidenta agonie pe care soţia lui era nevoită să o îndure.

— Aş minţi dacă aş spune că tentativele noastre au reuşit. Şi taman când ţipetele şi gemetele ajunseseră la apogeu şi ne aşteptam cu toţii ca bebeluşul să vină pe lume din clipă în clipă, furtuna a smuls unul dintre obloane şi s-a năpustit în colibă.

Veni rândul lui Sebastian, din nou, căci el era singurul care ştia ce se petrecuse când el şi Thomas Carrick se chinuiseră să repare oblonul. Lucilla asculta cu atâta concentrare, că o trecură fiorii. Îl cunoştea pe Sebastian suficient cât să înţeleagă dincolo de glumele pe care le făcea de dragul auditoriului şi îşi dădea seama că el şi Thomas fuseseră la un pas de-a se răni foarte grav. Când Sebastian termină de povestit cum el şi Thomas reparaseră oblonul şi se întorseseră înăuntru, Lucilla preluă firul poveştii.

— Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi reuşit să repare oblonul. Aerul era îngheţat, iar vântul sufla cu sălbăticie. Ceilalţi au stârnit focul, şi nu după mult timp

pruncul a decis că a sosit momentul să vină pe lume. Nu a decurs chiar ca la carte, dar eu, Lottie şi Prudence am colaborat de minune şi am ajutat să se nască o fetiţă absolut perfectă. Se întâmpla la zece minute după miezul nopţii, adăugă Lucilla, privind în jur.

Se auziră suspine şi exclamaţii de încântare, iar multe femei din încăpere strigară că bebeluşul era un miracol de Crăciun. Veni din nou rândul lui Prudence, care, în obişnuitul stil extrem de practic, descrise cum munciseră cu toţii, în orele care urmaseră, ca să pună la punct coliba şi să se asigure că Jeb şi Lottie aveau parte de mâncare suficientă şi hrănitoare, iar animalele erau, şi ele, hrănite şi adăpate.

— Carrick a spus că rămâne până când ninsoarea se mai domoleşte şi că, după aceea, se va duce să aducă nişte oameni care să-i transporte pe Lottie, pe Jeb şi bebeluş la conacul Carrick.

Marcus se ridică şi îi luă locul lui Prudence.

— Cred că niciunul dintre noi nu şi-a dat seama când s-a oprit furtuna. Am observat deodată că nu mai bate vântul, apoi am ieşit din cabană şi ne-am trezit învăluiţi de linişte.

Lucilla îşi ascultă fratele geamăn descriind extrem de creativ şi de elocvent magia acelui moment. La fel ca ea, şi el simţise pământul, simţise vibraţia aproape divină a naturii. Sebastian se ridică şi făcu câteva precizări finale despre cum au tăiat lemne, cum au muls vaca şi cum a reuşit Michael să nu se aleagă cu o copită în burtă. Apoi, le făcu semn celorlalţi să se apropie, inclusiv lui Christopher.

— N-am fi putut să facem tot ce am făcut dacă i-am fi avut cu noi şi pe ceilalţi băieţi, aşa că îi datorăm multe lui Christopher. Contribuţia lui a fost importantă.

Ceilalţi izbucniră în urale şi chiote, iar Christopher făcu o plecăciune, apoi rămase alături de ceilalţi cinci. Sebastian întinse braţele şi spuse:

— Drumul spre casă a fost lent, dar lipsit de incidente. Şi asta e povestea noastră de Crăciun pentru voi. O poveste despre cum am fost chemaţi în ajutor, despre cum am

ajutat să vină pe lume o nouă viaţă, cu sprijinul tuturor sfinţilor şi al zeităţilor existente, chiar în dimineaţa de Crăciun.

Sebastian făcu o plecăciune adâncă, urmat de ceilalţi, iar sala izbucni în strigăte de bucurie şi în aplauze. Mesenii băteau cu picioarele în podea ca să îşi arate admiraţia. Complimentele şi felicitările curgeau, iar membrii mai vârstnici ai familiei Cynster îşi priveau cu mândrie odraslele şi viitorul. De la masa mare, Catriona le făcu un semn discret servitorilor care aşteptau. Se adunaseră cu toţii să audă povestea. Veniseră inclusiv slujitorii din bucătărie. În câteva minute, prăjituri apetisante ajungeau sub nasurile pofticioşilor de la mese, reducându-i la tăcere. Lângă Daniel, Claire se minuna de gustul mirific al desertului, cel mai bun pe care îl gustase vreodată. Profită de momentul în care Daniel întoarse capul într-o parte şi îi studie cu atenţie profilul. Cum avea să-şi dea seama dacă o iubea? Trebuia să existe o cale.

Privi din nou înspre farfurie înainte ca el să observe că îl privea. Claire îşi dădea prea bine seama că trebuia să facă ceva şi să afle, într-un fel sau altul, ceea ce avea nevoie să ştie. Cândva târziu în noapte, trecuse de punctul în care ar fi fost încă dispusă să bată în retragere. Nu ştia dacă la mijloc fusese sfatul Melindei sau propria ei hotărâre. Ştia, în schimb, că nu îşi mai punea problema să se îndepărteze pur şi simplu de Daniel, să ia distanţă. Trebuia să afle dacă putea fi ceva între ei, altfel ar fi regretat toată viaţa că nu avusese curajul să întrebe. Însă cum putea afla răspunsul la o întrebare de care părea să depindă totul? Îşi mâncă desertul în tăcere, cu gândurile ei. Pentru Daniel, tăcerea ei era derutantă. La cum stăteau lucrurile între ei, nu îşi dădea seama dacă era pe punctul de a înregistra un succes răsunător sau un eşec teribil. Pe de o parte, era plin de speranţă şi reuşea să îşi impună să aibă răbdare. N-ar fi fost înţelept să pună presiune pe ea. Ziua le fusese plină de emoţii împărtăşite – nu chiar dintre cele pe care le simţea faţă de ea şi pe care spera că le simţea şi ea faţă de el. Dar, dacă Alasdair sau Rupert aveau să fie

chemaţi în sud a doua zi, iar el şi ea aveau să fie nevoiţi să plece, fiecare cu familia respectivă? Dacă ea nu avea să fie de acord? Dacă nu îi permitea să înceapă oficial să o curteze? Pe de altă parte, dacă nu deschidea gura acum, cine ştie când mai avea ocazia să o facă? Nebuloasa provocată şi de căsătoria ei anterioară era încă o complicaţie în calea fericirii lui. Să o curteze de la distanţă nu era, nici asta, o idee bună.

Trebuia să afle cât de repede în ce ape se scălda. Însă astăzi…

Când banchetul se sfârşi, o ajută să se ridice de la masă şi pândi un moment când toţi cei din jur erau atenţi la altceva. Îi ţinu mâna într-a lui şi îi strânse uşor degetele şi îi şopti încet, ca numai ea să poată să îl audă:

— Vreau să aflu totul despre tine. Vreau să ştiu ce demoni te bântuie şi ce dorinţe te încearcă. Îi căută privirea, iar ea se uită la el cu ochii mari. Nu voi renunţa niciodată la visul meu… la tine, continuă el. Decât în clipa în care îmi vei cere tu să o fac. În clipa când mă vei respinge. Până atunci, să ştii că sunt al tău, chiar dacă încă nu ştii dacă mă vrei sau nu. Îi strânse din nou mâna înainte de a-i da drumul. Să ţii minte asta, scumpa mea Claire.

Claire îl ţintui cu privirea, apoi fu nevoită să se mişte din loc, împinsă de mulţimea care se grăbea să iasă din încăpere, şi se îndreptă spre uşă.

„Vreau să aflu totul despre tine. Vreau să ştiu ce demoni te bântuie şi ce dorinţe te încearcă”.

În timp ce îşi făcea loc prin mulţime, urmată de Daniel, îşi repeta în minte cuvintele lui. Le lăsa să îi pătrundă în inimă. În suflet. Trase aer în piept şi, când trecu pe lângă mănunchiul de vâsc de sub uşă, decise să-l facă să îi arate că simţea cu adevărat ceea ce îi spusese.

Înainte ca Lucilla să apuce să li se alăture celorlalţi şi să se ducă la culcare, căci spectacolul pe care îl prezentaseră îi secase de energie, Algaria o opri.

— Ia-o înainte, îi spuse Lucilla lui Prudence. Nu cred că va dura mult.

Dacă dura, avea să adoarmă pe ea.

Prudence încuviinţă din cap şi îşi văzu de drum.

Lucilla se apropie de platformă. Părinţii ei şi ceilalţi membri mai în vârstă ai familiei Cynster se retrăseseră deja în salon sau în bibliotecă. Îşi făcu loc printre băncile goale, ajunse la capătul mesei mari şi se aşeză în aşa fel încât privirea îi era aproape la nivelul privirii Algariei şi a bunicii. Amândouă o priveau cu ochii lor vii, ca de pasăre. O pereche de ochi era de un verde-deschis, cealaltă, neagră.

McArdle adormise şi sforăia uşor într-un fotoliu, aproape de foc.

— Ia zi, spuse Algaria aranjându-şi şalul pe umeri. Vreau să ştiu toate detaliile pe care le-ai omis despre naştere. Dă-i drumul!

Lucilla reuşi să pară serioasă, dar în sinea ei râdea. Trase cu grijă aer în piept şi, cu glas măsurat, descrise naşterea cu toate amănuntele care ştia că o interesau pe Algaria, adăugând tot ce observase la Lottie şi oferind toate detaliile despre fierturile pe care i le pregătise şi poţiunile bazate pe mied şi gin pe care i le lăsase lăuzei la plecare, ca să se întremeze. Ambele femei o ascultară fără să o întrerupă, privind-o aproape enervant de fix.

Când Lucilla ajunse la finalul istorisirii, Algaria dădu aprobator din cap.

— Excelent! Ai procedat perfect de la început până la sfârşit. Algaria îi oferi apoi unul dintre foarte rarele ei zâmbete. Te-am instruit bine, iar tu ţi-ai amintit toate informaţiile când a fost nevoie. E tot ce-şi poate dori un mentor de la discipolul său.

Lucilla fu luată prin surprindere de cuvintele Algariei. Femeia o lăudase, fără doar şi poate, în felul ei. După o scurtă ezitare. Lucilla îi puse întrebarea care o frământa de mai bine de douăsprezece ore, cam de când se apropiase de Thomas Carrick suficient cât să îşi dea seama că purta şi el atingerea Doamnei Văii.

— Voiam să întreb… Chiar mă mir că nu am întrebat până acum. Până unde se întinde protecţia Doamnei Văii? Cât de mult se întinde spre nord? Sau, mai precis, ajunge până la moşia Carrick?

Algaria se încruntă ca şi cum şi ea s-ar fi întrebat acelaşi lucru. Apoi, ridică din umeri.

— Ştiu că nu se limitează la zona văii, ci se întinde şi dincolo de ea. Dar nu ştiu să existe nişte graniţe precise, spuse ea, privind-o pe Lucilla în ochi. Mai bine te-ai întreba cât de mult se întinde influenţa ei. Ţi-ai pierdut legătura cu Ea în acea colibă? Ştii bine cum şi ce simţi când te duci la Londra, de exemplu.

— Da, înţeleg.

— Şi?

— Nu, nu am simţit în colibă că am pierdut legătura. Nu am simţit asta nicăieri în acea zi de Ajun. Deci cred că se extinde cel puţin până acolo.

„Ajunge şi pe moşia Carrick”.

— Ei bine, atunci ai răspunsul. Acum, du-te şi odihneşte-te. Eşti istovită. Se vede.

Lucilla zâmbi şi se ridică. Făcu o plecăciune către Algaria şi către bunica ei. Ştia de acum că şi ea, şi Marcus, şi Thomas Carrick erau sub protecţia directă a Doamnei Văii. Dar se întreba de ce. Când se întoarse, îşi dădu seama că Helena ascultase totul în tăcere. Decise însă că era prea obosită ca să facă speculaţii despre ce urma să facă bunica ei cea perspicace cu toate informaţiile auzite. Lucilla se îndreptă spre camera ei, spre patul ei.

Capitolul 9

În liniştea după-amiezii, când tăcerea domnea în conac, tolănindu-se asemenea unui om somnolent după o masă copioasă, Daniel o zări în sfârşit pe Claire la una dintre ferestrele aflate în vârful unuia dintre turnurile proprietăţii. Când începuse să o urmărească pe furiş, ea privea afară, pierdută, dar, auzind zgomot de paşi lovindu-se de pietriş, se întoarse şi zâmbi, deşi în gestul ei părea a se citi o resemnare preocupată.

El îi întoarse zâmbetul – cât de blând putu, deşi

întreaga zi adunase o tensiune teribilă în interior; şi tocmai în acel moment îl cuprinse din nou în încleştarea ei. Simţi chingi de fier pe piept, împiedicându-l să respire. Arătă spre locul liber de lângă ea.

— Se poate?

Cu buzele arcuindu-se delicat, ea înclină capul.

— Bineînţeles.

El se aşeză. Îşi întoarse capul şi o privi, întâlnindu-i ochii. Îi susţinu privirea pentru câteva secunde, apoi îşi coborî capul. Se uită la mâinile ei, care i se odihneau în poală. Dintr-un impuls pe care nu-l analiză, întinse mâna şi o ridică pe a ei, trăgând-o spre el şi strângând-o între mâinile sale. Ea nu respinse nici atingerea, nici gestul lui. Cuprins de nevoia stringentă şi încurajat de acceptarea ei, spuse cu voce joasă:

— Ştiu că nu ar trebui să te presez, ar trebui să îţi dau timp să te gândeşti… la orice ai nevoie să te gândeşti.

Ea trebuie să fi simţit ceva în vocea lui, fiindcă se întoarse cu faţa spre el. Îşi puse şi cealaltă mână peste a lui şi strânse uşor. El îşi ţinu răsuflarea şi îşi întoarse capul. Îi întâlni ochii şi căută să priceapă ce spuneau.

— Dar trebuie să întreb – trebuie să ştiu. Este speranţă pentru mine? Pentru noi?

Claire se uiţi în ochii lui căprui şi calzi şi văzu – i se permise să vadă, clar şi deschis – un devotament pe care ştiu că se putea baza, o loialitate profundă, mereu acolo. Sigură, demnă de încredere, neşovăielnică. Şi ea simţi atunci că îi răspunde cu loialitate ce fusese mereu acolo, reală, o conexiune cu celălalt la care visase toată viaţa ei de adult.

— Eu… Căutându-i privirea aşa cum el o căuta pe a ei, ea înţelese adevărul gol-goluţ. Simţindu-se ca şi cum ar fi fost pe punctul de a face un pas ireversibil, îşi înghiţi ezitarea şi spuse: Am nevoie să ştiu…

Un ţipăt pătrunzător o întrerupse. Şi ea, şi Daniel săriră deodată. Întorcându-se spre fereastră şi ridicându-se pe vârfuri ca să poată vedea mai bine, se uitară, văzură – înţepeniră pentru o secundă –, apoi se repeziră în jos pe

scările turnului. Daniel o luase înainte şi, având picioarele mai lungi, o lăsă curând în urmă. Ea îşi ridică rochia mai sus de glezne – la naiba cu decenţa, nu put ea risca să cadă – şi alergă în urma lui, amândoi rugându-se să ajungă la timp pe malul râului. Scena pe care o văzuseră cu puţin timp înainte era doar începutul dezastrului. Mai mulţi copii – nu din familia Cynster, ci ai servitorilor – se jucau în mormanele de zăpadă. Straturi de gheaţă sclipitoare transformaseră grădinile dintre conac şi pârâu într-un ţinut fermecat de iarnă. Inevitabil, câţiva dintre copii ajunseseră aproape de malurile râului – maluri înşelătoare, fiindcă, în ciuda îngheţului, râul curgea pe sub crusta de gheaţă şi zăpadă.

Spre mijlocul anotimpului, probabil ar fi îngheţat îndeajuns cât să se poată patina, dar, deocamdată, era o capcană care îi aştepta pe cei imprudenţi. Un băiat căzuse deja în apă şi alţi doi erau luaţi de vâltoare. Două fete, ţipând şi suspinând, se ţineau de un morman de zăpadă care era gata să se desprindă de mai, cu bocancii atârnându-le în apa îngheţată. Răsuflând din greu, Claire ajunse la parter şi se repezi pe coridorul ce ducea la o uşă laterală. La capătul coridorului, uşa era deschisă, fără îndoială împinsă de Daniel, cum ieşise în viteză. În faţa lui Claire, îndreptându-se către uşă, Polby vocifera:

— Cerule! Să laşi uşile deschise pe vremea asta…

— Polby! Claire îl ajunse şi îl apucă de braţ. Lasă uşa. Întâlnind privirea uimită a majordomului, ea icni. Copiii – mai mulţi – au căzut în râu. Domnul Crosbie a alergat să îi ajute. Şi eu merg. Cheamă-i pe ceilalţi – pe toţi pe care poţi. Avem nevoie în special de bărbaţi, care să tragă copiii afară din râu.

Ea putea să ajute, dar, cu rochia ei grea de iarnă, nu putea risca să se afunde mai mult decât până la genunchi. Ochii lui Polby se bulbucară, dar el înţelese situaţia. Fără a mai zăbovi, Claire îi dădu drumul şi se repezi spre ieşire. Merse drept înainte, făcu o pauză pe verandă ca să ia iute şalul şi sări de pe terasă în zăpada îngheţată.

Ea venise destul de des la conac înainte şi cunoştea

ceea ce ar fi fost în alte anotimpuri grădina roditoare de zarzavaturi. Îşi amintea cărările, dar acum zăpada acoperise totul şi devenise cu atât mai periculoasă fiindcă se formaseră bucăţi de gheaţă peste tot. Trebuia să îşi croiască drum cu mare atenţie. Strângând din dinţi la primul asalt al frigului, îşi spuse cu seriozitate că nu ar fi de niciun ajutor dacă şi-ar rupe piciorul. Avea îndeajuns de multă experienţă încât să reziste impulsului de a o lua la goană, dar nevoia de a ajunge în locul de unde putea vedea ce se întâmpla şi putea să îl ajute pe Daniel – şi să se asigure că era nevătămat – îi clocotea în sânge.

Privind de la înălţimea turnului, ei putuseră vedea întreaga scenă desfăşurându-se jos; venind din casă, ea fu nevoită să străbată o porţiune mare din grădină înainte să vadă ce se petrecea pe malul râului. Ajungând în cele din urmă la destinaţie, se opri şi privi scena. Inima îi ajunse în gât.

— Oh, Dumnezeule! spuse cu voce sugrumată.

Daniel se lupta cu apele îngheţate. Ţinea un băieţel la piept, dând din mâini şi din picioare ca să se ţină amândoi deasupra apei. Râul era mult mai adânc decât îşi imaginase; mai rău, ea zări pietrele – întunecate şi ascuţite – apărând pe ici-colo, pericole tăcute pândind în apele învolburate.

Alţi doi băieţi erau pe jumătate afundaţi în apele rapide; se agăţau cu disperare de o piatră mare, străduindu-se să reziste şi să nu îşi piardă cunoştinţa. Cele două fete aflate în pericol de a aluneca fură prinse de ceilalţi copii, dar jumătate din corp le era afundat în apa îngheţată; copiii nu erau destul de puternici cât să le ridice pe fete de tot, pe o porţiune sigură. Frigul era aşa năprasnic, încât simţeau că îi taie nenumărate cuţite. Nici Claire, nici Daniel nu aveau mănuşi sau haină, cu atât mai puţin încălţăminte groasă. Străbătând ultima bucată de grădină, Claire respinse disconfortul care se instala deja în mintea ei şi se concentră să ajungă pe mal. Ridicând privirea, îl văzu pe Daniel alunecând şi împiedicându-se de malul stâncos al râului, într-o încercare disperată de a-l

trage pe băieţel pe uscat. Ea schimbă direcţia, luând-o către locul spre care se îndrepta Daniel. Ajungând în acel punct, ea încercă ţărmul cu piciorul; în mai multe locuri nu era altceva decât un strat de zăpadă ce acoperea o crustă subţire de gheaţă aflată deasupra apei, gata să se spargă sub greutatea ei. Bătători zăpada în jur, hotărându-se asupra locului în care putea să stea în siguranţă, apoi, când Daniel se apropie de mal, se întinse după băiat. Cu dinţii clănţănind, Daniel se ridică şi îşi înfipse picioarele în mal. Mâinile băieţelului erau îngheţate – nu putea să apuce nimic. Şi Daniel îşi pierdea cu fiecare secundă din căldura corpului, dar ceilalţi doi băieţi nu ar mai fi rezistat mult dacă nu ar fi ajuns la ei să îi tragă afară. Niciunul din cei doi copii nu era îndeajuns de mare şi de greu încât apele învolburate să nu îi poată lua pe sus. Clătinându-se şi încercând să îşi adune puterile, Daniel ridică băiatul pe care îl salvase şi i-l dădu lui Claire. Ea se aplecă, întinzându-se după el şi încercând să îl prindă de mâini. Înţelegând că nu ar fi reuşit astfel, îl apucă de încheieturi.

— L-am prins.

Daniel se opri un moment.

— Asigură-te că eşti stabilă înainte de a-i da eu drumul.

Nu voia ca ea să cadă. Ea îşi schimbă poziţia picioarelor, apoi îi zise lui Daniel:

— Îi poţi da drumul.

Daniel îl eliberă din strânsoare. Uşor, Claire se îndreptă şi printr-o mişcare de balans îl puse pe băieţel pe mal, la loc sigur. Daniel se întoarse imediat şi se îndreptă spre băieţii prinşi în vâltoare. Cu coada ochiului, văzu alţi copii – care se adunaseră în grup pe mal, dornici să-i ajute pe tovarăşii lor, dar paralizaţi de frică – mergând către Claire.

Ea le făcu semn să se apropie. De la distanţă, el o auzi dând grupului instrucţiuni scurte pentru a-l ajuta pe băiatul pe care ea îl ţinea la piept; acesta era prea slăbit să se poată ţine pe picioare. Apropiindu-se de cei doi care se ţineau încă de stânca pe care apele îngheţate o izbiseră şi o

sparseră, Daniel se gândi repede pe care ar trebui să îl ia prima dată; deşi păreau să aibă doar opt ani, el nu putea să îi ia în acelaşi timp pe amândoi. Apa ce înconjura stânca era cam cât înălţimea lui de adâncă; chinuindu-se să ţină piept torentului ameţitor, Daniel prinse picioarele băiatului pe care îl consideră mai mic, cel care se ţinea cu dificultate de marginile ascuţite al stâncii.

— Tu urmezi. Dă drumul la mâini, şi te voi duce pe mal. Celuilalt băiat îi zise: Mă întorc apoi după tine.

Băiatul ale cărui picioare le ţinea strâns îl privi cu groază, frica citindu-se pe faţa-i micuţă, care începea să se învineţească. Apoi, dădu drumul la mâini. Daniel îl prinse şi îl strânse la piept, însă forţa apei îl dezechilibră şi îl trase câţiva paşi înapoi. Recăpătându-şi echilibrul, el îl ţinu mai aproape pe băiat şi porni în istovitoarea luptă cu apele spre malul râului. De data aceasta, reuşi să meargă drept la ţintă. Frisoane de gheaţă îi străbăteau deja tot corpul, dar acestea nu se puteau compara cu cele care chinuiau trupul micuţ al băiatului. Când se apropie de mal, începu să audă strigăte de sus.

Alţi adulţi – printre care Raven, Morris şi Melinda – străbăteau grădina spre mal, dar erau încă prea departe ca să poată oferi ajutor. Însă Claire era acolo. Clipind printre şuviţele de păr ude pe care apa i le adunase pe faţă, el se concentră din nou la punctul în care se chinuia să ajungă şi observă că ea îşi formase deja o altă porţiune stabilă de pe care să îl poată lua pe băiat din braţele lui. Când ajunse destul de aproape, repetară manevra care funcţionase prima dată, dar acest băieţel era mai greoi decât primul. Când Claire încercă să îl balanseze înspre mal, alunecă şi se dezechilibră.

Grăbindu-se spre ea, Raven o prinse de subsuori, stabilizând-o. Strângând din buze, Claire se echilibră şi îl trase pe băiat pe mal. Raven îl privi întrebător pe Daniel. Dar acesta deja se întorcea la stâncă, iar în drumul său le făcu semn celor două fete suspendate deasupra apei; ele plângeau ţinându-se strâns de malul îngheţat, dar erau destul de inteligente cât să nu se zbată şi să nu încerce să

se caţăre pe bucata alunecoasă de gheaţă amestecată cu zăpadă.

— Adună-i pe ceilalţi ca să le tragă sus pe fete. Eu îl iau pe băieţel – nu are sens să se ude şi alţii.

Era îngheţat până la os. Aţintindu-şi privirea la ultimul băieţel care se ţinea de stâncă, Daniel îşi îndemnă membrele îngheţate să înainteze; înaintând împotriva forţei apei, el se apropie de stâncă. Aproape ajunsese, când, cu un strigăt, băieţelul îşi desprinse mâinile. Ca o bestie flămândă, apele îl cuprinseră şi îl traseră în adânc. Daniel se aruncă după el. Apele îl acoperiră, dar degetele sale prinseră haina băiatului. Luptându-se cu durerea, îşi forţă mâna să se închidă şi degetele îngheţate să prindă strâns haina. Ridicându-se, ieşi la suprafaţă. Îl trase pe băiat după el şi îl ridică deasupra apei. Ochii băieţelului erau mari, sălbatici şi plini se groază. I se agăţă de Daniel, icni şi căută să respire aer, cu trupul tremurând.

— Ţine-te cât de bine poţi, scrâşni Daniel printre dinţii ce-i clănţăneau. Nu-ţi dau drumul.

Era un mare efort să vorbească. Îşi simţea plămânii sfâşiaţi, incapabili să se mai dilate. Se întoarse cu încăpăţânare spre mal. Dintr-odată, acesta părea aşa departe. Observă că cele două fete erau salvate, în timp ce îşi forţa membrele să parcurgă fiecare pas chinuitor. Privind de după părul ce îi intra în ochi, deja cu bucăţi de gheaţă pe şuviţe, văzu că cei doi băieţi pe care îi salvase fuseseră deja înfăşuraţi în pături şi erau duşi spre casă. Nu îşi mai simţea picioarele. Nici degetele. Tot ce simţea era greutatea băiatului, care era mai îngheţat decât el. Curios lucru, apa nu mai părea aşa rece. Daniel nu se gândi că era un semn bun. Se simţea mort de oboseală. Vârful piciorului i se izbi de o piatră, şi el aproape că se răsturnă.

— Daniel!

Vocea lui Claire străbătu frigul. Deschizându-şi ochii – nici nu îşi dăduse seama că îi închisese el se uită înainte şi o văzu aplecându-se spre el, nu foarte departe. Mai făcu un pas. Şi încă unul. Raven şi Morris aşteptau alături de Claire ca să-l tragă sus pe mal. La fel şi Richard Cynster şi un

bărbat care agoniza de îngrijorare – era tâmplarul, constată Daniel. Probabil era băiatul lui. Apa începea să scadă în adâncime. Ignorând urletele coapselor, Daniel înaintă încă un pas şi încă unul, până ce apa îi scăzu până la mijlocul pieptului. Se opri şi îşi adună puterile; încă era prea departe ca restul să îl poată ajuta, iar băiatul devenea din ce în ce mai greu – o greutate ce îl destabiliza. Clătinându-se, cu un ultim efort, Daniel reuşi să îşi ţină echilibrul şi să îl ridice pe băiat sus la piept, scoţându-l din apă. Ţinându-l strâns, Daniel îşi plecă uşor capul şi se forţă să înainteze, încă un pas. Încă unul. Apoi, mâini îl apucară şi îl traseră afară; el se împiedică, dar ele îl ţinură.

Băiatul îi fu luat din braţe. Cu ochii închişi, Daniel îşi relaxă muşchii şi începu să se lase pe spate. Mâini îl prinseră din nou, mai cu forţă. Apoi, îl ridicară puţin, trăgându-l afară din râu. Frigul din văzduh îi ţinu privirea fixă, fără să clipească, apoi o pătură – oh, căldură binecuvântată – fu aşezată pe umerii săi. Un prosop îi căzu pe cap şi cineva – Claire – îi frecă părul până se uscă. Sau cel puţin nu mai era aşa ud.

— În regulă. Să te ducem în casă acum.

Vocea îi aparţinea lui Richard Cynster, la fel ca umărul care alunecă pe sub mâna ridicată a lui Daniel. Apoi, alt Cynster – ducele? – veni de partea cealaltă a lui Daniel, şi împreună fraţii îl duseră spre casă.

În sus pe cărare, unde un suflet înţelept se gândise să arunce sare şi pietriş.

Daniel mergea – se clătina – uşurel în sus prin grădină, dar nu simţea că mergea din propria voinţă; era ca şi cum corpul său plutea alături de şinele lui fizic, care era mişcat ca o marionetă. Însă era conştient de prezenţa lui Claire. Îi simţea privirea aţintită asupra lui, temătoare, îngrijorată, atentă. El voia să îi zâmbească şi să o asigure că se simţea bine, dar în acel moment nu deţinea controlul asupra propriei limbi, nici asupra feţei. Porţiunile de mai sus ale cărării fuseseră curăţate, şi ei ajunseră repede la uşa laterală. Cei doi bărbaţi Cynster îl ajutară să treacă pragul şi îl lăsară cu grijă pe numeroasele mâini care erau întinse

spre el, gata să îl ajute. Raven şi Morris erau lângă el. Claire şi Melinda se ţineau cât de aproape puteau. Minute mai târziu, relaxându-se într-o cadă umplută cu apă caldă, Daniel îşi veni în fire cu totul. Gemu şi se lăsă pe spate, alunecând sub apă. Stătu dedesubt cât de mult putu, lăsând căldura să treacă dincolo de scalp şi să îi dezmorţească urechile, în care îi năvăli o senzaţie puternică de durere. După ce ieşi la suprafaţă, îşi şterse apa de pe faţă şi începu să fie atent la ceea ce simţea. Frisoanele scăzuseră la stadiul de tremur, dar, deşi pielea era încălzită, încă simţea frigul până în măduva spinării. Lângă cadă apăru Raven. Celălalt supraveghetor îi studie ochii, apoi făcu o grimasă.

— Bun. Te-ai întors printre noi.

Raven se aplecă într-o parte şi luă un pahar în care licărea un lichid auriu.

— Ar trebui să bei asta. E de la gazda noastră – cel mai bun whisky din lume, mi s-a spus. Îngrijorarea apăru din nou pe chipul lui Raven. Poţi să îl ţii?

Daniel scoase mâna dreaptă din apă. Încă nu îşi simţea degetele prea bine, dar se închiseră destul de strâns în jurul paharului de cristal. El încuviinţă din cap şi luă paharul; folosindu-se de amândouă mâinile, îl duse cu grijă la buze şi sorbi din el. Lichidul de foc i se scurse în jos pe gâtlej şi îi explodă în stomac. El închise ochii şi suspină, în timp ce căldura i se răspândea prin tot corpul.

— E… într-adevăr foarte bun.

Cuvintele se auziră puţin mai tare decât un orăcăit, dar cel puţin corzile sale vocale erau în regulă. Morris apăru de cealaltă parte a căzii.

— Avem instrucţiuni stricte. Morris se aplecă şi încercă apa cu degetele, apoi se ridică. Avem voie să te lăsăm în apă doar până când începe să se răcească, apoi trebuie să te scoatem, să te uscăm, să te îmbrăcăm şi să te ducem jos lângă focul din Sala Mare.

Luând o gură mai mare de whisky, Daniel se încruntă.

— Nu pot să stau lângă focul din camera noastră?

Poate având-o pe Claire să-i ţină companie. Era ceva

ce pâlpâia într-un cotlon al creierului său – ceva despre el şi ea, ceva ce el voia să urmărească. Morris pufni în râs.

— Nicio şansă. Eşti eroul zilei, şi toţi vor să te vadă, fie şi numai ca să se asigure că eşti bine.

Daniel suspină şi spuse plângător:

— Nu am vrut să fiu erou.

Raven îl studie pentru un moment, apoi zâmbi.

— Aş crede că asta e ceea ce te face să fii unul dintre ei. Acum – se aplecă după pahar care, în mod miraculos, se golise –, acesta e următorul pe care trebuie să îl bei. E de la gazda noastră, şi ea spune că va ajuta să nu rămână nimic vătămător din faptul că ai petrecut atâta timp în râul îngheţat.

Daniel acceptă noul pahar. Examină substanţa verde dinăuntru şi o mirosi. Un amestec puternic de arome de plante îi inundă simţurile. Sorbi cu grijă – şi constată pe dată că băutura era incredibil de puternică. Suspectă că era distilată, dar chiar după prima înghiţitură se simţi mai întremat.

— Ce gust are? îl întrebă Morris.

Daniel sorbi din nou, savură elixirul, apoi se linse pe buze.

— Gândeşte-te la gustul fiecărui lucru verde pe care l-ai întâlnit, amestecă-le şi rezultă – ridică paharul – asta. Sorbi din nou şi îşi lăsă capul pe spate. De fapt, nu e rău.

O jumătate de oră mai târziu, cu Morris şi Raven de o parte şi de alta, Daniel reuşi să coboare în Sala Mare pe propriile picioare. Era prea devreme pentru cină, dar, pentru că ziua se transforma deja în noapte, majoritatea locatarilor casei, atraşi de freamăt, se strânseseră deja, stând la mesele lungi în grupuri ce murmurau necontenit, povestind din nou şi din nou întâmplarea salvării copiilor. În momentul în care cei prezenţi dădură cu ochii de Daniel Salvatorul, îl întâmpinară cu urale, care străbătură întreaga încăpere. Aplauzele începură de la masa cea mai înaltă şi continuară dinspre sală. Daniel nu-şi putea aminti să fi roşit la fel de tare cum roşea în timp ce, urmând instrucţiunile lui Morris, se trezi condus la capătul mesei ce se afla cel mai

aproape de foc. Radiind, Claire se ridică şi îi arătă locul de lângă ea.

— E rezervat pentru tine.

Neavând nimic de comentat la acest aranjament, Daniel înaintă să-şi primească locul cuvenit. Toţi, copii şi adulţi deopotrivă, toţi pe care îi avusese în grijă şi pe care îi supraveghease în ultimele zile, în ultimii ani – se ridicară, aplaudând şi ovaţionând. Oprindu-se lângă bancă, realizând că stătea în acelaşi loc în care cei şase copii mai mari din familia Cynster stătuseră când povestiseră peripeţiile prin care trecuseră, Daniel împrumută din şarmul lui Sebastian Cynster. Prima dată, înclină capul spre cei de la masa înaltă, apoi, plimbându-şi privirea prin sală, spuse:

— Aş face o plecăciune de aş putea, dar mi-e teamă că, dacă încerc, voi ateriza în nas.

Sala izbucni în râs. Zâmbind, Daniel îşi duse mâna în dreptul inimii şi făcu o plecăciune tuturor.

— Vă mulţumesc pentru grijă şi pentru urări, dar mă simt bine, şi cea mai bună răsplată pe care aş putea să o primesc este să ştiu că cei trei băieţi care s-au luptat cu râul sunt şi ei bine.

Cuvinte de asigurare se auziră din diferite părţi ale sălii. Daniel încuviinţă din cap. Privi la ceilalţi de la masă – Raven, Morris, Melinda şi Claire.

— În acest caz, totul e bine.

El păşi spre marginea băncii, şi toţi din sală se aşezară. Toţi în afară de gazdă. Încă în picioare la masa înaltă, Catriona întâlni privirea lui Daniel. Gata să se aşeze, el se opri şi se îndreptă. Catriona zâmbi.

— În numele tuturor, domnule Crosbie, vreau să îţi mulţumesc pentru gestul de astăzi. Prin acţiunile tale prompte şi lipsite de egoism, ai împiedicat ca bucuria acestei zile – a acestei săptămâni pline de activităţi – să fie întunecată de o tragedie. Nu avem cuvinte să îţi mulţumim îndeajuns. În orice caz – vocea Catrionei căpătă un ton diferit, un timbru diferit –, trebuie să răsplătim acest lucru. După cum ai observat, am rearanjat mesele, ca să poţi sta în locul tău obişnuit alături de doamna Meadows şi totuşi să

fii îndeajuns de aproape de foc. În restul serii, ne vei face favoarea de a nu te depărta de foc.

Cu toţi ochii aţintiţi spre el, Daniel înclină din cap.

— Cum doriţi, doamnă.

Nu putu să dea alt răspuns. Catriona zâmbi. Cu un gest graţios, îi făcu semn să se aşeze, şi ea însăşi se aşeză pe scaunul ei. Daniel se aşeză cu un suspin interior. Le zâmbi celorlalţi; fiecare dintre ei venise la râu să ajute.

— Sunt bine copiii, într-adevăr?

Ei încuviinţară din cap şi Melinda spuse:

— Doamna Broom a trecut mai devreme pe aici. Ne-a spus că toţi cei trei băieţi şi cele două fete, plus mulţi prieteni de-ai lor care se aflau cu ei la râu sunt înveliţi în paturile lor şi vor rămâne legaţi ori de pat, ori de părinţii lor pentru următoarele zile, cel puţin. Dar gazda noastră i-a văzut pe toţi şi a declarat că nu vor fi efecte neplăcute pe termen lung.

Morris fornăi.

— Un efect pe termen lung pe care îl pot prezice este că niciunul din echipă – a lor sau a noastră, toţi cei tineri care au văzut sfârşitul acestei drame – nu se va mai aventura vreodată pe malurile înzăpezite al râului.

— Ei bine, viaţa e despre a învăţa, nu-i aşa? Melinda îşi întinse şervetul în timp ce servitorii se apropiau cu platourile pline de mâncare şi cu carafe în care licărea bere. După extravaganţa prânzului de Crăciun de la conac, cina era mult mai uşoară, deşi festivă, mai puţin frenetică şi cu siguranţă mai relaxantă. În ciuda dramelor – legate de furtună, de îngrijorarea pentru absenţa copiilor Cynster mai mari şi de faptul că cinci dintre copiii din gospodărie fuseseră la un pas de a-şi pierde viaţa ziua se sfârşise cu bine; dramele şi îngrijorarea au reuşit să creeze o camaraderie mai profundă între cei prezenţi, indiferent de unde veniseră.

Daniel stătea pe bancă lângă foc, simţind căldura flăcărilor cuprinzându-i spatele, şi, în timp ce se servea cina şi entuziasmul se transforma în amintire, iar oamenii începeau să părăsească încăperea, el se simţea

recunoscător pentru ce primise.

Claire stătea lângă Daniel, luând parte la conversaţie alături de Melinda, Raven şi Morris, hotărâtă să îl facă să se simtă bine, dar să nu îi perturbe odihna. Când majoritatea celor prezenţi se retraseră şi Sala Mare se cufundă în linişte, ceilalţi trei se ridicară. Raven îi zâmbi lui Daniel.

— După spusele gazdei, ar trebui să rămâi lângă foc până la ora zece, cel puţin. Apoi, te poţi întoarce în camera ta, dar să ştii că ţi-au dat altă cameră, una mai caldă, în vârful turnului.

Raven aruncă o privire spre Claire, apoi se uită din nou la Daniel.

— Vrei să mă întorc să ţi-o arăt sau…

— Ştiu unde este, spuse Claire. Îi arăt eu.

Daniel îi zâmbi ei, apoi şi celor trei.

— Mulţumesc pentru ajutor.

— Pentru nimic, băiete. Morris îl bătu pe umeri. Suntem mândri de tine.

— Da, suntem. Melinda îşi strânse şalul în jurul umerilor. Îi spuse lui Claire: Îi verific eu pe cei aflaţi în grija noastră. Stai liniştită.

— Mulţumesc.

Claire aşteptă până când ceilalţi se depărtară, apoi se întoarse spre Daniel. Întâlnindu-i privirea, o susţinu mai multe secunde, apoi se uită la umbrele din spatele lor şi din nou la el.

— Ce-ar fi să ne mutăm lângă foc?

Ar avea mai multă intimitate astfel, şi, după revelaţiile zilei şi discuţia care le fusese întreruptă de salvarea copiilor din râu, discuţie ce trebuia reluată, era bine-venită puţină intimitate. Întorcându-şi capul, el găsi un loc potrivit.

— Acela e mai aproape de foc şi mai călduros, aşa că mă îndoiesc că gazda noastră ar putea considera asta o încălcare a ordinelor sale. Zâmbind, Claire se ridică şi păşi peste bancă. Ea e mai degrabă… Era să spun „prea autoritară”, dar mai bine spun „puternică”.

Daniel încuviinţă din cap.

— Într-adevăr.

Se ridică încet, cu grijă, de pe bancă, apoi se îndreptă, se întinse şi se înfioră. Îngrijorarea lui Claire reveni.

— Eşti bine?

El zâmbi.

— Da, doar un junghi. Genul acela care va fi istorie mâine-dimineaţă.

Ea nu aşteptă ca el să îi ia mâna; i-o luă ea şi făcură câţiva paşi împreună spre foc, aşezându-se unul lângă celălalt. Când ea se uită la el, Daniel ridică dintr-o sprânceană, apoi privi la mâinile lor înlănţuite.

— Ar trebui să înţeleg ceva din asta?

În ciuda acestei frivolităţi, întrebarea era sinceră. Având în vedere unde lăsaseră discuţia anterioară, nu era ceva surprinzător. Ea aşteptă până când el îşi întoarse privirea către ochii ei. Se uită la el şi descoperi că îi era atât de simplu să spună „Da”. Sprâncenele lui se ridicară din nou, dar uşor, invitând la mai mult pe măsură ce privirea devenea mai intensă. Ea respiră adânc – mai adânc decât o făcuse în orice moment din acea zi – şi spuse:

— Mai devreme, când am vorbit, îţi spuneam că am nevoie să ştiu… ceva.

Ea îi căută privirea, şi el încuviinţă din cap.

— Îmi amintesc. Făcu o pauză, apoi întrebă: Care era acel lucru pe care voiai să îl ştii?

— Care era, îi zise ea, e irelevant. Ea se uită în jur pentru un moment, apoi se întoarse să îi privească faţa. Nu ştiu ce e – poate e legat de acest loc –, dar, cum am dat să rostesc întrebarea, copiii au ţipat, tu te-ai grăbit să cobori, iar eu te-am urmat, şi totul s-a întâmplat în continuare după cum ştim – tot ce am văzut şi am simţit, ce nu doar am înţeles, ci am şi experimentat şi deci nu pot nega – a făcut să fie atât de clar că ceea ce voiam să întreb – „de ce voiai să ne căsătorim dacă mă iubeşti” – nu era aşa important.

El o privi intens» cu privirea aţintită la faţa ei» în ochii ei.

— Deci… care e revelaţia? Care e lucrul cu adevărat important?

Uitându-se adânc în ochii lui, Claire văzu tot ce avea nevoie să ştie despre el, vizibil în adâncurile privirii sale.

— Lucrul cel mai important – cel care contează cel mai mult pentru mine – este câte iubesc.

Inima i se oprise atunci când ajunsese pe malul râului şi îl văzuse pe jumătate cufundat în apa îngheţată, cu băiatul ţinându-se strâns de el. Inima îi bătuse tare, tot mai tare, în timp ce el îi salva pe cei trei băieţi; nu ar fi putut să se îndoiască de semnificaţia reacţiei ei. Era prea puternică, prea viscerală, prea vie şi nu semăna cu nimic din ce simţise înainte. Acele momente o afectaseră prea profund ca să se poată îndoi. Doar o dragoste reală ar fi putut-o mişca astfel.

O dragoste adevărată pe care deja o simţise, care sălăşluia în ea. Nu mai avea nevoie să ştie dacă el i-ar declara iubirea pentru a-i putea încredinţa mâna ei. Inima ei luase deja decizia. Sufletul ei era deja legat de al lui, indiferent de raţionamentele minţii sale. Daniel îi cercetă privirea şi nu găsi decât o siguranţă calmă, acolo unde mai devreme domnea exact opusul. Ea era sigură, încrezătoare – chiar determinată; se hotărâse. În favoarea lui. El încercă să îşi controleze reacţia» dar nu reuşi. Inima îi plutea. Întorcându-se spre faţa ei, îi luă mâinile în ale sale.

— Căsătoreşte-te cu mine, Claire! Căsătoreşte-te cu mine şi fă-mă cel mai fericit bărbat de pe pământ!

Buzele ei tremurară; îi întoarse strângerea de mână, dar ea nu era o fată slabă căreia să i se întunece mintea.

— Nu sunt sigură că rolurile nu sunt, de fapt, inversate. Pentru că, măritându-mă cu tine, mă faci cea mai fericită femeie de pe planetă. Şi, da, vreau să mă căsătoresc cu tine – buzele ei se curbară mai mult –, acum că în sfârşit m-ai cerut. Dar, dragul meu Daniel, trebuie să recunosc că nu am reuşit să mă gândesc la cum se va întâmpla asta – nu am mare lucru pus deoparte.

El scutură din cap.

— Cum se va întâmpla nu e imposibil de rezolvat. Vom găsi o cale. Acum, că ne-am găsit unul pe celălalt, restul va veni… El se uită la pereţii din jurul lor. Şi, da, sunt

de acord că acest loc pare să fi pus umărul la unirea noastră, aşa că poate ne va ajuta să rezolvăm şi această problemă.

Ţinându-i mâinile strâns, ea ridică din sprâncene.

— Poate suntem sortiţi de Doamna Văii să ne unim destinele? El zâmbi şi se apropie. Doamna Văii pare a fi o zeitate inofensivă – sunt fericit că unirea noastră are binecuvântarea ei.

Aplecându-şi capul, el atinse buzele lui Claire cu buzele sale. Scăpând din strânsoarea lui, ea ridică o mână spre obrazul său, iar buzele i se lipiră de ale lui. Sărutul… sărutul venea dinlăuntrul lor. O afirmare a amândurora – un angajament declarat şi consimţit liber. O promisiune reciprocă, pe care Claire aşteptase toată viaţa să o facă. Să ofere cu adevărat. Să iubească din tot sufletul. Daniel înălţă capul. Claire privi în ochii săi, simţind, ca întotdeauna, siguranţa şi stabilitatea atenţiei lui, şi îşi auzi inima cântând.

Ceasul mare de pe perete hurui şi începu să bată. De zece ori. Când ultima bătaie se pierdu, ea zâmbi; nu îi mai păsa dacă emoţiile sale – dacă inima ei chiar – se citeau în gesturile sale. Reţinând una din mâinile lui Daniel, ea se ridică.

— Vino! Dacă îţi aminteşti, am instrucţiuni stricte să te conduc spre camera de sus după ora zece.

Daniel bombăni ceva, dar se ridică încet. Spre surprinderea lui, durerile de mai devreme nu se mai simţeau atât de tare.

— Aş prefera să stau aici toată noaptea şi să vorbesc cu tine, planificând viitorul nostru.

— Poate, dar viitorul nostru poate fi mai bine planificat după un somn bun.

Claire se întoarse spre ieşire. El o lăsă să îl conducă.

— Trebuie să recunosc că sunt puţin curios în legătură cu noua mea cameră. Am crezut că e plină casa până la refuz.

Ea zâmbi poznaş.

— Aproape era. Ca o contribuţie la recuperarea ta,

McArdle, Polby şi doamna Broom au declarat că trebuie să fii pus într-o cameră dintr-unul dintre turnuri, pentru că acelea sunt cele mai călduroase. Şi s-a întâmplat să fie o cameră liberă în podul unui turn. Ea se opri şi se întoarse spre el, cu ochii sclipindu-i. Servitorii s-au oferit să o cureţe, să o aranjeze pentru tine. E călduroasă şi are propriul cămin. Raven şi Morris ţi-au mutat lucrurile, iar eu şi Melinda am făcut patul şi am pus perdelele.

Continuară să meargă. De această dată, când trecură pe sub arcadă, Claire fu cea care se opri. Se uită în sus la vâsc, apoi se răsuci spre el, se ridică pe vârfuri şi îl sărută. El dădu drumul mâinii ei şi o cuprinse de mijloc, acest sărut fiind mai cald decât cele anterioare. Ea reuşi să se desprindă din strânsoarea lui, dar nu se depărtă. Sprijinindu-se de braţele sale, ea zâmbi radiant.

— Te iubesc.

Era uimire în vocea ei – atâta bucurie. Îl mişcă aşa tare, că îi răspunse:

— Şi eu te iubesc.

Propriul adevăr, o emoţie care trăise şi crescuse în el multe luni, de îi ajunsese la fel de familiară precum respiraţia. Ea clipi şi îi căută privirea. El îşi dădu seama.

— Ah, nu ţi-am spus asta înainte. Făcu o grimasă. Iartă-mă, am crezut că e evident.

Ea se opri, apoi spuse:

— Melinda a zis mai devreme că viaţa e despre a învăţa. Un lucru pe care viaţa m-a învăţat e să preţuiesc fiecare cuvânt spus cu sinceritate şi apoi să mă bazez pe evidenţa adusă de propriii ochi. Ea îi susţinu privirea. Am văzut interesul tău, dar nu ştiam dacă mă pot încrede în instinctele mele. Acum, ştiu mai bine, şi, într-adevăr, în tot acest timp, inima mea credea, chiar dacă mintea mea refuza să creadă. Undeva în spatele temerilor mele, ştiam că mă iubeşti, dar a fost nevoie de evenimentele din această după-amiază ca să îmi devină clar că te iubesc.

El ezită, dar trebuia să ştie, indiferent de ce vulnerabilităţi avea să scoată la suprafaţă întrebarea lui.

— Mai mult – sau cel puţin la fel de mult – ca pe

răposatul soţ?

Ea îi susţinu privirea îndelung, apoi zâmbi uşor – misterios – şi îi luă din nou mâna.

— Lasă-mă să te conduc în camera ta, şi acolo îţi voi spune o poveste.

Capitolul 10

Daniel urca scările care duceau în turn la câţiva paşi în urma lui Claire, încercând să nu se holbeze la spatele ei frumos şi la şoldurile rotunde şi perfecte care se balansau armonios în timp ce păşea. Trecuseră pe lângă valetul care căsca, străduindu-se să menţină jarul din foc, în holul mare, ca buştenii care o reprezentau pe Cailleach să continue să ardă încet. Lămpile mici atârnate de pereţi le luminau calea, făcând totul să strălucească în culori aurii. Ziua fusese lungă şi agitată; peste conacul deja foarte plin se aşternuse în final liniştea.

Ajunşi aproape în vârful turnului, Daniel se simţi un pic ameţit, fapt ce nu avea nimic de a face cu oboseala dată de activităţile din acea după-amiază şi cu atât mai puţin cu altitudinea. Tonicele pe care le primise din partea gazdelor sale, urmate de masa copioasă şi de căldura constantă din încăperi, amelioraseră, dacă nu eradicaseră efectele deranjante pe care le simţea în stomac. Şi Claire îi spusese cât iubea. În final, rostise cuvintele pe care dorise să-i le spună de când venise la conac; o ceruse în căsătorie, iar ea fusese de acord iar acum, ea îl conducea către camera lui… Nu trebuia să se mai gândească la nimic. Era mult mai înţelept să o urmeze decât să facă presupuneri. Claire deschise una dintre cele mai înguste uşi, iar el o urmă într-un pod mic ascuns sub acoperişul conic al turnului. Camera avea un perete exterior curbat şi doi pereţi drepţi pe interior. Într-un colţ, se vedea unul din pilonii care susţineau acoperişul. Peretele curbat era încadrat de două ferestre mici, ambele acoperite de

perdele. Daniel se aşteptase la un pat micuţ – un pat suprapus, în cel mai bun caz însă exista un pat adevărat, deşi ocupa aproape tot spaţiul. Cu perne pufoase, aşternuturi proaspete şi o plapumă groasă umplută cu pene, patul era o privelişte mai mult decât îmbietoare. Lângă pat erau o mică noptieră, un scăunel cu un vas de spălat însoţit de un urcior şi un cufăr pe care Raven şi Morris îi lăsaseră lui Daniel periile; geanta lui de călătorie era lângă zona de spălat. Fiecare suprafaţă era imaculată şi lustruită, aerul era curat şi înmiresmat, punctat pe alocuri cu arome lemnoase venind dinspre şemineul mic în care buştenii ardeau cu zgomot. Pe noptieră trona o lampă cu flacăra pâlpâind încet. Claire mânui fitilul, iar lumina caldă se răspândi în încăpere, îmbinându-se delicat cu flăcările din foc, totul cuprins într-o strălucire aurie, ireală.

Îndreptându-se, ea privi în jur şi, cum nu avea alte opţiuni, se aşeză pe pat şi îl privi. El îi susţinu privirea timp de câteva secunde, după care închise uşa şi traversă camera pentru a se aşeza lângă ea. Claire îşi aşeză degajat mâinile în poală; se uită către Daniel o dată – îi văzu expresia încurajatoare apoi îşi mută privirea asupra degetelor sale.

— Ştiu că tu, Melinda şi ceilalţi – toată lumea, de fapt – crede că motivul pentru care am refuzat tranşant o a doua căsătorie este pentru că mi-am iubit soţul atât de profund, încât nu am vrut să-l înlocuiesc. Că, drept urmare a faptului că l-am iubit nespus şi pentru că mariajul nostru a fost atât de plin de iubire, mi-am jurat să nu mă desprind niciodată de amintirea lui şi să nu mă recăsătoresc. Trase aer în piept şi continuă: Asta e adevărat într-un fel şi complet fals în altul. Îl privi pe Daniel. Când am încercat să-ţi explic şi să te descurajez să mă curtezi, ţi-am spus că nu ştiam dacă aş putea vreodată să mă mai dedic altei căsnicii. Asta era adevărat atunci, şi aici zace de fapt motivul real – şi povestea simplă a căsătoriei mele. Îşi fixă privirea către flăcările din şemineu. Am fost a doua la părinţi, însă fratele meu mai mare a murit în război. Apoi, când aveam şaisprezece ani, părinţii mei au murit într-un

accident de căruţă. Duseseră o viaţă bună, aşa că au lăsat suficient în urmă cât să mă descurc, cel puţin financiar. Însă, din păcate, nu au avut rude care să poată îngriji o fată de şaisprezece ani, o fată care era pe cale să devină femeie. M-au lăsat în grija unor prieteni mai vechi – o familie care trăia fericită în Dales, în afara societăţii. Când am împlinit nouăsprezece ani, familia respectivă m-a trimis la Londra, pentru a fi introdusă în înalta societate de către Lady Mott, un spirit şi suflet blând, care s-a dat peste cap şi şi-a folosit poziţia pentru a mă face cât mai vizibilă – pe cât se putea pentru cineva ca mine. M-a luat sub aripa ei protectoare şi m-a prezentat, iar eu am avut norocul să atrag privirea unui gentleman fermecător, Randall Meadows. El era nepotul unui viconte din partea mamei şi era frumos, şarmant şi degajat, genul de bărbat pe care toate fetele îl doreau. Eu... m-am îndrăgostit – sau aşa credeam dar, spre surprinderea mea, Lady Mott a încercat să mă îndepărteze de Randall. Când am confruntat-o, nu mi-a zis nimic concret despre el. Cu toate acestea, le-a scris tutorilor mei, având în vedere că eram în grija lor, şi i-a sfătuit foarte ferm să nu accept vreo propunere din partea lui Randall. Făcu o pauză, apoi zise: în toate momentele pe care le-am petrecut împreună, Randall nu a fost altcumva decât frumos, degajat şi şarmant. M-a cerut şi am acceptat. Ştiam că tutorii mei puteau să nu fie de acord cu alegerea mea, însă nu ar fi stârnit un scandal încercând să-mi schimbe planurile. Privi în jos către degetele ei împreunate. Eu şi Randall ne-am căsătorit printr-o licenţă specială – le-am trimis o scrisoare tutorilor mei, în care se presupunea că le-am cerut permisiunea. Când îmi aduc aminte, îmi dau seama că până şi prietenul lui, care îl susţinuse, era îngrijorat, dar Randall a făcut faţă la toate. Acum, ştiu că am fost incredibil de naivă. Făcu o pauză, după care continuă: În primele luni ale căsniciei noastre, am fost nemaipomenit de fericită. Căsătoria noastră părea perfectă; Randall era atent – sau cel puţin suficient de atent pe cât mă aşteptam eu – şi, deşi trăiam în tot felul de cazări temporare, mă obişnuisem cu gândul că aveam nevoie de

timp pentru a ne găsi cuibuşorul nostru, locul perfect în care să trăim, casa perfectă.

Daniel nu scoase niciun cuvânt; îşi putea da seama din expresia lui Claire că urma să-i dezvăluie nişte lucruri deosebit de sensibile şi de dureroase. Voia să-i cuprindă mâinile, să o aline, dar îşi înăbuşi impulsul. Şi aşa îi era deosebit de greu să-şi înfrunte demonii; nu avea nevoie de alte distrageri. De parcă i-ar fi citit gândurile, ea trase uşor şi tremurător aer în piept. Cu privirea încă aţintită asupra mâinilor, continuă:

— Nu am mai spus asta niciodată, nimănui – singurul care ştie este avocatul familiei. El s-a ocupat de aranjamentele de după căsătorie şi m-a ajutat şi după aceea. Trase din nou aer în piept, de această dată cu mai multă siguranţă. Înălţă capul. La cinci luni după ce ne-am căsătorit, Randall s-a răsturnat cu trăsura într-un şanţ – participa la nu ştiu ce cursă. A murit pe loc, lăsându-mă văduvă. Apoi… pentru asta, doar eu şi naivitatea mea sunt de vină. La fel ca mine, Randall fusese născut într-o familie destul de bună şi suficient de bogată. Fusese singur la părinţi şi moştenise totul cu doar câţiva ani înainte ca noi să ne fi cunoscut. Nu ştiam atunci că el era risipitor – mână spartă, mai bine zis. Până să mă cunoască pe mine, cheltuise deja aproape toată averea şi era înglodat în datorii. Când s-a căsătorit cu mine şi a avut acces la veniturile mele, şi-a plătit toate datoriile, apoi s-a apucat să risipească tot ce mai rămăsese. Eram distrusă, în şoc şi îndureratã, şi apoi am aflat că el mă lăsase fără nimic, nici măcar doi bănuţi pe numele meu – ridică dintr-odată privirea, clipind repede.

Daniel înjură încet. Întinzându-se, o prinse blând de mână.

— Nu trebuie să-mi spui mai mult.

— Nu, îi zise ea uitându-se în ochii lui. Vreau. Meriţi să auzi tot, ca să înţelegi. Făcu o pauză. Avocatul meu m-a ajutat să rezolv ce era de rezolvat cu toţi creditorii. După asta… aşa cum am zis, nu mai aveam mai nimic. Lady Mott m-a luat, din bunătatea inimii ei, în casa ei – nu aveam

unde să stau. S-a oferit să-mi fie tutore din nou, dar chiar şi ea a văzut că eu pur şi simplu nu mai… nu mai puteam, în afară de faptul că eram îndurerată, pierdusem şi orice interes faţă de căsătorie – şi toată încrederea în bărbaţi. Şi nu mai aveam nici zestre. Tutorii mei, prietenii vechi de familie, mi-au scris şi s-au oferit să mă ia, dar nu aş fi putut să le plătesc. Aş fi fost o prizonieră fără un ban în casa lor, iar ei nu meritau şi nici nu aveau nevoie de asta. Şi nici eu…

Claire privi către mâna puternică şi caldă a lui Daniel, frumos aşezată peste a ei. Rotindu-şi palma, îl mângâie cu vârful degetelor.

— Singurul meu talent sau singura mea calificare era educaţia mea – părinţii mei se asiguraseră de asta. Singurul drum pe care puteam să merg era să devin guvernantă. Lady Mott m-a direcţionat către Athena Agency, care s-a dovedit un dar de la Dumnezeu. Cei de acolo m-au luat, mi-au verificat trecutul şi calificările şi m-au trimis la Rupert Cynster. Două zile mai târziu, era pe drum către Somerset. Pentru un moment, se abţinu, apoi, strângând din buze, îl privi pe Daniel. De atunci, sunt cu familia aceasta, şi, de fiecare dată când mă gândesc la toate, îmi dau seama de cât de binecuvântată am fost. Mi-am lăsat trecutul în urmă acum mult timp – totul e trecut. Totul, doar că…

El înclină capul.

— Totul în afară de neîncrederea, total de înţeles, pe care o ai faţă de căsătorie şi faţă de ceea ce au de oferit bărbaţii?

Ea îi zâmbi deschis.

— Într-adevăr. Şi ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru că m-ai eliberat de lanţuri atunci când m-ai întrebat dacă e corect să las amintirea lui Randall să mă oprească să cunosc şi alte bucurii sau fericirea pentru tot restul vieţii. Îl privi pătrunzător. Până când nu mi-ai spus acele lucruri, nu m-am gândit la toate dintr-o asemenea perspectivă. Cunoşteam doar neîncrederea, nu doar faţă de bărbaţii care îmi ofereau căsnicii, ci şi faţă de sentimentele mele, o neîncredere ce izvora din străfundul sufletului, atât de

înrădăcinată, că nu mă lăsa să văd sau să mă mişc în vreun fel pe drumul căsătoriei.

— Şi acum? întrebă Daniel încet.

Ea îi zâmbi cu dragoste, şi o strălucire aparte îi inundă ochii.

— Acum, zise ea, ştiu dincolo de orice îndoială că nu l-am iubit niciodată pe Randall. Am crezut cât iubesc, dar a fost pur şi simplu o infatuare de moment – dar şi atunci mi-a plăcut mai mult faţada pe care mi-a prezentat-o decât bărbatul care era cu adevărat. Nu l-am cunoscut niciodată. Nu a existat niciodată o conexiune adevărată între noi – dacă ar fi fost, nu mi-ar fi făcut ceea ce mi-a făcut, iar eu nu aş fi fost atât de naivă şi de neştiutoare în faţa eşecurilor şi a defectelor lui. Concentrându-se asupra ochilor lui, continuă: Acum, ştiu ce este dragostea. E ceea ce simt pentru tine... e foarte diferită de infatuare. E mult mai profundă, mai puternică şi infinit de fermecătoare.

El îi zâmbi. Eliberându-i una din mâini, i-o ridică; împreunându-şi degetele cu ale ei, se apropie şi-i sărută încheietura.

— Nu sunt un novice, deşi nu am simţit asemenea emoţii până acum. Ştiu ce este asta – ştiu că este iubire. Te iubesc, Claire, şi voi face asta până când am să mor.

Chipul ei strălucea, oglindind aceleaşi sentimente. Apropiindu-se mai mult, ea ridică cealaltă mână spre umărul lui. Alunecă mai în faţă către ceafa lui, mişcându-se pe pat pentru a-l privi în ochi. El îi răspunse, mişcându-se la rându-i, pentru a se pierde în ochii ei, pentru a se delecta în sentimentul de acceptare, de bucurie, de flacără a iubirii care se aprinsese şi ardea între ei. Încet, buzele li se apropiară.

— Te iubesc! Am încredere în tine! Şi, da, Daniel Crosbie, cu siguranţă mă voi căsători cu tine! îi zise ea, trăgând încet aer în piept şi sărutându-l.

Îl sărută – iar el, cu inima plină de dorinţă, recunoscu şi acceptă, absorbi şi savură toată vâlvătaia care-l răvăşea. Cuprinşi de sărut. Absorbiţi de flăcările nevoii şi de dorinţele care mocniseră între ei. Îi eliberă mâna şi se

întinse să o cuprindă de mijloc, trăgând-o mai aproape, iar ea îl urmă, fără ezitare. Entuziasmată, dornică. Exact aşa cum îşi dorise. Sărutul deveni mai profund, dar nu datorită lui sau a ei, ci datorită amândurora, transformându-se într-o uniune înfocată, glorioasă de buze, guri şi limbi care îi trezeau şi îi excitau. Furnicăturile se întinseră pe sub piele, până în carne.

Ea îi cuprinse delicat, dar ferm chipul între mâini şi răspunse cu patimă săruturilor lui în ceea ce devenise o bătălie a simţurilor şi a plăcerilor. Cu o mână îi mângâia capul, în timp ce cu cealaltă o ţinea în loc sărutându-i intens buzele, despicându-le pentru a gusta din dulceaţa gurii ei; avea gust de miere caldă amestecată cu promisiune şi condimentată cu bucurie. Nu se putea sătura, era deja dependent. Ea suspină prinsă în mrejele lui şi se pierdu şi mai mult în sărut.

Pentru o clipă, se clătinară, apoi, uniţi, se rostogoliră pe pat. Ea se lăsă condusă, căzând odată cu el şi râzând încet în timp ce se loviră cu capetele de pernă. El s-ar fi ridicat într-un cot pentru a sta sus şi a o privi, dar ea se mişcă prima. Se ridică peste el, cu greutatea ei delicată sprijinită de pieptul lui, şi îl ţintui cu privirea; cu o mână, îi îndepărtă şuviţa de păr care-i căzuse pe frunte.

Zâmbind, cu inima mai uşoară şi mai deschisă decât şi-o simţise vreodată, Claire îl privi pe Daniel în ochi – ochi care-i promiteau totul şi orice ce-şi dorise ea în viaţă. Un soţ, o căsnicie fericită şi o familie a lor – dar cel mai important lucru dintre toate era că vedea dragoste. Solidă, statornică, dragostea lui era atât de puternică, încât o făcea să-şi piardă suflul şi să-şi dorească să se arunce de bunăvoie în ea, să se scalde cu bucurie… Cu buzele curbate într-un zâmbet, ea zise:

— Cred că, acum, Melinda doarme dusă. Nu ar trebui să o trezesc.

— A fost tare drăguţă că te-a eliberat de sarcinile pe care le mai aveai, răspunse el ridicând din sprâncene. În aceste circumstanţe, mi se pare mai mult decât necesar să nu-i deranjăm odihna binemeritată.

— Atunci, zise ea, ridicând din sprâncene, unde ar trebui să-mi întind făptura nu tocmai adormită?

Zâmbetul lui lumină încăperea.

— Am o sugestie, viitoare doamnă Crosbie. Ce-ar fi să vă petreceţi noaptea aici, cu mine?

Ea începu să râdă – un sunet plin de bucurie ce inundă urechile amândurora.

— Cred, domnule, că asta e, într-adevăr, ce am de gând să fac. Aşezată deasupra lui, îl privi în ochi, şi tot ceea ce simţea în interior ieşi la suprafaţă. Simţea puterea trăirilor din interiorul ei, acum palpabile, şi voia să arate asta. Pe un ton serios, sigură pe ce avea să-i spună, cu ochii reflectându-i convingerea, spuse: Am venit aici hotărâtă să nu mă mai căsătoresc vreodată – să nu mai risc niciodată cu iubirea. Şi totuşi, iată-mă! Atât de îndrăgostită, încât mă simt ameţită şi fără suflare şi de abia aştept ca tu să fii al meu, iar eu a ta. Tu eşti salvarea mea – m-ai salvat de trecut. Tu eşti şi vei fi mereu dragostea mea. Întotdeauna vei avea inima mea.

Nu-i oferi răgaz să răspundă, ci se repezi şi îşi contopi buzele cu ale lui. Îl sărută, eliberându-se de teamă şi arătându-i nevoia de a iubi şi de a fi iubită pe care o ţinuse îngropată vreme de atâţia ani. Era liberă.

Îi permitea iubirii să o consume. Să-l conducă şi pe el.

Să-i ghideze pe amândoi.

El îi răspunse cu aceeaşi ardoare, o îmbrăţişă, aşa cum ea ştia că avea să facă întotdeauna.

El o trase în jos, o rostogoli şi apoi o sărută de o făcu să ameţească. Simţurile îi dansau în vreme ce, încet, cu o atenţie deosebită, îi atinse formele. Amândoi era suficient de experimentaţi, din câte se părea, pentru a se mai abţine; voiau să guste din plin fiecare pas al călătoriei lor pasionale. Deşi cunoştea finalitatea călătoriei lor împreună, era bucuroasă că el alesese drumul mai lung. Îşi dorea ca prima lor împreunare să fie memorabilă, un crâmpei al pasiunii pe care aveau să o împartă ca soţ şi soţie pe tot parcursul vieţii lor.

Pasiunea lui. Pasiunea ei.

Ea îşi împletici limba avidă cu a lui, în timp ce, în focul pasiunii, el îi pipăi sânul prin lâna fină a rochiei. Îi găsi sfârcul şi îl strânse delicat. Ea se arcui sub atingerea lui. În interiorul ei, dorinţa crescu, de mult uitată, dar ademenită la lumină de el, de atingerea buzelor lui, de dezmierdările limbii, de călătoria mâinilor sale pe trupul ei. El se retrase un pic, fără a se dezlipi de buzele ei, dar suficient de mult încât să o facă să devină extrem de conştientă de modul în care o cuprinse de mijloc, delicat, înaintând încet către abdomenul ei plat. Mâna lui cobora tot mai mult, alunecând pe trupul ei, luându-i în stăpânire fiecare formă.

Ea tremură şi simţi valuri de plăcere. Amândoi erau în continuare complet îmbrăcaţi, însă prezenţa lui o acaparase cu asemenea putere, încât fiecare cotlon al minţii ei era prins în acel moment, urmărindu-i şi simţindu-i degetele şi senzaţiile pe care i le provoca.

Degetele lui atingeau suav genunchiul ei, urcând alene pe lungimea piciorului înainte de a se arunca hulpav asupra părţilor ei delicate. Simţi valuri intense, constante de căldură adunându-se jos. Nu mai simţise vreodată actul de a face dragoste atât de copleşitor de delicios. Gândul o făcu să-şi coboare la rându-i mâinile pentru a descoperi ce alte delicii se ascundeau – ce alte profunzimi ar putea găsi şi explora. Îi desfăcu haina şi vesta, apoi se întinse ca o liană peste bucata de pânză care-i acoperea pieptul. Deşi se sărutau încontinuu, atingerea ei îl făcu să se oprească din propriile lui explorări; profitând de această pauză, ea se avântă în descoperirile ei. Pentru a se delecta cu pieptul lui musculos, pentru a testa rezistenţa muşchilor lui încordaţi, apoi pentru a-şi coborî mâinile mai jos, pipăindu-i abdomenul tare, în vreme ce o mână cobora şi mai mult…

Suspină când îi simţi mădularul tare şi fremătând de dorinţă chiar şi prin materialul pantalonilor. Îl cuprinse cu totul, făcându-l să geamă. Îi urmări erecţia cu degetele, jucându-se cu capul umezit. El gemu puternic şi o prinse de mâini, se sprijini peste ea, sărutând-o cu foame în timp ce-i ridica mâinile şi le încătuşă cu ale lui, de-o parte şi de cealaltă a capului ei.

Foamea lui o incita şi o trezea; săruturile se transformau în lavă. Fiecare voia mai mult.

„Mai mult.”

Daniel îşi propusese şi-şi jurase să-şi înfrâneze dorinţele, să-şi potolească pasiunea – care stătea să se reverse. Nu încă. Voia ca această seară să fie tot ce putea fi pentru ea, nu doar pentru el. Noaptea era a lor; de ce să nu o facă perfectă?

Chiar şi fără cuvinte, ea părea să fi înţeles, din comuniunea buzelor şi a trupurilor lor; mâinile ei se împreunară cu ale lui, strângându-le uşor – în semn de încurajare. În semn de acord.

Acceptându-i îndemnul, el se eliberă din mierea buzelor ei, urmărind cu limba linia mandibulei ei, apoi mai jos, către gâtul ei, în timp ce Claire se arcuia, oferindu-i-se cu totul. Invitându-l să o atingă, să continue.

Şalul i se deschisese; stătea sub ea, întins pe pat. El îl lăsă acolo unde era, insistând asupra şirului de nasturi mici care-i acoperea partea din faţă a rochiei.

Îi deschise rochia până sub linia şoldurilor, apoi, retrăgându-se din mătasea pielii de la gât, coborî. Privindu-i faţa, ochii plini de lumină şi dorinţă care îl urmăreau cu interes de sub genele arcuite, el îi cuprinse corsajul, strângând-o de sân.

Materialul fin al cămăşii ei nu era o barieră reală în faţa puterii arzătoare a atingerii lui, în faţa puterii lui masculine, în timp ce el îi necăjea sfârcul întărit. Claire îşi muşcă buza de jos, închise ochii şi se lăsă cuprinsă de acea mângâiere atât de bine-venită. Avea sânii grei şi umflaţi, care voiau mai multe mângâieri; sfârcurile i se întăriseră şi, de fiecare dată când el o atingea, mii de senzaţii curgeau prin mintea şi prin trupul ei. Pentru prima dată în viaţa ei, înţelegea cu adevărat ideea de a fi înnebunit de plăcere. Apoi, el îi desfăcu corsajul, îi cuprinse în palmă, îşi plecă uşor capul ei şi, prin materialul delicat, îi supse sfârcul. O făcu să ţipe. Ea era şocată de propria sensibilitate – dacă el reuşea să o pună pe jar înainte ca ei să fie dezbrăcaţi, cum avea să fie când…

Dintr-odată, trebuia să afle.

Se întinse şi îl prinse pe după gât, trăgându-l spre ea, lipindu-şi buzele de ale lui. Îl sărută poruncitor, revendicându-l. Cuprinzându-i obrajii cu palmele şi ţinându-l captiv, se avântă în gura lui şi, cu fiecare frântură de farmec feminin, îl strigă pe el, jumătatea ei, perechea ei.

În vâlvătaia pasiunii, el răspunse focului ei cu al lui, contopindu-se. Dorinţele lor duceau un război senzual, mai întâi a lui, apoi a ei, mocnind, controlul sărutărilor mutându-se de la ea la ei şi invers, fără ca vreunul să pretindă supremaţia.

Şi niciunul nu putea să se înfrâneze.

Se făceau fărâme şi se spulberau în căldura incandescentă.

Eliberată, pasiunea creştea nestăvilită. Între ei, valurile de căldură se învârteau ameţitor, mai repede, mai profunde, mai arzătoare şi mai fierbinţi, pe măsură ce amândoi dezvăluiau adevărata dimensiune a nevoii lor trupeşti.

A nevoii crescânde şi copleşitoare de a fi unul, de a se uni, de a împărtăşi şi de a prinde valul dorinţelor înverşunate către finalul plin de pasiune.

Focul lor vuia, şi flăcări ieşeau din carnea lor, tentant, măgulitor.

Se desprinseră din sărut, respirând cu greu, suspinând, cu piepturile îngreunate în vreme ce ochii li se întâlniră pentru o clipă şi simţiră valul ce dădea năvală. Fără a aştepta, împinşi parcă de un strigăt nespus, se lăsară prinşi iar în vâltoarea săruturilor, iar valul de dorinţă îi izbi din plin.

Căldura crescu, flăcările pârjoleau totul şi incendiul căpătă proporţii. Cu simţurile ascuţite, cu muşchii încordaţi, se contopiră, buzele li se uniră, dorinţele deveniră una şi aceeaşi, şi, într-un acord disperat, lăsară acea putere crescândă să-i acapareze, până când se simţiră amândoi copleşiţi de o unică dorinţă.

„Mai mult”.

Erau înnebuniţi, avizi, flămânzi.

Tot controlul se prăbuşi. Cu mâinile tremurânde, împleticindu-se, excitată şi gemând, ea îi împinse haina, eliberându-i umerii. Alimentat de nevoie, el îi ridică rochia peste umeri. Abia dacă se puteau abţine să nu-şi rupă hainele; era un miracol că nu zburau deja nasturi.

Un veşmânt, apoi altul, toate pe podea. El fu nevoit să se ridice pentru a-şi scoate cizmele. Şuieră de plăcere când ea, îmbrăcată doar cu cămaşa fină de noapte, se lipi de spatele lui, cuprinzându-i şi atingându-i pieptul gol. Cizmele căzură cu zgomot. El se ridică şi, cu spatele la ea, îşi dădu jos pantalonii şi lenjeria; mâinile ei îi mângâiau deja şoldurile şi fundul în timp ce el îşi îndepărta hainele. Se întoarse – şi o văzu uitându-se direct la mădularul lui, încântată de privelişte şi întinzându-se…

O prinse de mână şi o împinse pe pat. Aplecat deasupra ei, se foi şi se răsuci până îi scoase cămaşa. O întinse lângă pat, suspendată de degetele lui, în vreme ce-şi privea iubita cu nesaţ.

Gura îi era uscată de uimire.

Dorinţa îl sufoca.

Nevoia – pură şi nealterată – îşi înfipsese colţii adânc.

— Eşti… perfecţiunea întruchipată, îi zise el abrupt, gutural şi încet.

Sirena de care nu avusese habar că trăia în interiorul pretenţioasei doamne Claire Meadows îl privi cu ochii ei cu reflexii aurii şi apoi îi oferi cel mai ademenitor zâmbet pe care-l văzuse el vreodată. Se întinse şi-l trase mai aproape.

Iar el se supuse. Orice urmă de voinţă îi fusese anihilată de nevoia copleşitoare de a o avea. De a o iubi. De a o face a lui.

Ea îl primi cu braţele deschise, cu buzele doritoare, cu ochii, cu tot trupul. Se uniră din nou, în vâltoarea sărutului.

Înapoi în focul dogoritor al pasiunii.

Nevoia pulsa în minţile, inimile şi sângele lor, şi totuşi… în ciuda faptului că erau într-o cameră din vârful unui turn, în ciuda focului din şemineu, în ciuda flăcărilor care le străpungeau trupurile, aerul era mult prea rece pentru a sta dezbrăcaţi şi expuşi.

Amândoi conştientizară şi acceptară acest lucru în acelaşi timp. Cu mişcări rapide, urgente, nesigure, traseră cuverturile şi se întinseră dedesubt.

Unul în braţele celuilalt. El deasupra ei. Îi împinse delicat coapsele cu ale lui, iar ea se mişcă, făcându-i loc, cuprinzându-i şoldurile cu picioarele ei mătăsoase. În timp ce el se întinse pentru a o penetra, îi simţi umezeala scăldându-i capul mădularului. Ea se mişcă, îşi înclină şoldurile în acelaşi moment în care el o cuprinse. Apăsă mai puternic. O auzi respirând cu greu când, înaintând încet, o penetră din nou; gemetele ei îi încântară sufletul pe măsură ce el se afunda tot mai mult.

Cu ochii închişi, Claire se lăsă cuprinsă de senzaţii. Niciodată nu se simţise atât de plină, atât de întinsă. Atât de completă. Nu mai simţise o asemenea intimitate – o apropiere atât de pasională – precum cea pe care o experimenta acum. Actul de a face dragoste nu fusese niciodată atât de intens pentru ea.

Când el începu să se mişte, ea conştientiză că, de fapt, nu făcuse dragoste niciodată.

Nu aşa. Nu cu dorinţa încingându-i fiecare terminaţie nervoasă, nu cu pasiunea pulsându-i prin vene, nu cu dragostea inundându-i inima.

Abandonându-se în faţa forţei care o ghida, care o făcuse să-l accepte indiferent de riscuri, care-i arătase calea către a iubi şi a fi iubit, îl cuprinse cu braţele, atât cât putu, şi se pierdu odată cu el în dansul care nu semăna cu nimic din ce trăise înainte, continuând călătoria către capătul lumii ştiute.

Ca pentru a compensa pentru graba de mai devreme, începură încet şi intensificară gradual ritmul, savurând fără grabă, delectându-se cu fiecare clipă, susţinându-şi unul altuia privirea, pentru a împărtăşi fără cuvinte… totul.

„Intimitate”.

Daniel îşi imaginase întotdeauna că aşa trebuia să arate şi că, atunci când avea să găsească femeia potrivită, actul în sine avea să fie marcat de acest sentiment incredibil, indescriptibil de uniune, însă asta fusese

închipuire pură, şi nu ştiuse niciodată dacă era mult prea fantezist…

Ea îi furase inima şi o însufleţise.

Acum, îi lua visele şi le transforma în realitate.

În timp ce continuau, cu pielea umedă de dorinţă, cu trupurile unindu-se neîncetat, simţurile li se împreunară la rândul lor, fiecare pierdut în celălalt, iar el înălţă capul şi, gemând, cu respiraţiile amestecate, continuară, grăbind şi mai mult ritmul, până la extaz, ea urmându-l îndeaproape. Corpul ei se relaxa când el se retrăgea şi se încorda când el o penetra.

Îndemnându-l să nu se oprească.

Şi-apoi, era acolo, la punctul culminant, şi, într-un acord plin de voioşie, ţâşniră împreună şi se aruncară de pe culme…

Şi se spulberară.

Gloria le curgea prin fiecare venă, le făcea nervii să sfârâie şi le umplea minţile de o mirare orbitoare.

Simţurile li se frânseră.

Amalgamul de senzaţii se extinse, înghiţindu-i pe ei şi lumea lor.

Şi, în acel moment de deschidere, fără a-l privi, ea se întinse şi-şi atinsese buzele de ale lui.

Absorbit, el îi răspunse, devenind în cele din urmă întreg.

Ea i se dăruise complet; îi oferise totul.

Deasupra ei, buimăcit dincolo de imaginaţie, Daniel o ţinea aproape, o ţinea adânc în sufletul lui şi ştia fără urmă de tăgadă că ea era şi avea să fie mereu a lui.

*

Mai târziu, după ce trupurile li se descătuşaseră, se întinseră unul lângă altul, lâncezind cu picioarele împreunate, el pe spate, iar ea încolăcindu-se în jurul lui, şi, cum salteaua era îngustă – lucru de care nu avea de gând să se plângă –, ea suspină şi se afundă şi mai strâns în braţele lui.

— O să trebuiască să le dau preaviz şi să mă mut la Devon, zise el, înclinându-şi capul, încercând să-i vadă faţa. Ea nu părea foarte neliniştită. Cum crezi că vor primi această veste?

— Sincer, nu mi-am permis să mă gândesc prea mult la asta, zise ea, ridicându-şi chipul pentru a-l privi. E un pic de încurcătură, dar Juliet are deja paisprezece ani şi, ca mai toate femeile din familie, este, cu siguranţă, precoce. Deja am învăţat-o cam tot ce puteam. Ea are nevoie de o guvernantă care să o pregătească să-şi ia locul în lumea bună, lucru pe care el nu îl pot face.

— Deci nu crezi că va ieşi cu scandal?

— Sincer, aş fi surprinsă să fie aşa, zise ea, făcând o pauză. Dar cum ne vom descurca? Sunt familii aproape de Colyton unde aş putea, oare, să-mi găsesc o slujbă de zi?

— Nu vei fi nevoită să lucrezi decât dacă vrei. Cum ţi-am spus, am o nouă poziţie, cu un salariu mai mare, suficient cât să pot susţine o soţie… o familie – mai ales în Colyton, care nu este Londra, până la urmă, spuse el, privind-o când ea înălţă capul. Singurul lucru care mă îngrijora era că Rupert Cynster şi ai lui s-ar fi putut simţi jigniţi dacă te ademeneam departe, iar Alasdair şi Phyllida nu ar fi fost de acord… deşi, să-ţi spun drept, ei nu procedează aşa în general.

— Nu, sunt de acord. Familiile sunt, de obicei, destul de înţelegătoare şi îşi sprijină angajaţii mult… Numai dacă ne gândim la ce au făcut pentru tine.

— Într-adevăr. El îi ridică mâna de pe pieptul lui, o duse în dreptul buzelor şi o sărută. Aşadar, mâine o să luăm taurul de coarne şi o să le spunem ce ne dorim, şi vedem ce iese.

Ei nu-i plăcea ideea de a-şi asuma vreun risc; el putea vedea asta în neliniştea pe de chipul ei, dar Claire inspiră profund şi îl privi ferm, încuviinţând din cap.

— Da. Hai să facem asta mâine. Dacă amânăm, situaţia nu o să se rezolve singură, şi, în plus, nu putem şti dacă nu cumva vreunul dintre gentlemeni va fi chemat în sud.

— Exact la asta mă gândeam şi eu, îi zise el, aşezându-i mâna înapoi pe piept.

Ea părea să se liniştească, afundându-se şi mai mult în braţele lui în timp ce el o îmbrăţişa. Cuprins de fericirea de după extaz, fu mulţumit să lase problema aceasta deoparte; aveau să se confrunte cu ea a doua zi, şi avea încredere că totul urma să fie bine.

Pleoapele i se îngreunaseră, şi închise ochii. Când era aproape să adoarmă, o auzi murmurând:

— Nu ştiu de ce, căci nu pot să fiu sigură de asta, dar simt că drumul nostru împreună va fi fără probleme. Că nu vor exista impedimente şi că totul se va rezolva de la sine, spuse ea. Făcu o pauză, apoi şopti: Cred că e datorită acestui loc. Nu e tocmai viu, dar se simte ca şi cum ar fi simţitor – ca şi cum ar avea putere şi ar putea face lucrurile să se întâmple.

Ajuns atât de aproape de tărâmul viselor, el nu văzu niciun motiv pentru care să riposteze. Îşi întinse mâna peste a ei, care se odihnea pe pieptul lui şi murmură:

— Cred că sunt Doamna Văii şi magia ei.

Capitolul 11

La conac, sărbătoarea Festinului de Sfântul Ştefan fu literalmente un festin care începu la prânz şi se întinse până după-amiază. Desfătările erau în toi, mâncarea fusese servită şi consumată, iar platourile – curăţate. Richard şi Catriona, care stăteau la unul din capetele mesei mari, începuseră prezentările cutiilor tradiţionale, câte una pentru fiecare familie care trăia şi lucra pe pământurile conacului. Lucilla văzu cu coada ochiului un valet intrând din partea principală a holului. Acesta îşi croi drum către Polby şi îi vorbi încet. Polby părea surprins. Privi către

Lucilla şi Marcus, apoi se ridică şi-l urmă pe valet către holul principal.

Lucilla îl văzuse pe valet pentru că avea o neliniște. Simţea ceva, deşi nu ştia nici ea ce anume sau de ce.

Ceea ce o făcea să fie şi mai neliniştită.

Urma să se întâmple ceva, dar nu-şi putea da seama ce. După un minut, Polby se întoarse, grăbindu-se către masa ei. Ajungând aproape, Polby se aplecă pentru a-i putea vorbi, astfel încât să îl poată auzi peste ovaţiile şi râsetele stârnite de discursurile scurte pe care Richard şi Catriona le ţineau pe măsură ce chemau familiile la podium.

— Doamna mea, zise Polby. Majoritatea servitorilor se obişnuiseră să-i spună aşa, deşi ea nu era mama ei, Doamna Văii cea oficială.

Lucilla îi zâmbi calm, deşi îşi simţea inima zvâcnind.

— Da, Polby?

— La uşa principală este un gentleman care cere să vorbească cu dumneavoastră.

Şi dintr-odată ştia despre cine era vorba. Ştia de ce plămânii ei se simţeau fără aer şi de ce inima îi tresălta. Încuviinţă din cap.

— Mulţumesc, Polby. O să ies să-l văd, răspunse ea, fără a-l privi pe fratele ei, şi se ridică de pe scaunul pe care stătea.

În timp ce-şi croia drum printre celelalte mese, încercând să ajungă la arcadă şi de acolo în holul principal, nu avu nevoie să se uite în spate pentru a vedea că Marcus mijise ochii, se ridicase şi era în spatele ei. Fratele ei îşi lua în serios îndatoririle de viitor gardian al Doamnei Văii. Din păcate, faptul că Marcus o urmărea însemna automat că nu *se* putea opri în faţa oglinzii din hol pentru a-şi verifica înfăţişarea înainte de a continua spre uşă; asta ar fi dat-o de gol mult prea tare, mai ales în faţa geamănului ei.

Polby o luase înainte şi acum stătea lângă uşă; deşi chipul valetului rămăsese impasibil, Lucilla putea vedea că acesta era intrigat. Ziua fusese incredibil de frumoasă. Raze slabe de soare dansau pe zăpadă, transformând

priveliştea într-o mare de alb; în timp ce se apropia de uşă, lumina de afară, atât de strălucitoare, nu-i permitea să vadă clar. Ieşi pe terasa mai mult sau mai puţin orbită.

În spatele ei, Marcus înjură încet; cu colţul ochiului, îl văzu plecându-şi capul pentru a-şi proteja ochii. Ea ştia că nu-i păştea niciun pericol. Se opri la marginea terasei, pentru a permite vederii să se acomodeze.

De îndată ce ochii ei îşi reveniră, văzu pe cine se aşteptase să vadă – Thomas Carrick. Stătea înaintea calului, un superb armăsar bălţat, cu Hesta, la fel de uriaşă, însoţindu-i. Ceea ce Lucilla nu prevăzuse erau cele două suluri de blană cenuşie, care se mişcau şi se foiau încontinuu şi pe care Thomas se chinuia să le ţină câte una sub fiecare braţ. Văzând-o, îi aruncă o privire rugătoare. Ea îi zâmbi şi, ridicându-şi fustele, coborî scările. În clipa în care ajunse lângă el, Thomas ridică una dintre grămezile entuziasmate de blană şi trânti bestia în braţele ei.

— Asta e Artemis – e fată.

Căţeluşul era tânăr, şi totuşi depăşea deja dimensiunea multor câini. Lucilla îi simţi oasele puternice, muşchii fermi şi greutatea semnificativă. Capul puiului era mare şi foarte zbârlit; se mişcă şi se foi pentru a o privi în faţă. Ochi înflăcăraţi de chihlimbar o studiau, apoi câinele chelălăi de fericire şi îşi înălţă capul pentru a-i linge bărbia. Lucilla râse, întorcându-şi capul. Strângându-l mai bine pentru a nu-l scăpa, îl pipăi până îi găsi botul şi i-l mângâie.

— Încet, calm.

În mod surprinzător, puiul îşi scutură blăniţa preţ de câteva momente şi se relaxă complet în braţele ei; ea continuă să-i mângâie capul uriaş şi urechile fine. Thomas o urmărise, încuviinţând aprobator din cap.

— Şi acesta – zise el, ridicându-l pe celălalt căţel, uitându-se dincolo de Lucilla către Marcus, care se oprise lângă umărul surorii lui – este Apollo.

Marcus acceptă câinele cu încântare. Imediat, căţelul se roti, încercând să se caţăre peste pieptul lui Marcus pentru a-i ajunge la faţă. În ciuda intenţiei clare de a rămâne serios, Marcus zâmbi – nu se putu abţine. Trebuia

să-i acorde atenţie căţeluşului hotărât să-i câştige afecţiunea, dar, până la urmă, el şi puiul ajunseră la o înţelegere, iar Apollo se linişti în braţele lui Marcus. Ambii căţei, fiecare culcuşit confortabil în braţele noilor proprietari, o priviră pe Hesta şi lătrară.

— Ea e mama lor? întrebă Lucilla.

Thomas încuviinţă uitându-se ţintă la dulăul uriaş.

— Au fost înţărcaţi acum câteva săptămâni.

Lucilla îl privi rapid pe Marcus. Copoii de tipul şi moştenirea Hestei erau deosebit de rari. Căţeii ar fi valorat o mică avere şi, pentru un dan ca al lui Carrick, a cărui bogăţie era nesigură, ar fi însemnat şi mai mult. Dar ce ar fi trebuit să spună? Nu puteau să refuze un asemenea cadou, oferit de la clan la dan. Când Thomas se întoarse cu privirea către ei, Lucilla îi vorbi:

— Noi am ajutat pentru că asta am simţit că trebuia să facem – nu ne-am aşteptat la un asemenea cadou, atât de generos şi de valoros.

Thomas o privi câteva clipe – suficient de mult pentru ca ea să se întrebe la ce se gândea –, apoi ridică din umeri.

— Ce valoare are viaţa unui copil? Fără ajutorul tău, nu am avea-o! răspunse el, privindu-l direct pe Marcus, ca şi cum l-ar fi provocat să conteste asta. Când Marcus nu rosti niciun cuvânt, Thomas se linişti. Nu, cred, de fapt, că acest schimb încă ne face datori pe mine şi pe familia Carrick faţă de voi.

Lucilla o aşeză mai bine pe Artemis, privind-o şi mângâind-o. Putea simţi privirea lui Thomas asupra ei.

— Jeb şi Lottie au ales un nume pentru copil?

— Da, i-a spus Lucy.

Lucilla privi în sus. Întâlnindu-i ochii pătrunzători de chihlimbar, cu mult mai intenşi decât ai căţelului, ea zâmbi.

— Te rog, spune-le că mă simt onorată.

— O să-ţi dau de veste imediat ce se va stabili data pentru ceremonie, îi spuse el, înclinându-şi capul.

Ea încuviinţă şi privi din nou căţelul. Avea impresia că, dacă i s-ar fi oferit şansa, Thomas ar fi fost mai mult decât fericit să stea acolo şi să o privească – să o privească cum

mângâie căţelul pe care el i-l dăruise – pentru următoarea oră, dar se forţă să-l privească pe Marcus, care comunica tăcut cu Apollo.

Vârându-şi mâinile în buzunarele de la pantaloni, Thomas făcu un semn cu capul către Apollo.

— O să aibă nevoie de multă mişcare până cresc.

Făcu un pas în spate, iar Lucilla îşi aduse aminte dintr-odată regulile de politeţe.

— Nu vrei să intri cu noi – să ni te alături cel puţin pentru a bea ceva?

Thomas o privi.

— Mulţumesc, dar nu. Trebuie să mă întorc, răspunse el făcând o plecăciune către amândoi, apoi se răsuci şi mângâie calul care-l aştepta.

Strângând frâiele, se urcă în şa. Îi privi – pe Lucilla, pe Marcus şi pe căţei – pentru câteva clipe, însă privirea i se concentra asupra Lucillei. Înclinând uşor din cap, roti calul, o strigă pe Hesta şi porni pe alee. Hesta se ridică şi, fără a-şi privi puii, i se alătură, urmând posteriorul mare al calului.

Cu Marcus lângă ea, Lucilla îl urmări pe Thomas Carrick plecând. Puii stăteau liniştiţi în braţele lor, privindu-şi mama plecând. Thomas coti şi dispăru din raza lor vizuală. Hesta se opri la curbă şi privi în spate. Câinele uriaş se holbă – iar Lucilla putea să jure că ea nu se uita nici la Marcus, nici la ea, ci la căţei. Iar puii o priviră înapoi cu stoicism. Nu plânseră, nu se mişcară. Era ca şi cum mama şi progeniturile ei îşi transmiseseră de la distanţă că totul avea să fie bine. Apoi, fără a scoate un sunet, Hesta se întoarse şi se repezi după Thomas. Marcus respiră încet.

— Ai idee ce-a fost toată treaba asta? întrebă el.

Uitându-se către Artemis, Lucilla scuturâ din cap.

— Nu mai mult decât tine.

Începură să se îndrepte către uşa principală. În timp ce se apropiau de scări, Marcus o întrebă:

— Ar fi pierdut copilul dacă nu ai fi fost acolo? Dacă nu l-am fi ascultat pe Jeb şi nu ne-am fi oprit ca să oferim ajutor?

— Foarte probabil, îi răspunse ea, uitându-se către

scări şi încuviinţând.

Marcus se opri pe prima treaptă, încruntându-se.

— Cum de a ştiut?

Thomas ştiuse înainte ca ea să-i fi spus.

— Doar Doamna Văii ştie, îi răspunse Lucilla, oprindu-se lângă uşă şi privindu-l pe geamănul ei. Apoi, se întoarse şi trecu pragul. Acum, nu mai pune la îndoială soarta şi adu-l pe Apollo. Ajută-mă să-i facem verzi de invidie pe Sebastian şi pe Michael.

— Oh, bucuros mă implic în asta, îi răspunse Marcus, râzând.

Acceptându-i propunerea, îl ridică pe Apollo şi o urmă în casă.

*

Daniel şi Claire nu se puteau gândi la o zi mai bună decât cea a Festinului de Sfântul Ştefan pentru a-i aborda pe angajatorii lor şi pentru a le spune despre planurile lor de viitor.

Amândoi primiseră cadouri de la familiile pe care le slujeau şi ambele familii stabiliseră să se întâlnească după cină – un festin mai uşor şi mai scurt de această dată. Urmărindu-i pe Rupert şi pe Alathea Cynster, precum şi pe Alasdair şi Phyllida Cynster, în camera de relaxare, Claire era bucuroasă că celelalte cupluri Cynster – şi toţi ceilalţi – rămăseseră să cânte şi să se distreze cu şarade în Sala Mare. Camera de relaxare era foarte spaţioasă şi, ca mai toate încăperile din conac, nu avea ferestre late sau lungi; erau ferestre, însă clima impunea ca ele să fie mai mici şi, ei bine, în acest sezon, să fie acoperite cu draperii.

Camera era un spaţiu primitor şi confortabil, cu foarte puţine lucruri care să-i deranjeze pe cei care stăteau acolo. Cuplurile Cynster se aşezaseră pe nişte canapele aflate faţă-n faţă, domnii relaxându-se lângă soţii, cu braţele întinse degajat pe spetează; fraţii, fără să ştie, adoptaseră poziţii aproape identice. Între timp, Alathea şi Phyllida îşi aranjaseră fustele şi acum priveau cu ochi senini şi

întrebători către Daniel şi Claire, pe care, din câteva mişcări extrem de graţioase, îi invitaseră să îşi ia câte unul dintre numeroasele scaune cu spătar drept care erau împrăştiate peste tot în această seară, dat fiind numărul mare de persoane aflate în conac.

Daniel o conduse pe Claire către o pereche de scaune aşezate către şemineu, închizând un fel de dreptunghi creat de canapelele gemene şi şemineu. Aşteptă până când ea luă loc, apoi se aşeză lângă ea. Împreună, îi priviră pe angajatorii lor – care le zâmbeau, mai ales doamnele, care debordau de entuziasm.

— Înţelegem că aveţi nişte veşti pentru noi, spuse Alathea.

— Într-adevăr, încuviinţă Daniel, apoi făcu o pauză pentru a-şi aduna forţele. Cedând impulsului, se întinse şi luă una din mâinile lui Claire într-ale sale. Nu era ceva ce ar fi făcut în mod obişnuit în public, dar, în aceste momente, părea potrivit. Atingerea degetelor ei îi transmisese un sentiment de putere.

— Eu şi doamna Meadows am hotărât să ne căsătorim.

— Excelent! spuse Alathea radiind de încântare.

— Minunat! confirmă şi Phyllida, bătând uşor din palme. Asta e perfect!

— Felicitări!

Alasdair zâmbi. Zâmbind la rându-i, Rupert înclină din cap. Daniel simţi pentru câteva momente o panică iraţională; nu anticipase şi nu se aşteptase la atâta sprijin oferit cu deschidere. O privi pe Claire şi citi în ochii ei aceeaşi consternare. Strângându-i mâna mai puternic, trecu direct la miezul problemei lor:

— Bineînţeles, doamna Meadows… Claire – o privi din nou şi văzu încurajarea din ochii ei – va trebui să se mute la Devon, zise el şi, luându-şi inima în dinţi, îl privi pe Alasdair şi continuă: Speram că, având în vedere noua mea poziţie ca secretar al dumneavoastră, am putea, poate, să luăm o căbănuţa din apropiere…

— Eu nu mă aştept să fiu plătită, se grăbi Claire să-i

asigure pe Alasdair şi pe Phyllida. După cum ştiţi, nu se obişnuieşte ca o guvernantă să fie căsătorită, dar m-am gândit că poate aş reuşi să găsesc nişte elevi prin apropiere… Se opri, apoi o privi pe Alathea. Oricum ar fi, mă tem, doamnă şi domnule Cynster, că voi pleca din slujba dumneavoastră. Acestea fiind spuse, deşi ştiu că abia am atins subiectul, Juliet a trecut cu adevărat de etapa în care are nevoie de o guvernantă academică – ea are, de fapt, nevoie de o guvernantă care să o pregătească pentru intrarea în societate, pentru debutul ei.

Cumva spre uşurarea lui Daniel, Alathea încuviinţă din cap şi îi zâmbi.

— Sunt de acord, dar cred că nu te valorizezi cum trebuie, draga mea. Eşti o guvernantă academică excepţională, şi asta nu doar pentru că îţi stăpâneşti şi materiile, ci şi pentru că elevii tăi se bucură şi lucrează de plăcere cu tine.

Alathea o privi pe Phyllida. Urmărindu-le chipurile, Daniel văzu cu Phyllida încuviinţase deschis şi cu voioşie către Alathea, încurajând-o să continue. Întorcându-şi privirea către Claire, care părea zăpăcită, Alathea făcu o pauză. Apoi, zâmbind cu subînţeles, admise:

— Nu am putut să nu remarcăm legătura dintre voi. În mod evident, am discutat despre ce s-ar întâmpla în eventualitatea că tu, Claire, te-ai căsători cu Daniel şi, prin urmare, ai pleca de la Devon. Cum ai spus şi tu, eşti o guvernantă mult prea bună ca să te lăsăm să ne scapi printre degete, nu fără a face un efort de-a obţine în continuare serviciile tale, dar, aşa cum şi tu ai recunoscut, treaba ta în gospodăria noastră, cu Juliet, este încheiată. Aşa că ne gândeam dacă, prin mutarea la Devon, ai vrea să iei în consideraţie să accepţi o poziţie în gospodăria lui Alasdair şi a Phyllidei, în calitate de guvernantă pentru Lydia şi Amarantha.

Claire clipi. Uimită, o privi Phyllida, care se aplecă în faţă, cu o expresie de nerăbdare.

— Te rog, spune da. Deşi trebuie să te avertizez, doamnă Meadows… Claire, dacă pot să-ţi spun pe nume…

După ce Claire încuviinţă şocată, Phyllida continuă: După cum urma să recunosc, fetele mele, Lydia în particular, nu o să fie nişte eleve aşa docile ca Juliet. Lydia întotdeauna crede că există o cale mai uşoară pentru tot. Nu e neapărat leneşă. Este…

— Mult prea deşteaptă pentru binele ei, adăugă Alasdair, tatăl Lydiei, privind-o pe soţia lui. Nu ştiu de unde a moştenit asta.

Phyllida îl ciupi de braţ, dar apoi se întoarse către Claire.

— Aşa că, vezi, am fi foarte încântaţi dacă, mutându-te la Devon în calitate de soţie a lui Daniel, ai fi de acord să ocupi poziţia vacantă în momentul de faţă ca guvernantă pentru Lydia şi Amarantha.

— Nu trebuie să vă găsiţi nici căbănuţă, adăugă Alasdair. Avem suficiente camere în casă – puteţi avea propriul vostru apartament. Mi-ar plăcea să vă avem – făcu un semn către Daniel – sub acelaşi acoperiş şi aproape, ca să ne descurcăm cu tot ce ne poate apărea la uşi, iar eu ştiu că Phyllida şi fetele – îşi privi soţia – ar prefera ca şi Claire să fie aproape. Alasdair îi privi pe Daniel şi pe Claire. Mai târziu, poate, când fetele noastre vor fi mai mari, ne putem gândi la alte aranjamente, dar acum – Alasdair zâmbi cuceritor către Claire –, doar spuneţi cuvintele, şi vom fi încântaţi să vă primim în gospodăria noastră.

Daniel se simţea buimac.

— Care cuvinte? întrebă el cu glas pierit.

Claire îl auzi. Încurajată de zâmbetul lui Alasdair, o privi pe Phyllida şi îi citi speranţa sinceră, reală în ochi. Apoi, se uită către Alathea şi îi văzu certitudinea calmă, după aceea către Rupert, care era relaxat, liniştit şi perfect de acord. Sondajul ei fusese executat în doar câteva secunde; privind către Alasdair, Claire radia de fericire.

— Da, iar eu… noi… vă mulţumim din inimă pentru tot.

— Nu. Nu! zise Alasdair făcând semn cu mâna că mulţumirile nu erau necesare. Aşteptaţi doar să ajungeţi în gospodăria noastră cea haotică – nu o să ne mai mulţumiţi

atunci.

Toată lumea începu să râdă.

Rupert se ridică şi înaintă către şemineu. Trase de clopoţel, apoi se întoarse. Îi privi pe Daniel şi pe Claire încurajator, apoi ridică privirea dincolo de ei, către uşa care tocmai se deschidea. Zâmbi şi făcu semn cu mâna cui se pregătea să intre.

— Excelent – exact ce aveam nevoie!

Foindu-se în scaunul ei, Claire văzu celelalte cupluri Cynster intrând în cameră. Ea şi Daniel se ridicară. Ducele şi ducesa o ajutară pe văduvă să intre, şi Algaria veni în urma lor, la braţul lui McArdle. Melinda, Raven şi Morris se alăturaseră, în timp ce Polby şi doi dintre servitori cărau sticle mari şi aduceau tăvi uriaşe pline cu pahare.

Îndreptându-şi spatele după ce o aşeză pe mama sa într-un colţ pe canapea, ducele se întoarse şi le zâmbi lui Daniel şi lui Claire.

— Exact de asta aveam nevoie ca aceste sărbători de Crăciun să fie complete!

— Cel puţin pentru această familie, adăugă şi ducesa, înmânându-i un pahar ducelui şi ridicându-l pe al ei către Daniel şi Claire.

Pahare cu şampanie fură împărţite rapid tuturor celor prezenţi. Majoritatea celor din familia Cynster stăteau în spaţiul sub formă de copită de cal, care avea centrul lângă şemineu, capetele potcoavei împrejmuindu-i pe Daniel şi pe Claire, care stăteau în faţa ducelui şi a ducesei, cu Melinda, Raven şi Morris înşiraţi în spatele lor. Ducesa privi de jur-împrejur, confirmând că toată lumea era acolo, inclusiv Daniel şi Claire, care primiseră la rândul lor pahare. Le zâmbi tuturor şi ridică paharul de şampanie.

— Pentru Daniel şi Claire! Felicitări pentru logodna voastră şi fie ca viitoarea voastră viaţă împreună să fie la fel de fericită ca a tuturor cuplurilor de aici! Ne-aţi oferit cadoul perfect de sărbători – să aveţi viaţă lungă, plină de bucurii şi de fericire!

— Aşa să fie! Aşa să fie! se auzi în toată încăperea, apoi toată lumea sorbi din pahare.

— Pentru Daniel şi Claire! zise şi Richard, gazda lor, ridicând paharul. Felicitări – nu doar pentru drumul care vă va purta imediat la altar, ci şi pentru contribuţiile valoroase atât trecute, cât şi viitoare, nu numai pentru familia noastră, ci şi pentru comunităţile pe care le-aţi servit cu atâta devotament. Eforturile voastre de ieri nu vor fi uitate! Pentru voi! Richard o privi pe Catriona şi zâmbi. Şi fie ca Doamna Văii, Dumnezeu şi toţi sfinţii să vă zâmbească!

Toată lumea râse, aplaudă şi bău în cinstea lui Daniel şi a lui Claire. Oamenii se adunaseră în jurul lor pentru a-i strânge mâna lui Daniel şi pentru a o atinge delicat pe Claire pe degete, în semn de sprijin. La un moment dat, Daniel şi Claire fură chemaţi să stea de vorbă cu văduva. Amândoi se prezentară în faţa ei, întrebându-se ce avea să le spună, însă ea doar îi privi, zâmbind – în modul ei neobişnuit şi care îţi dădea fiori –, şi le spuse că totul avea să fie bine.

La scurt timp, li se permise să se retragă. Raven, Morris şi Melinda ieşiseră mai devreme; Morris se oprise pentru a le spune lui Daniel şi lui Claire că ei trei aveau să-i aştepte pentru a sărbători mai departe în sala de clasă de la etaj. Închizând uşa de la camera de relaxare, Daniel văzu în ochii lui Claire aceeaşi fericire şi aceeaşi uimire pe care le simţea şi el.

Lumina slabă de pe coridor şi liniştea îi învălui dintr-odată. Pe măsură ce-şi veni în fire, liniştindu-se şi conştientizând că reuşiseră să o facă şi că totul le ieşise atât de bine, eliberarea de stres fu atât de puternică, încât el începu să râdă – îşi auzea fericirea în glas.

— Fusesem atât de sigur că avea să fie mai ciudat. Mult mai dificil.

— Şi eu am crezut la fel, îi zise Claire, rânjind la rându-i şi făcând semn către camera din care ieşiseră. Am crezut că va trebui să fim foarte atenţi şi, în loc de asta… Trase aer în piept. În definitiv, e o familie care se dă în vânt după nunţi.

— Şi, din câte se pare, nu doar după nunţile lor, zise Daniel, care nu se putea opri din zâmbit. O prinse pe Claire

de mână şi o trase către holul principal. E un pic copleşitor. Am venit aici hotărât să vorbesc cu tine – să te curtez şi să te cuceresc dar nu eram sigur că aveam să reuşesc… Şi acum iată-ne, câteva zile mai târziu, cu logodna noastră cunoscută şi recunoscută de toţi, cu nunta care ne aşteaptă şi cu viaţa noastră împreună aranjată, zise Daniel.

Zâmbind cu gura până la urechi, cu faţa strălucindu-i, Claire continuă:

— Dacă nu rişti, nu câştigi! Asta cred că e lecţia ta.

— Hmm, zise Daniel, privind-o intens. Trebuie să ţin minte asta!

Claire râse şi împreună cu el porni către scara care avea să-i ducă la sala de clasă.

— Aceste schimbări mă fac un pic confuză, recunoscu ea, privindu-l în ochi. Acum câteva zile, eram singură, şi exista probabilitatea să nu fiu altceva decât guvernantă în casa Cynster până aveam să mor. Acum…

— Acum, tu mă ai pe mine, iar eu pe tine şi – Daniel privi în spate şi împrejur – avem oameni care ne preţuiesc pe noi şi abilităţile noastre, avem roluri de îndeplinit care ni se potrivesc şi care ne vor aduce bucurii şi avem prieteni cu care să împărţim tot, oameni de suflet pe care-i vom avea alături toată viaţa.

Pe scări, aproape de capăt, în lumina lunii care pătrundea pe fereastră, Claire se opri. Întorcându-se către Daniel şi cuprinzându-i mâinile, îl privi.

— Şi, cel mai important, avem ceea ce creşte între noi. Avem dragostea care ne va încălzi şi ne va ajuta să trecem prin toate.

— Care ne va însoţi peste tot, zise şi Daniel, ridicându-i una din mâini şi sărutându-i încheietura.

— Pentru că avem iubire, avem tot ce ne trebuie, zise şi ea, apucându-i degetele şi întinzându-se pentru a-l săruta.

Pentru câteva clipe, timpul se opri în loc. Apoi, o străfulgere de dincolo de fereastră îi sperie. Priviră către acea lumină. Pe cerul de un albastru întunecat, tocmai se zărea o stea căzătoare.

— Oh, zise Claire întorcându-se şi sprijinindu-se cu spatele de Daniel.

El o cuprinse cu braţele şi împreună priviră steaua cum îşi desena drumul pe cer. Când trecu dincolo de munţi, amândoi oftară. Îndepărtându-se, privindu-se, cu mâinile împreunate, continuară să urce scările – către sala de clasă, către prietenii lor, către multe bucurii izvorâte din iubire.

*

Dimineaţa următoare era senină şi, după o scurtă sfătuire la micul dejun, cavaleria de vânătoare se adunase în curtea din spate. Toţi cei care călăriseră în seara de Ajun ieşiseră din nou. Călare pe iapa ei neagră, Lucilla îi privi verificându-şi puştile şi muniţia. Prudence îşi întoarse calul şi veni să i se alăture.

— Mă întrebam dacă o să vii. Păreai să eziţi mai devreme.

— Aşa e.

Lucilla îl privi pe Sebastian cu ochi cercetători. Mânuia cu siguranţă puşca pe care tatăl ei îi permisese să o ia, aşezând-o în şa, înainte de a prinde frâiele şi de a încăleca. Doar Sebastian, Michael, Marcus şi Christopher avuseseră voie să ia arme, deşi majoritatea celor prezenţi vânau regulat cu arme de la moşiile lor. Motivul restricţiei era simplu. Doamna Văii şi toţi cei atinşi de ea – precum Catriona, Lucilla, Algaria şi chiar şi Marcus – nu erau de acord cu ucisul inutil şi care nu avea un scop esenţial vieţii, nu pe pământurile din Vale. Nu pe pământurile care se aflau sub protecţia Doamnei Văii, care, după cum aflase Lucilla de curând, includeau şi pământurile Carrick. Acestea fiind spuse, vânatul câtorva căprioare era necesar şi, cum foloseau fiecare părticică din animalele omorâte, vânătoarea nu era interzisă; însă, în mod normal, era condusă doar de cei născuţi în Vale, care înţelegeau obiceiurile locului. Chiar dacă cei care nu erau născuţi pe aceste pământuri erau lăsaţi să vâneze, chiar dacă nu, Lucilla simţi o nevoie vagă, dar persistentă de a fi prezentă.

Poate din cauza armelor şi a riscului de accidente sau poate fiindcă simţea nevoia de a se asigura că vânătoarea era controlată şi nu depăşea anumite limite. Cu toate acestea, era adevărat că, dintre toţi cei prezenţi, ea era singura convinsă că putea să-l influenţeze pe marchizul de Earith. Sebastian era la doar câţiva paşi de maturitatea completă şi călca pe urmele tatălui său, aşa că era foarte aproape de a lua legea în mâini – şi, în plus, mai era şi cel mai mare dintre veri. Lucilla era cea mai în vârstă din grupul de verişoare şi, deşi nu prea înţelegea acest lucru, asta îi oferea o poziţie de egalitate cu Sebastian. De asemenea, aici, în Vale, ea era recunoscută ca fiind Doamna Văii în aşteptare. Marcus putea şi cu siguranţă nu avea să ezite să se certe cu Sebastian, însă doar Lucilla îl putea întoarce din drum pe puternicul ei vâr. Văzându-i pe toţi călare, Lucilla oftă.

— Mi-ar fi plăcut mult mai mult să-mi petrec ziua cu Artemis, dar – făcu un gest către toţi – mă cheamă datoria.

Prudence o studie. Verii Lucillei nu cereau în mod normal lămuriri după astfel de afirmaţii – ea presupunea că ei nu voiau să ştie dar, de această dată, Prudence înălţă capul şi întrebă:

— Datoria la ce?

Asta era şi problema Lucillei.

— Nu sunt sigură, zise ea strâmbându-se şi frecându-se cu un deget între sprâncene. Ceva îmi spune că astăzi trebuie să merg la vânătoare. Ridică din umeri şi întoarse iapa pentru a se alătura grupului format. Nu înseamnă neapărat că o să se întâmple ceva.

Nu credea cu adevărat asta, dar nici nu ştia ce se ascundea dincolo de acest imbold puternic.

În acea dimineaţă, aşa cum observase şi Prudence, se tot frământase cu privire la nevoia de a pleca şi ea la vânătoare, dat fiind că Marcus, Sebastian şi toţi ceilalţi ştiau regulile locului. Dar apoi, şi Catriona venise să se asigure că avea să meargă şi Lucilla cu ceilalţi, ceea ce, bineînţeles, îi pecetluise soarta. O lăsase pe Artemis într-un colţ al camerei, cu o pereche veche de şlapi, numai buni de

ros, luase haina groasă, cizmele, mănuşile, căciula şi biciul şi ieşise către grajd.

Aplecându-se în şa, Marcus deschise larg poarta din spate, iar Sebastian porni în fruntea grupului. Se împrăştiară pe pământurile goale, călărind în formaţie. Sebastian şi Marcus călăreau unul lângă celălalt, la conducere, cu Michael şi Christopher comentând în spatele lor. Prudence era în urma acestei perechi, iar Lucilla călărea absentă, întrebându-se ce o aştepta şi unde. Ştia, dincolo de orice îndoială, că Ajunul Crăciunului şi orele petrecute în cabană o schimbaseră pentru toată viaţa.

*

Era ca şi cum timpul scurs acolo făcea parte dintr-un test, iar ea tocmai trecuse de la novice la stăpân. Analogia părea corectă; chiar şi cei de la conac, care o cunoşteau de când era mică, o tratau cu mai mult respect acum, în semn de recunoaştere a noului ei statut. Însă nu doar această schimbare avusese loc în acele ore la cabană. I se permisese să vadă în propriul viitor – un cadou extrem de rar. Deşi, de obicei, vedea lucruri, acestea erau de regulă despre alte persoane sau, cum era şi cu vânătoarea, se simţea împinsă să facă ceva fără să ştie clar de ce. Foarte rar avea revelaţii care să o privească exclusiv pe ea. Cu toate că o astfel de revelaţie era rară, mama ei trăise ceva similar, deşi, în cazul Catrionei, ea ceruse insistent puterea de a vedea şi o căutase.

Şi, cum se întâmplase şi cu Catriona, Lucida nu ştia ce trebuia să facă cu toate aceste cunoştinţe sau dacă trebuia să facă ceva. Un lucru ştia sigur – timpul ei, şi al lui, nu venise. Aveau să treacă ani buni până când un eveniment neaşteptat avea să-i forţeze să acţioneze şi să-şi pecetluiască soarta, aşa că nu trebuia să facă nimic în privinţa lui încă. Fapt care nu explica de ce astăzi el îi ocupa mintea. Poate că era de vină prezenţa lui Artemis, dar Lucilla se îndoia de asta. Hotărâtă să nu-şi mai lase mintea să zburde după speculaţii, se concentră asupra

copacilor de care se apropiau. Reluaseră drumul pe cărarea de pietriş care-i ducea pe creasta de nord.

— Se duc acolo unde flăcăul Carrick a zis că s-au adăpostit căprioarele? strigă Prudence.

— Cred că da, răspunse Lucida.

Nu fusese prea atentă la planificări, dar presupunerea lor se dovedise adevărată. Sebastian şi Marcus conduceau vânătoarea către locul în care cărarea se întâlnea cu pădurile de pe pantele dealurilor din vest. Descălecară şi priponiră caii. Luându-şi armele şi muniţia şi diverse traiste, membrii grupului îi urmară pe Marcus şi pe Michael – care era cel mai bun vânător – în vreme ce aceştia îi conduceau restul drumului pe jos.

— Asta e partea din vânătoare pe care o urăsc, bombăni Lucilla, în timp ce ea şi Prudence înaintau greoi din cauza fustelor, deşi amândouă aveau şi pantaloni pe dedesubt, rămânând ultimele.

Băieţii înaintau cu uşurinţă, însă ele trebuiau să se lupte pentru fiecare pas. Se furişară în vale sub crestele de stâncă despre care le povestise Thomas. Deşi era evident că animalele fuseseră acolo, şi nu cu mult timp în urmă, nu mai era nicio căprioară în defileul îngust. Lucilla făcu o pauză ca să asculte, cu capul înclinat pentru a surprinde orice zgomot adus de vânt, apoi oftă şi lăsă fustele pe care şi le ridicase în mână să-i cadă.

— Nu sunt căprioare aici.

Şi nici prin apropiere. Privind către Marcus, îl surprinse uitându-se către ea. Schimbul de priviri fu de ajuns; amândoi ştiau că nu erau căprioare prin apropiere – nu acum. Dar ceea ce o nedumerea era sentimentul că animalele fuseseră speriate. Se întrebă dacă ar fi trebuit să le spună şi celorlalţi, dar, în mod previzibil, restul, conduşi de Michael şi de Christopher şi susţinuţi de Sebastian, nu aveau de gând să accepte că nu erau căprioare de vânat şi că trebuiau să se întoarcă acasă.

Cum nici ea, nici Marcus nu ştiau să le explice cum de ei ştiau că aici nu erau căprioare, niciunul nu spuse nimic şi nu avură altă soluţie decât aceea de a ceda şi de a-i urma

pe ceilalţi în călătoria lor deşartă. Chemat să ajute, Marcus luă din nou conducerea cu Michael, îndrumându-i pe vânătorii visători prin desişurile pădurii.

Rămânând împreună, explorară mai multe văi pietroase. Pe pantele mai joase, copacii erau amestecaţi, de la cei mai vechi – uriaşi, care îşi întindeau ramurile către cer – la cei tineri, care-i înlocuiau pe cei care fuseseră tăiaţi. Numărul lor mare făcea ca vizibilitatea să fie scăzută. Pe alocuri, era greu de văzut cerul – sau măcar munţii, deşi erau foarte aproape. Nu era chiar uşor să-şi dea seama de direcţie; doar pentru că mergeau la pas în susul pantei nu însemna că se îndreptau spre vest, către munţi – puteau, la fel de bine, să se îndrepte către est şi să se îndepărteze.

Târându-se în spatele grupului, Lucilla decisese că, dacă tot trebuia să suporte toate astea, ar face bine să şi profite de această zi; deschizându-şi mintea şi sufletul, o strigă pe Doamna Văii şi o simţi. Nu se gândise niciodată înainte să facă acest test simplu, dar acum i se confirmase, aşa cum îi spusese Algaria, că se aflau sub protecţia Doamnei Văii, încă pe pământul considerat al ei.

Asta era liniştitor.

Dar, în acelaşi timp, puţin tulburător. Lucilla simţise dintotdeauna conacul ca un far, la fel şi dumbrava sacră în care ea şi mama ei se rugau. Acum, privind împrejur, i se confirmă că simţea un fior dintr-o altă direcţie.

— Trebuie să fie conacul Carrick, murmură ea pentru sine.

Conştientizarea acestui gând o făcu să ia în calcul posibilitatea că ei se îndreptau către pământurile Carrick. Presupusese că graniţa de vest a pământurilor lor era la capătul pădurii, dar nu era clar unde anume. Brusc, băieţii din faţă se opriră. Lucilla aproape că se izbi de ei. Îl prinse pe Nicholas de braţ şi, cu ajutorul lui, îşi reveni.

— Şşştt! îi spuse Nicholas, ridicând un deget la buze.

Avertizarea lui abia dacă fusese o şoaptă. Lucilla îi urmări privirea, a lui şi pe a celorlalţi, către ceva ce părea un cerb – sau cel puţin ceva cu coarne – mişcându-se încet pe panta opusă celei pe care erau ei. Tocmai ajunseseră la

o creastă împădurită; între ei şi panta opusă, se forma o vale mică străbătută de unul dintre miile de pârâiaşe care treceau prin regiune. Zgomotul apei semăna cu cel de clopoţei, distrăgând simţurile şi ascunzându-le zgomotele.

Nimeni nu se mişca; drept răspuns la semnalul lui Sebastian, toţi băieţii se lăsară în genunchi. Lucilla rămase în picioare, cu ochii ţintă la cerb. Nicholas se întinse şi o trase de mânecă, dar ea îl respinse delicat. Erau în adâncul pădurii. Vântul sufla puternic dinspre vârfuri. Dacă nu făceau mişcări bruşte, cerbul nu avea să-i vadă şi să fugă. Tufişurile dintre ei şi animal îi ascundeau complet trupul; se vedeau doar coarnele, mişcându-se în timp ce animalul păşea, probabil pe un drum de pe creasta opusă.

Lucilla privea ţintă, şi ceva foarte ciudat începu să clocotească în interiorul ei.

Ceva ce semăna cu o groază teribilă.

În tăcere, fără a atrage atenţia, privirea i se fixă asupra cerbului, aşa că începu să se mişte în faţă, trecând pe lângă verii ei mai tineri, ignorându-le încruntarea. Apropiindu-se de grupul din faţă – Sebastian, Marcus, Michael şi Christopher îl auzi pe Sebastian şoptind către Marcus:

— Avem voie să-l ucidem?

Cu ochii mijiţi, Marcus studia coarnele enorme. Lucilla ştia că vederea fratelui ei nu era la fel de ageră ca a ei. Oprindu-se în spatele lui, nu fu surprinsă să-l audă:

— Trebuie să fie foarte bătrân. Este sezon de căprioare, dar, în această zonă, cerbii atât de bătrâni sunt mereu un trofeu, şi deci este în regulă să-l ucidem.

— Excelent, murmură Sebastian.

Avea deja puşca în mâini. O ridică iute, căutând să-l găsească prin vizor – ţintind, fără îndoială, acolo unde era capul cerbului; poziţia trupului era prea greu de ghicit.

Lucilla ştia că vărul ei era un excelent ţintaş şi că de la această distanţă nu avea cum să rateze. Cerbul avea să moară – dintr-o singură împuşcătură – în câteva secunde. Îşi spusese că acesta era un sfârşit mai bun pentru animal. Încercă să-şi domolească disperarea care o lovise dintr-

odată – era ceva *normal.* Vânau tot timpul cerbi atât de bătrâni.

Strângând pumnii, încercă să-şi înăbuşe teama care o cuprinsese şi care o făcea să se sufoce.

„Ce nu e în regulă?”

Simţurile îi erau alerte. Cu coada ochiului, îl văzu pe Sebastian luându-şi poziţia gata să tragă.

— Nu! strigă ea, punând mâna pe umărul lui.

Arma se descărcă, dar ea apăsă ţeava în jos, iar glonţul intră în pământ. Sebastian dădu drumul puştii şi se mişcă rapid pentru a o prinde şi a o susţine pe Lucilla.

— Ce naiba?

Nu era nervos, ci mai degrabă şocat. Uimit. Dar Lucilla nu avea timp de el.

Fiecare simţ al ei, fiecare privire erau concentrate pe trupul de sub coarne care începu încet să se ridice. Ajungând în poziţie verticală, cu ochii străpungând prin umbre, Thomas Carrick privea către râpă. Coarnele erau legate de capul lui.

Toţi priviră şocaţi, iar Sebastian înghiţi în sec.

— Repet, ce *naiba*? întrebă tremurând.

Lucilla reuşi într-un final să respire; întunericul şi ameţeala care o cuprinseseră dispăruseră. Împleticindu-se să se ridice – şi atrăgând privirea lui Thomas – explică:

— Joacă rolul Zeului încornorat în Vânătoare – Herne, Herian, Herla, numeşte-l cum vrei. E o tradiţie veche în aceste locuri. Nu ştiam că o mai urmează cineva.

— Dumnezeule! Nu ştiam! zise Marcus, cu chipul palid, ridicându-se. Cu mâinile în şolduri, spuse către râpă: Ne pare rău!

Sebastian trase aer în piept şi deschise gura pentru a striga în gura mare că le părea rău, dar Lucilla îl înghionti.

— Nu. Trebuie să fim tăcuţi – vânatul e aproape.

Nici bine nu apucă să termine propoziţia, că auziră sunete de chemare, foşnituri, tropote pe partea opusă a crestei. Toţi priviră către un loc deasupra şi în spatele lui Thomas. La fel făcu şi Thomas, apoi se întoarse şi privi direct către grup, către Lucilla. Nimeni nu mai conta pentru

el, dar sunetele se apropiau. Thomas înclină capul şi acele coarne minunate către ea şi apoi se întoarse şi fugi. În câteva secunde, dispăruse între copaci; un minut mai târziu, îl văzură pe coastă – alergând ca zeul Herne prin pădure. În spatele lui, gloata – copii entuziasmaţi, mici şi mai mari – se grăbea asemenea unui val peste creastă. Cynsterii rămăseseră tăcuţi printre copaci. Odată ce alaiul de copii trecuse, în ovaţii de vădită bucurie, se întoarseră într-un grup mai răsfirat înapoi pe drumul pe care veniseră. Nimeni nu spunea nimic; toţi erau şocaţi de lucrurile care se întâmplaseră, în cele din urmă, Sebastian, cu puşca atârnându-i de braţ, se alătură Lucillei.

— Îţi mulţumesc din inimă. A fost… îngrozitor.

Lucilla îi întâlni privirea. După câteva clipe, încuviinţă şi privi înainte.

— Da. Îngrozitor, spuse ea.

Propria voce suna goală până şi pentru ea.

Să-l fi omorât din greşeală pe Thomas Carrick ar fi fost îngrozitor pentru Sebastian.

Pentru ea, ar fi fost ca şi cum ar fi omorât-o pe ea.

Epilog

1 ianuarie 1838

Cu braţele înfăşurate în jurul genunchilor, Louisa stătea la fereastra din camera lui Innabelle şi privea afară către grădinile pline de zăpadă şi către pădurile încărcate de nea. Îngheţul pusese stăpânire pe pământuri. Ţurţuri scânteiau şi străluceau şi cristale mai mici de gheaţă formau diamante peste toate suprafeţele, totul strălucind argintiu în lumina iernii.

Hogmanay trecuse; începuse un an nou.

Festivităţile din ziua precedentă ţinuseră de seara până dimineaţa – cel puţin cele la care ea şi cele trei prietene de aceeaşi vârstă cu ea participaseră înainte să se

împleticească pe scări şi să se trântească în paturi. Totul fusese învăluit într-o fericire frenetică. Îşi luaseră rămas-bun de la bucuriile şi supărările anului trecut, primind cu nerăbdare şi entuziasm anul care urma să vină.

Iar acum, acel an era aici.

Sprijinindu-şi bărbia pe genunchi, Louisa privea fără să vadă priveliştea de iarnă. Ea fusese cea care insistase ca părinţii lor să vină în Vale pentru sărbătorile de iarnă; uitându-se în urmă la toate întâmplările din ultima săptămână, consideră că promisiunile fuseseră îndeplinite cu vârf şi îndesat.

În cameră fusese linişte, cu celelalte fete încă dormind; dar Therese se trezise; îmbrăcându-se cu halatul, i se alătură Louisei. Therese privi afară şi urmări cu degetul drumul creat de cristalele îngheţate pe unul dintre geamuri.

— Aceasta va fi ultima noastră zi aici. Mă întreb dacă acasă a nins.

Innabelle şi Juliet împărţiseră patul lui Innabelle, în timp ce Louisa şi Therese dormiseră în patul supraetajat de lângă foc; auzindu-i vocea lui Therese, Innabelle deschise ochii, le văzu pe cele două lângă fereastră şi se ridică. Juliet mormăi, însă, când Innabelle se ridică de sub cuvertură, o urmă, încă bombănind. Pe bancheta de la geam nu încăpeau decât două persoane, aşa că Innabelle trase un scaun îngust, iar Juliet cără un taburet. Aşezându-se pe el şi trăgându-şi şalul peste umeri, Juliet o privi pe Therese, apoi pe Louisa.

— Aşadar, e ultima noastră zi, dar, dacă petrecerea de jos a continuat mult după ce am plecat noi – cum s-a şi întâmplat, cel mai probabil nu cred că va mişca cineva vreun deget astăzi; toată lumea va sta să se odihnească.

Innabelle încuviinţă.

— Poate vor face o plimbare, în cel mai bun caz, iar mai târziu va avea loc curăţarea şemineurilor – scoaterea cenuşii de anul trecut şi cenuşa buştenilor cu Cailleach.

— Ca o ceremonie de alungare a spiritului iernii? întrebă Therese, iar Innabelle încuviinţă.

— Trebuie să admit, spuse Therese, că, după ultima

zi, sunt dornică de puţină linişte. Nu ştiam că Hogmanay are atâtea elemente – mult mai multe decât simplele noastre celebrări de Anul Nou.

— E diferit aici, zise şi Louisa, dar, în definitiv, de asta am venit, înclinându-şi capul, le privi pe celelalte trei. Şi trebuie să recunoaşteţi că am avut atât de multe lucruri pentru care să ne bucurăm, cu acea poveste de dragoste şi cu copilul născut de Crăciun – chiar dacă la asta noi nu am avut vreo implicare. Bunica mi-a zis că vâscul nostru a avut efect pentru domnul Crosbie şi doamna Meadows, că a fost extrem de important pentru a-i aduce împreună.

Juliet se înfofoli şi mai tare cu şalul ei.

— Bun. Pentru că Medy merită o viaţă fericită şi o familie a ei, iar domnul Crosbie e drăguţ. Mama mi-a zis că Medy o să plece, pentru a trăi cu unchiul Alasdair şi cu mătuşa Phyllida – norocoasele de Lydia şi Amarantha! –, însă asta înseamnă că o s-o mai văd când vin ei în vizită sau când mergem noi, ceea ce se întâmplă destul de des.

— Şi, adăugă Innabelle, mama mi-a zis aseară că noi patru vom avea guvernante care să ne pregătească pentru debut – este unul dintre lucrurile pe care mamele noastre le-au discutat şi le-au decis cât au fost aici.

Toate cele patru fete se gândiră preţ de câteva momente la semnificaţia acestui lucru, apoi Lucilla ridică din sprâncene.

— Asta o să fie interesant.

Râseră toate. Sentimentul de prietenie şi apropiere pe care cele patru îl împărtăşeau ieşi la suprafaţă. Toate erau Cynster, toate născute în acelaşi an, în ramuri diferite ale arborelui genealogic al familiei ducale; fusese sortit încă de la începuturi ca ele să-şi povestească, să-şi împărtăşească şi să-şi împartă experienţele; pentru fiecare dintre ele era greu de imaginat că ar putea exista alte fiinţe care să înţeleagă mai bine amalgamul de decizii pe care avea să li-l aducă viaţa.

— Aşadar, zise Therese, ne apropiem, se pare, de linia de finiş a copilăriei, care ne va duce către prezentările în societate. Încă patru ani, şi vom fi lansate – cum ar spune

Lady Osbaldestone – în mijlocul lumii bune. Celelalte trei zâmbiră, dar Therese continuă: Dar care ne sunt scopurile pentru acest an, pentru anul următor? Ce ne dorim? Care ne sun ţelurile?

Le privi pe Innabelle şi pe Juliet, apoi toate trei se uitară către Louisa. Aceasta înţelese invitaţia; le zâmbi enigmatic, apoi deveni serioasă.

— Scopurile noastre... Pentru a le stabili, trebuie să ştim ce vrem. Ce vrem să vedem în viaţa noastră, care elemente sunt primordiale. Le privi pe restul fetelor. Ştim deja asta?

Therese o privi pe Louisa.

— Eu nu ştiu, dar aş fi uimită dacă nici tu nu ştii.

Louisa scutură pletele negre, care se revărsară peste umerii ei.

— Ştiu câte ceva, dar nu tot, spuse ea privind afară, deşi se concentră către interiorul ei. După câteva clipe, conştientă de faptul că restul fetelor aşteptau şi că-şi împărtăşiseră întotdeauna totul, continuă: Vreau să fiu propria stăpână asupra vieţii mele – nu voi fi niciodată fericită să fiu pionul altcuiva, ornamentul unui soţ; vreau să fiu independentă. Ştiu că vreau să iau propriile decizii în toate lucrurile care sunt importante pentru mine. Vreau... să-mi găsesc un loc în societate, într-o societate unde aparţin, dar care nu mă conduce sau obligă. Vreau o familie, un cămin, copii, o dragoste doar a mea – toate lucrurile pe care noi, Cynsterii, le luăm ca fiind cuvenite şi pe care presupunem că le vom găsi cumva. Zâmbi reţinut, conştientă de aşteptările lor pe plan familial. Şi, deşi nu e nimic în neregulă cu toate astea, mai presus de toate, vreau să am libertatea de a fi eu însămi. Făcu o pauză; celelalte fete erau tăcute, urmărindu-i gândurile, atrase de puterea ce răzbea din cuvintele ei, din ideile pe care le expunea. Louisa continuă: Ştiu că va trebui să fiu foarte hotărâtă, că va trebui să rămân concentrată şi vigilentă pentru a obţine rezultatul pe care mi-l doresc. Le privi pe restul fetelor. Asta e tot ce ştiu. Privi pe geam, iar celelalte îi urmară exemplul, însă niciuna dintre ele nu vedea

prezentul, ci mai degrabă viitorul. După un moment, Louisa îşi strânse genunchii şi mai mult şi spuse cu blândeţe:

— S-ar putea să trebuiască să lupt, dar nu văd altă cale. Cuvintele ei răsunau cristalin în tăcere. Pentru a trăi cu adevărat, trebuie să fiu eu.

*

Mai târziu în acea dimineaţă, Lucilla o aduse pe Artemis jos, pentru a-i permite să alerge prin curtea din spate. Înfofolită în mantaua ei, cu mâinile protejate de mănuşile îmblănite, cu un şal gros înfăşurat în jurul umerilor, încălţată cu cizmele de călărie, urmă căţelul afară. Păşind după pui, ieşi din casă în liniştea din Vale. În ciuda orei, puţini se treziseră; majoritatea încă erau cufundaţi în somn, încercând să scape de efectele diferitelor băuturi pe care le serviseră în noaptea precedentă. Băutul era o parte necesară şi serioasă prin care pofteau anul vechi să plece, un ritual esenţial de Hogmanay. Zâmbi, gândindu-se la unele dintre scenele la care fusese martoră în seara trecută. Continuă să o urmeze pe Artemis.

*

În cele din urmă, angajaţii aveau să se trezească; mai târziu, un prânz uşor avea să fie servit în Sala Mare. Dar, până atunci, chiar şi cu cei mai tineri membri ai diferitelor familii odihnindu-se, casa avea să rămână tăcută şi liniştită. Anul nou avea să-i învăluie pe ocupanţii casei pe nesimţite. Ajungând la poarta închisă din spatele curţii, Artemis îşi vârî capul printre barele de jos şi sări înainte; deschizând poarta, Lucilla o urmă. Părea să nu mai existe vreo altă persoană în întinderea de alb, niciun alt animal în afară de căţeluşul zburdalnic.

Domnea liniştea, dar, dincolo de ea, Lucilla putea simţi ceva… care semăna cu ticăitul unei inimi. O prezenţă care, pentru simţurile ei, era foarte reală, tangibilă, deşi nu

într-un mod pe care alţii îl puteau percepe. Închizând ochii, Lucilla îşi deschise mintea, simţurile şi sufletul. Intrase în comuniune cu natura din jurul ei. Câteva minute mai târziu, un vuiet de încântare îi întrerupse meditaţia. Deschizând ochii, văzu un alt ghemotoc cenuşiu, cu lăbuţe mari alunecând când Apollo se grăbi să sară înaintea surorii lui.

Zâmbind, Lucilla privi peste umăr. Întâlni ochii de un albastru-închis ai lui Marcus, care venise să stea lângă ea, la câţiva paşi în spate. Marcus privi spre ea, apoi, după cum obişnuiau, fără a scoate vreun cuvânt, veni şi contemplă alături de ea priveliştea – căţeii care acum se jucau, hârjonindu-se şi sărind, apoi, mai departe, terenurile albe, care aveau la un moment dat să le aparţină, pe care aveau să fie nevoiţi să le îngrijească.

Apoi, amândoi ridicară privirea, aventurându-se mai departe, dincolo de dealuri.

Foarte rar aveau nevoie de cuvinte, însă nici comunicarea la nivelul gândurilor nu era aşa facilă între ei cum era cu *cunoaşterea.*

Lucilla nu-şi putea imagina ca Marcus să nu fie acolo şi ştia fără să fie nevoie s-o audă că şi el simţea la fel. Dar nu ştia dacă legătura pe care o aveau se datora pur şi simplu faptului că erau gemeni sau, mai degrabă faptului că amândoi erau atinşi de Doamna Văii.

Indiferent de asta, el şi ea priviră către nord. Ştiau. Ştia că pentru viitorul le era interconectat – şi nu doar cu conacul, nici măcar doar cu Valea, ci şi cu tot ce îi aştepta dincolo de astea.

Niciunul nu se îndoia de acest lucru; niciunul nu nega asta.

Deşi niciunul dintre ei nu înţelegea pe deplin ce însemna. Ce avea să vină.

Împărtăşeau şi asta.

Lucillei îi era greu să se retragă, să-şi readucă gândurile în interior; o parte din ea era atrasă de nevoia de a căuta, de a găsi, de a descoperi, de a învăţa şi de a şti cu adevărat, chiar dacă timpul ei şi al lui Marcus nu venise încă.

Într-un final, Marcus se opri. În linişte, îl chemă pe Apollo, iar căţeluşul se întoarse voios, cu urechile zburându-i dintr-o parte în alta şi cu limba scoasă.

Marcus zâmbi larg. Ridicându-şi capul, privi pentru o ultimă dată către dealuri, apoi se întoarse şi intră în casă. Lucilla îl auzi plecând, însă rămase locului, privind către dealuri, dorindu-şi să ştie mai multe, nedorind să plece fără… Un chelălăit îi distrase atenţia şi o făcu să privească în jos. Artemis era la picioarele ei, privind-o cu ochii de chihlimbar, straniu de înţelepţi. Căţeluşa ridică o lăbuţă şi atinse materialul mantalei ei. Lucilla nu se putu abţine şi-i zâmbi.

— Aşa e, ai dreptate. Nu are rost, nu?

Artemis întinse gâtul şi o privi cu nesaţ. Lucilla chicoti.

— Bine, bine. Hai să ne întoarcem.

Privi către dealuri – o ultimă privire plină de dorinţă –, apoi se întoarse şi, condusă de Artemis, îl urmă pe Marcus în casă.

*

Sus, în turnul care dădea spre grădina din spate, Helena, văduva ducesă de St. Ives, stătea în scaunul de la fereastră, uitându-se la nepoţii ei – la capul negru al lui Marcus şi la coama înflăcărată a Lucillei – cum se întorceau spre casă.

Multă lume o considera pe Helena o femeie neobişnuit de perspicace, însă abilitatea ei se datora mai mult obiceiului de a-i observa foarte îndeaproape pe oameni şi de a remarca gesturile mici pe care alţii le scăpau din vedere.

Iar când venea vorba despre nepoţii ei, era foarte atentă; nu-şi permitea să rateze ceva.

În timp ce perechea dispărea din raza ei vizuală, femeia zâmbi suav.

— Ce e? întrebă Algaria, observându-i chipul şi apropiindu-se.

Încă zâmbind, Helena ridică din umeri.

— Doar Marcus şi Lucilla – s-au întors în casă acum.

— Şi? întrebă Algaria ridicând dintr-o sprânceană către Helena.

— Şi, răspunse Helena, mă bucură când cei tineri îşi găsesc calea.

Strângându-şi şalul pe umeri, Algaria pufni.

— Dacă pur şi simplu şi-ar urma instinctele, viaţa lor ar fi mult mai uşoară – asta ar trebui să fie ceva firesc, până la urmă.

Helena zâmbi mai larg, încrezătoare, liniştită.

— Nu aş fi atât de sigură de asta. Pentru unii, valoarea premiului este dată de preţ, de bătălia purtată pentru a-l câştiga. Şi gândeşte-te numai la câte am văzut săptămâna asta, continuă ea, întinzându-şi mâinile şi invitând-o pe Algaria să treacă totul în revistă. Apoi, îşi mută privirea către fereastră, către priveliştile de dincolo, către dealurile de la orizont. După cum am văzut, spuse şoptit, pentru unii e nevoie de un pic de vâsc. Pentru alţii… de un strop de magie.

Sfârşit